

Roman jednog od najprodavanijih pisaca
New York Times

NIKOLAS SPARKS

—❖—
Odluka

Odluka

Nikolas Sparks

Naslov originala: Nicholas Sparks - The Choice

Prolog

Februar 2007.

Priče su jedinstvene koliko i ljudi koji ih kazuju, a najbolje su one koje se završavaju neočekivano. Barem je Travis Parker zapamtio da mu je kao detetu otac tako govorio. Prisećao se kako bi tata seo na krevet do njega i smešio mu se dok ga je Travis preklinjao da mu priča priču.

„Kakvu priču želiš?“ pitao bi ga tata.

„Najbolju“, odgovarao bi Travis.

Otac bi obično posedeo nekoliko trenutaka ćuteći, a zatim bi mu oči zasjale. Zagrljao bi Trávisa i savršenim glasom se otisnuo u priču zbog koje bi Travis ostajao budan dugo nakon što bi tata pogasio svetla. Uvek je tu bilo pustolovina, opasnosti, uzbuđenja i putovanja koja su se odigravala u malom primorskom gradu Bofortu u Severnoj Karolini, ili u njegovoj okolini. Travis je odrastao u ovom gradiću, koji je i dalje bio njegov dom. Čudno, u većini priča pojavljivali su se medvedi. Grizli, mrki medved, veliki smeđi medved s Aljaske... njegov tata se baš i nije držao stvarnosti kad je u pitanju prirodno stanište medveda. Usredsredio bi se na jezive prizore u kojima medved juri žrtvu po peskovitoj niziji, od čega je Travis imao košmarne snove o pomahnitalim polarnim medvedima na ostrvu Šeklford Benks skoro do svoje dvanaeste-trinaeste godine. No, ma koliko da su ga priče prestravljivale, svaki put je pitao: „I šta je posle bilo?“

Travis se tih dana sećao kao nevinih tragova nekog drugog doba. Sada je imao četrdeset tri godine i dok je zaustavljao svoja kola na parkingu Opšte bolnice Karteret, gde je njegova žena radila već deset godina, opet je pomislio na pitanje koje je uvek postavljao svom ocu.

Izašao je iz automobila i uzeo cveće koje je poneo. Posvađao se sa ženom kada su poslednji put razgovarali i želeo je više i od čega da povuče izgovoreno i da se pomire. Nije se zavaravao da će cveće popraviti njihov odnos, ali nije ni znao drugačije to da izvede. Ne treba ni reći da je osećao grizu savesti zbog onog što se dogodilo, mada su ga oženjeni prijatelji uveravali da je griza savesti temelj svakog braka. To je značilo da je savest na delu, da se vrednosti visoko cene i da je razloge za grizu savesti najbolje izbegavati kad god je to moguće. Ponekad su njegovi prijatelji priznavali da su imali slične padove, a Travis je zaključio da se to može reći za svaki par koji poznaje. Pretpostavljao je da su mu prijatelji tako govorili da bi se bolje osećao, da ga uvere da niko nije savršen, da ne bude prestrog prema sebi. „Svi grešimo“, rekli bi mu, i premda je klimao glavom kao da im veruje, znao je da oni nikada neće razumeti kroz šta prolazi. Nisu ni mogli razumeti. Na kraju krajeva, njihove žene su i dalje svake noći spavale pored njih; niko od njih nije bio razdvojen tri meseca, niko od njih se nije pitao hoće li im brak ikad ponovo biti onakav kakav je nekad bio.

Idući parkingom razmišljao je o svoje dve kćerke, poslu, ženi. Trenutno mu ništa od toga nije bilo velika uteha. Osećao je kao da ne uspeva ni na jednom polju u svom životu. U poslednje vreme mu se činilo da mu je sreća dostižna koliko i putovanje u svemir. Nije se uvek ovako osećao. Pamtió je dugo razdoblje kad je bio veoma srećan. Ali sve se menja. Ljudi se menjaju. Promena je jedan od neizbežnih zakona prirode i uzima svoj danak.

Pravimo greške, rađa se kajanje i ostaju posledice zbog kojih čak i najjednostavnije radnje poput ustajanja iz kreveta mogu biti gotovo mučne.

Vrteći glavom, prišao je vratima bolnice, zamišljajući sebe kad je kao dete slušao očeve priče. Sopstveni život mu je bio najbolja priča, razmišljao je, od onih kakve bi trebalo da imaju srećan završetak. Posegnuvši da otvori vrata, oseti poznati nalet uspomena i kajanja.

Tek kasnije, kad ponovo pusti da ga uspomene ophrvaju, dozvoliće sebi da se zapita šta će posle biti.

Prvi deo

Jedan

Maj 1996.

„Kaži mi još jednom zašto sam pristao da ti pomognem.“ Crven u licu i zadihan, Met je nastavio da gura džakuzi prema novoisečenom kvadratu na suprotnom kraju trema. Noge su mu se klizale, a oči ga pekle od znoja što mu je curio sa čela. Bilo je vruće, prevruće za početak maja. Prokleta vruće za ovo, to je sigurno. Čak se i Travisov pas Mobi sklonio u hlad i dahtao isplaženog jezika.

Travis Parker, koji je s njim gurao ogromnu kutiju, slegnu ramenima. „Zato što si mislio da će biti zabavno“, reče. Prislonio je rame na kutiju i gurnuo je; džakuzi - težak sigurno dvesta kilograma - pomerio se još nekoliko centimetara. Ako budu napredovali ovom brzinom, džakuzi će postaviti, pa... negde sledeće nedelje.

„Ovo je besmisleno“ reče Met upirući svom snagom u sanduk i razmišljajući da su im, zapravo, potrebne mazge. Leđa su ga bolela. Na trenutak je zamislio kako mu uši otpadaju od napora i poleću kao boce-rakete koje su on i Travis ispaljivali kad su bili deca.

„To si već rekao.“

„I nije zabavno“, progundā Met.

„I to si već rekao.“

„I instalacija neće biti jednostavna.“

„Naravno da hoće“, reče Travis. Uspravio se i pokazao na natpis na kutiji. „Vidiš? Ovde lepo piše, *Jednostavna instalacija*.“ Sa svog mesta pod senovitim drvetom Mobi - čistokrvni bokser - zalaja kao da se slaže i Travis se osmehnu s izrazom osobe veoma zadovoljne sobom.

Met se namršti pokušavajući da dođe do daha. Mrzeo je taj izraz. Dobro, ne uvek. Uglavnom je uživao u bezgraničnom entuzijazmu svog prijatelja. Ali ne i danas. Danas sasvim sigurno nije.

Met posegnu da iz zadnjeg džepa izvadi šarenu maramu. Bila je natopljena znojem, što je, naravno, činilo čuda na zadnjem delu njegovih pantalona. Obrisao je lice i brzim pokretom stisnuo maramu. Iz nje, kao iz pokvarene slavine, kapi znoja potekoše pravo na vrh njegove espadrile. Zurio je u prizor bezmalo hipnotisan a tada oseti kako mu se znoj probija kroz tanku mrežastu tkaninu cipele i cedi među prste kao sluz. E, ovako izgleda pravi kicoš, zar ne?

„Koliko se sećam, kazao si da će Džo i Lerd biti ovde da nam pomognu oko tvog 'malog projekta' i da će Megan i Alison spremiti pljeskavice i da će biti piva, i da će - o, da, instalacija ovog čuda trajati najviše dva-tri sata.“

„Dolaze“, reče Travis.

„To si rekao pre četiri sata.“

„Mora da malo kasne.“

„Možda ih uopšte nisi ni zvao.“

„Naravno da sam ih zvao. Dovode i decu. Časna reč.“

„Kada?“

„Uskoro.“

„Aha“, odgovori Met. Gurnuo je maramu u zadnji džep. „I usput budi rečeno - pod pretpostavkom da ne dođu uskoro, kako, zaboga, misliš da nas dvojica postavimo ovo čudo na mesto?“

Travis samo odmahnu rukom i opet se okrenu prema kutiji. „Snaći ćemo se nekako. Pomisli samo kako nam dosad dobro ide. Skoro smo na pola puta.“

Met se opet namršti. Subota je - subota! Njegov dan za rekreaciju i opuštanje, njegova prilika da pobjegne od napornog posla, odmor koji je *zaslužio* posle pet dana u banci, onakav dan kakav mu je bio *potreban*. Radi kao referent za kredite, za boga miloga! Treba da pomera papire, a ne džakuzi! Mogao je da gleda utakmicu *Brejvsa* i *Dodžersa*! Mogao je da igra golf! Mogao je da spava duže sa Liz pre nego što krenu kod njenih roditelja kod kojih su odlazili skoro svake subote, a ne da se budi u cik zore i obavlja fizički posao bez prekida osam sati pod sažičim južnjačkim suncem.

Zastade. Koga on laže? Da nije ovde, sigurno bi proveo dan sa Lizinim roditeljima a to je, da bude pošten, glavni razlog što se odazvao Travisovoj molbi. Ali nije u tome suština. Suština je da mu ovo ne treba. Zaista mu ne treba.

„Meni ovo ne treba“, reče. „Zaista mi ne treba.“

Travis ga izgleda nije čuo. Već je položio ruke na kutiju i zauzimao položaj. „Spreman?“

Met prisloni rame, ogorčen. Noge su mu drhtale. Drhtale! Već zna da će ujutro imati jake bolove i da će morati da popije dvostruku dozu advila. Za razliku od Trávisa, on nije odlazio četiri puta nedeljno u teretanu, niti igrao reketbol, ni trčao, ni ronio po Arubi, ni surfovao na Baliju, niti skijao u Vejlu, niti činio išta od onoga što ovaj momak radi. „Ovo nije zabavno, znaš?“

Travis namignu. „To si već rekao, sećaš se?“

„Au!“ reče Džo nabirajući čelo dok je obilazio oko džakuzija. Sunce je sada već počelo da zalazi, zlatni zraci bleskali su po zalivu. U daljini jedna čaplja polete s drveta i ljupko kliznu površinom zaklanjajući svetlost. Džo i Megan stigli su sa Lerdom i Alison pre nekoliko minuta, za njima su išla deca a Travis im je pokazivao šta su uradili. „Ovo odlično izgleda! Vas dvojica ste sve ovo danas uradili?“

Travis klimnu potvrdno, s pivom u ruci. „Nije bilo strašno“, reče. „Mislim da je Met čak i uživao.“

Džo pogleda Meta koji je, s hladnom krpom preko glave, ležao kao proštac u baštenskoj stolici uz ivicu trema. Činilo se - Met je uvek bio punačak - da mu i stomak visi.

„To mi je jasno.“

„Je li bio težak?“

„Poput egipatskog sarkofaga!“ zakrešta Met. „I to od onih zlatnih koje samo dizalica može da podigne!“

Džo se nasmeja. „Mogu li deca da uđu?“

„Još ne. Tek sam ga napunio, a treba malo vremena dok se voda zagreje. Mada će to po ovakvom suncu ići brže.“

„Sunce će je zagrejati za nekoliko minuta!“ jeknu Met. „Za nekoliko sekundi!“

Džo se isceri. Lerd i njih trojica su zajedno išli u školu još od obdaništa.

„Težak dan, Mete?“

Met skloni krpom i namršti se na Džoa. „Pojma nemaš. I hvala ti što si došao na vreme.“

„Travis je rekao da dođemo u pet. Da sam znao da vam treba pomoć, došao bih ranije.“

Met polako pomeri pogled ka Travisu. Ponekad je zaista mrzeo svog prijatelja.

„Kako je Tina?“, upita Travis menjajući temu. „Uspeva li Megan da odpava?“

Megan je ćaskala s Alison za stolom na drugom kraju trema, i Džo baci pogled prema njoj. „Malo. Tina više ne kašlje pa opet može da spava cele noći, ali ponekad mislim da Megan nije željna sna. Makar ne otkako je postala majka. Ustaje iz kreveta čak i kad se Tina ne čuje. Kao da je tišina budi.“

„Ona je dobro majka“, reče Travis. „Oduvek je bila.“

Džo se okrenu Metu. „Gde je Liz?“ upita.

„Trebalo bi da stigne svakog trenutka“, odgovori Met glasom kao da ustaje iz mrtvih. „Provela je dan s roditeljima.“

„Lepo“, primeti Džo.

„Budi pristojan. Dobri su ljudi.“

„Sećam se kako si govorio da ćeš, ako budeš morao još jednom da odslušaš kako tvoj tast priča o raku prostate a tašta se brine hoće li Henri opet dobiti otkaz - čak i ako nije on kriv - gurnuti sopstvenu glavu u rernu.“

Met se mučio da se uspravi. „To nikad nisam rekao!“

„Jesi, jesi.“ Džo namignu ugledavši Metovu suprugu Liz koja se pojavila iza kuće sa Benom koji je šepRTLjao ispred nje. „Ali ne brini. Neću reći ni reč.“

Met nervozno pogleda Liz pa Džoa, a zatim ponovo Liz, proveravajući je li čula.

„Zdravo svima!“ uzviknu Liz ljubazno mahnuvši i vodeći malog Bena za ruku. Otišla je pravo kod Megan i Alison. Ben se otrgao i odšepRTLjao do ostale dece u dvorištu.

Džo vide kako je Met uzdahnuo s olakšanjem. Obešenjački se nasmeja i tiho reče: „Dakle, Metovi tast i tašta. Jesi li ga tako naterao da dođe ovamo?“

„Možda sam ih u jednom trenutku spomenuo“, osmehnu se Travis.

Džo se nasmeja.

„Šta kažete, momci?“ sumnjičavo doviknu Met.

„Ništa“, odgovoriše mu uglas.

Kasnije, pošto su ručali, a sunce zašlo, Mobi se sklupčao pored Travisovih nogu. Slušajući kako se deca praćakaju u džakuziju, Travis oseti kako ga obliva talas zadovoljstva. Najviše je voleo ovako da provede večer, opušten, uz smeh i poznato zadirkivanje. Jednog trenutka Alison je razgovarala sa Džoom, sledećeg je ćaskala sa Liz a onda s Lerdom ili s Metom, i sve tako jer su svi sedeli napolju za stolom. Bez pretvaranja, bez pokušaja da se ostavi utisak i iko ikoga dovede u neprijatan položaj. Njegov je život, ponekad je razmišljao, podsećao na reklamu za pivo i uglavnom mu je bilo dovoljno da se jednostavno prepusti dobrom raspoloženju.

Žene su naizмениčno ustajale da provere šta deca rade. Lerd, Džo i Met su, s druge strane, u ovakvim trenucima svoje vaspitačke dužnosti svodili na povremeno podizanje glasa u nadi da će decu umiriti ili ih sprečiti da nekog zadirkuju i slučajno povrede. Naravno, tu i tamo bi se neko dete razbesnelo, ali većinu nevolja rešavao je brz poljubac u ogrebanu koleno ili zagrljaj koji bi raznežio i posmatrača baš kao i dete.

Travis pogleda prisutne za stolom, srećan što su njegovi prijatelji iz detinjstva postali dobri muževi i očevi i što su i dalje deo njegovog života. Ne biva uvek tako. Sa svoje trideset dve godine, znao je da je život ponekad kocka i da je preživio i previše nesreća i padova od kojih su mu poneki mogli naneti daleko teže telesne povrede nego što je bio slučaj. Ali nije u pitanju samo to. Život je nepredvidljiv. Ostali koje je znao kao mlad već su poginuli u saobraćajnim nesrećama, ženili se i razvodili, postali zavisni od droge ili alkohola, ili se jednostavno odselili iz ove varošice i njihovih se lica nije ni mogao jasno setiti. Kolika je verovatnoća postojala da će njih četvorica - koja su se poznavala još od obdaništa - provoditi zajedno vikende i pošto napune tridesetak godina? Vrlo mala,

pomisli. Ali nekako, nakon što su zajedno preživeli pubertetske bubuljice, nevolje s devojkama i roditeljske pritiske, a potom otišli na četiri različita fakulteta s različitim poslovnim ciljevima, svi su se, jedan po jedan, vratili u Bofort. Bili su pre porodica nego prijatelji, sve do šifrovanih izraza i zajedničkih doživljaja koje niko sa strane nije mogao u potpunosti razumeti.

I žene su im se, začudo, dobro slagale. Poticale su iz različitih sredina i različitih delova države, ali brak, majčinstvo i beskrajno ogovaranje tipično za američku provinciju bili su više nego dovoljni da redovno ćaskaju telefonom i zbliže se kao sestre koje su se pronašle posle mnogo vremena. Lerd se prvi oženio - on i Alison venčali su se u leto pošto su diplomirali na Univerzitetu Vejk Forest; Džo i Megan su otišli pred oltar godinu dana kasnije pošto su se zaljubili na poslednjoj godini studija na Univerzitetu Severna Karolina. Met, koji je pohađao Djuk, upoznao se sa Liz u Bofortu i posle godinu dana su se venčali. Travis je na sva tri venčanja bio kum.

Poslednjih godina su se neke stvari, naravno, promenile, uglavnom zbog novih članova porodica. Lerd nije mogao uvek da odlazi na vožnje biciklom, Džo nije mogao da pođe na skijanje u Kolorado neplanirano kao nekad, a Met je gotovo odustao od pokušaja da s Travisom drži korak u većini aktivnosti. No, to je bilo u redu. I dalje su svi imali dovoljno slobodnog vremena i s njima trojicom je - uz dobar plan - još mogao da provede skoro svaki vikend.

Izgubljen u mislima, Travis nije primetio da je razgovor zamro.

„Jesam li nešto propustio?“

„Pitala sam jesi li se skoro čuo sa Monikom“, reče Megan po čijem je tonu Travis zaključio da je u nevolji. Njih se šestoro, pomisli, malčice previše zanimaju za njegov ljubavni život. Nevolja s ljudima koji su u braku jeste što oni izgleda veruju da bi svako koga poznaju takođe trebalo da bude oženjen ili udat. Svaka žena s kojom je Travis izlazio stoga je podvrgavana suptilnoj ali strogoj proceni, u čemu je naročito prednjačila Megan. Ona je obično bila kolovođa u ovakvim trenucima i uvek je pokušavala da dokuči zašto je Travis toliko krut kad su žene u pitanju. A Travisu, naravno, ništa nije bilo slađe nego da joj uzvрати istom merom.

„Nisam u skorije vreme“, reče.

„Zašto nisi? Ona je fina.“

Takođe je i blago neurotična, pomisli Travis. Ali to nije suština.

„Ona je mene ostavila, sećaš se?“

„Pa? To ne znači da ne želi da je pozoveš.“

„Mislio sam da to upravo to znači.“

Megan je, kao i Alison i Liz, zurila u njega kao da je običan glupak. Momci su izgleda, kao i obično, uživali u ovome. Bio je to redovan deo njihovih večeri.

„Ali posvađali ste se, je li?“

„Pa?“

„Je li ti ikad palo na pamet da je raskinula samo zato što je bila ljuta?“

„I ja sam bio ljut.“

„Zašto?“

„Htela je da idem kod terapeuta.“

„I, pusti me da pogađam - rekao si da tebi terapeut ne treba.“

„Terapeut će mi zatrebati kad budem počeo da zadižem suknu i pletem rukavice.“

Džo i Lerd se nasmejaše, ali Megan nabra čelo. Megan je, svi su znali, bezmalo svakog dana gledala Oprin šou.

„Misliš da muškarcima terapeut ne treba?“

„Znam da meni nije potreban.“

„A kad govorimo o većini?“

„Pošto ja ne spadam u većinu, zaista ne mogu da kažem.“

Megan se zavali u stolicu. „Mislim da je Monika nešto naslutila. Ako mene pitaš, rekla bih da ti bežiš od ozbiljne veze.“

„Vodiću računa da ne pitam tebe.“

Megan se nagnu napred. „Koliko je trajala tvoja najduža veza? Dva meseca? Četiri meseca?“

Travis se zamisli. „Zabavljao sam se s Olivijom skoro godinu dana.“

„Mislim da Megan ne govori o srednjoj školi“, našali se Lerd. Povremeno su njegovi prijatelji voleli da ga, takoreći, gurnu u vatru.

„Hvala, Lerde“, reče Travis. „Zašto postoje prijatelji?“

„Menjaš temu“, podseti ga Megan.

Travis zadobova prstima po nozi. „Mislim da bih morao reći... da se ne sećam.“

„Drugim rečima, ne dovoljno dugo da bi zapamtio?“

„Šta mogu da kažem? Ja tek treba da sretnem ženu koja se može meriti s bilo kojom od vas.“

Iako se sve više smrkavalo, video je da su joj njegove reči prijale. Odavno je naučio da je u ovakvim prilikama najbolje da se brani laskanjem, pogotovo što je to obično bilo iskreno. Megan, Liz i Alison bile su sjajne žene. Dobre i odane i obdarene zdravim razumom.

„Pa, samo da znaš, ona mi se dopada“, reče Megan.

„Da, ali tebi se dopada svaka s kojom izlazim.“

„Ne, ne dopada mi se. Lesli mi se nije dopala.“

Nijedna od tri žene nije volela Lesli. Metu, Lerdu i Džou, s druge strane, ni najmanje nije smetalo njeno društvo, naročito kad je na sebi imala bikini. Bila je prava lepotica, i premda nije bila tip žene kojom bi se oženio, lepo im je bilo dok su bili zajedno.

„Samo hoću da kažem kako mislim da treba da je nazoveš“, uporna je bila Megan.

„Razmisliću o tome“, reče Travis znajući da neće. Ustao je od stola pokušavajući da pobjegne. „Je li još neko za pivo?“

Džo i Lerd kao jedan podigoše flaše; ostali odmahnuše glavom. Travis krenu ka ručnom frižideru, pa se zadrža kod kliznih staklenih vrata svoje kuće. Utrča unutra i promeni kompakt-disk, slušajući kako nove note dopiru u baštu dok se vraćao donoseći pivo. Megan, Alison i Liz već su ćaskale o Gven, ženi koja ih je frizirala. Gven je uvek imala zanimljive priče, među kojima i mnogo onih o zabranjenim sklonostima svojih sugrađana.

Travis je ćutke pijuckao pivo i gledao u vodu.

„O čemu razmišljaš?“, upita Lerd.

„Nije važno.“

„Šta je?“

Travis se okrenu ka njemu. „Jesi li ikada primetio kako se nazivi nekih boja upotrebljavaju kao imena za ljude, a ostali ne?“

„O čemu pričaš?“

„Vajt i Blek. Kao gospodin Vajt, koji ima prodavnicu guma. I gospodin Blek, naš učitelj iz trećeg razreda. Čak i gospodin Grin iz igre *Kluedo*¹ Kao da neke boje mogu da budu dobra imena, a ostale jednostavno zvuče glupo. Znaš na šta mislim?“

„Mislim da nikad nisam razmišljao o tome.“

¹ Engl.: *white, black i green* (beo, crn i zelen). (Prim. prev.)

„Nisam ni ja. Sve do malopre, zapravo. Ali čudno je to, zar ne?“

„Svakako“, složi se najzad Lerd.

Obojica su za trenutak začutala. „Rekao sam ti da nije važno.“

„Jesi, rekao si.“

„Jesam li bio u pravu?“

„Jesi.“

Kad je mala Džoci po drugi put imala izliv besa u razmaku od petnaest minuta - bilo je skoro devet sati - Alison ju je uzela u naručje i Lerdu uputila *pogled*, onaj što govori da je vreme da krenu i odvedu decu na spavanje. Lerd se nije bunio i kad je ustao od stola, Megan brzo pogleda Džoa, Liz klimnu Metu, i Travis shvati da je večeri došao kraj. Roditelji možda veruju da su glavni, ali ipak deca postavljaju pravila.

Pretpostavljao je da bi mogao pokušati da nagovori bar jednog prijatelja da ostane i da bi možda i uspeo, ali se odavno navikao na činjenicu da njegovi prijatelji žive drugačije od njega. Osim toga, imao je osećaj da bi Stefani, njegova mlađa sestra, mogla svratiti kasnije. Trebalo je da stigne iz Čepel Hila, gde je spremala magistarski rad iz biohemije. Iako bi odsela u kući njihovih roditelja, obično je posle vožnje bila uzbuđena i raspoložena za razgovor, a roditelji bi već otišli na spavanje. Megan, Džo i Liz ustadoše i počеше da rasklanjaju stvari sa stola, ali im Travis dade znak da to ne čine.

„Sređiću to ja malo kasnije. Nije to ništa.“

Nekoliko minuta kasnije, deca su potrpana u dva džipa i jedan kombi. Travis je stajao na tremu pred kućom i mahao im dok su odlazili.

Kad su otišli, Travis ode do stereo uređaja, ponovo pregleda diskove i odabra *Tattoo You* grupe *Rollingstouns*, pa pojača ton. Uzeo je još jedno pivo i vratio se u stolicu, a zatim podigao noge na sto i zavalio se. Mobi je sedeo pored njega.

„Ti i ja malo sami“, reče. „Šta misliš kad će Stefani da stigne?“

Mobi se okrenu. Ukoliko Travis nije izgovarao reči poput *šetnja*, *lopta*, *idemo u kola* ili *donesi kosku*, Mobija nije previše zanimalo šta Travis ima da kaže.

„Misliš li da treba da je nazovem i vidim je li krenula?“

Mobi je i dalje zurio.

„Da, tako sam i mislio. Stići će kad bude stigla.“

Sedeo je, pijuckao pivo i gledao u vodu. Mobi mu zacvile iza leđa. „Hoćeš da doneseš svoju loptu?“ najzad mu reče.

Mobi je ustao toliko brzo da ga umalo nije srušio sa stolice.

Muzika je bila poslednja kap u jednoj od najjezivijih nedelja u njenom životu. Glasna muzika. Okej, u subotu u devet sati uveče nije bilo strašno, pogotovo što je očigledno imao društvo, a ni u deset nije bilo sasvim neprihvatljivo. Ali u jedanaest? Kad je sam i igra se sa svojim psom?

Sa svog trema iza kuće mogla je da ga vidi kako sedi tamo u istom šortsu koji je nosio čitavog dana, s nogama na stolu, kako baca loptu i gleda ureku. O čemu li uopšte razmišlja?

Možda ne treba preterano da mu zamera; treba jednostavno da ga ignoriše. On je u svojoj kući, zar ne? Kralj u svom dvorcu, svoj na svome, ili kako se već kaže. Mogao je da radi šta hoće. Ali nije u tome problem. Problem je što on ima susede, uključujući i nju, a i ona ima svoj dvorac, a od suseda se očekuje da budu obzirni. I istini za volju, preterao je. Ne samo zbog muzike. Da bude sasvim iskrena, volela je muziku koju je slušao i obično joj ne bi smetalo ni koliko je glasna ni koliko je dugo sluša. Problem je njegov pas, Nobi, ili

kako ga već zove. Tačnije, ono što je njegov pas uradio njenom psu. Moli je, u to je bila sigurna, skotna.

Moli, njena lepa, slatka, čistokrvna škotska ovčarka nagrađivanog porekla - prvo što je sebi kupila pošto je okončala kruženje kao klinički lekar na Medicinskom fakultetu Istočne Virdžinije, i onakav pas kakvog je oduvek želela - primetno je dobila na težini poslednjih nekoliko nedelja. Još ju je više uznemirilo kad je uočila da Moline bradavice na dojčkama rastu. Sad je mogla da ih napipa kad god bi se Moli okrenula na leđa i tražila da je češka po truhu. A i kretala se sporije. Kad se sve sabere, Moli je sasvim sigurno bila na putu da okoti štence koje niko na svetu nikada neće poželeti da uzme. Bokser i škotska ovčarka? Nesvesno je napravila grimasu zamišljajući štence a zatim otera tu sliku.

Za to mora da je kriv pas ovog čoveka. Kad je Moli imala teranje, taj pas je doslovno čekao oko njene kuće u zasedi poput privatnog detektiva, a izuzev njega nedeljama nije videla nijednog psa kako luta po susedstvu. No, da li je njen sused i pomislio da ogradi svoje dvorište? Ili da drži psa u kući? Ili da ogradi prostor za psa? Ne. Izgleda da je njegov moto: „Moj pas će biti slobodan!“ Nije je čudilo. Izgleda da i sam živi rukovodeći se istim neodgovornim geslom. Kad je išla na posao, videla ga je kako trči, a kad se vraćala, odlazio je da vozi bicikl ili kajak, ili rolere, ili je igrao basket ispred kuće sa decom iz susedstva. Pre mesec dana je porinuo čamac i sada se bavi i vejkboardingom. Kao da već nije dovoljno aktivan. Sačuvaj bože da odradi neki minut prekovremeno, a znala je da on petkom uopšte ne radi. I na kakvom to poslu uopšte mogu da nose farmerke i majicu svaki dan? Nije znala, ali je pretpostavljala - s izvesnim ljutitim zadovoljstvom - da su za taj posao neophodni keclja i bedž s imenom.

Dobro, možda nije sasvim pravedna. Verovatno je momak dobar. Njegovi prijatelji - koji su izgledali prilično normalno a uz to imali i decu - izgleda da su uživali u njegovom društvu i stalno su dolazili kod njega. Setila se da je jedan par videla u ordinaciji kad su im deca dobila kijavicu ili neku upalu ušiju. Ali šta je s Moli? Moli je sedela pored sporednog ulaza i mlatila repom, i Gabi se zabrinu pomislivši na budućnost. Moli će biti dobro, ali štenci? Šta će s njima biti? Šta ako ih niko ne bude želeo? Nije mogla ni da zamisli da ih odnese u kafileriju, Društvo za zaštitu životinja ili kako već to ovde zovu, i dozvoli da ih uspavaju. To nije mogla da uradi. To neće uraditi. Neće ih odneti da ih ubiju.

Ali, opet, šta da radi sa štencima?

Za sve je kriv on, a on sedi na svom tremu, s nogama na stolu, i ponaša se kao najbezbrižniji čovek na svetu.

Nije o ovome sanjala kad je prvi put videla kuću, početkom godine. Premda nije stanovala u Morhed Sitiju, gde je živeo njen mladić Kevin, mostom je stizala za svega nekoliko minuta. Kuća je bila mala, stara gotovo pola veka i, po bofortskim standardima, morala se sigurno renovirati, ali pogled na rečicu bio je čudesan, dvorište dovoljno veliko da Moli može da trči, i, što je najbolje od svega, Gabi je mogla da je plati. Doduše jedva, s obzirom na sve kredite koje je podigla za medicinski fakultet, iako su bankovni službenici imali mnogo razumevanja kad su ljudi poput nje uzimali kredit. Stručni, obrazovani ljudi.

Ne poput gospodina Moj Pas Će Biti Slobodan i Ja Ne Radim Petkom.

Duboko je udahнула, govoreći sebi da je čovek ipak dobar. Uvek bi joj mahnuo kad je vidi da stiže s posla, a kao kroz maglu sećala se da joj je ostavio korpu sireva i vina kako bi joj poželeo dobrodošlicu kad se doselila pre nekoliko meseci. Nije bila kod kuće, pa je korpu ostavio na verandi; obećala je da će mu poslati poruku da mu zahvali na poklonu, ali nikako nije stizala to da uradi.

Opet joj se lice nesvesno iskrivilo u grimasu. Toliko o moralnoj nadmoći. Dobro, nije ni ona savršena, ali nije u pitanju zaboravljena poruka. U pitanju je Moli i njegov pas koji luta i neželjeni štenci, o čemu bi i sada mogli da porazgovaraju. Očigledno je budan.

Sišla je s trema i krenula prema visokoj živici koja je delila njihova imanja. Delom svoga bića pozelela je da Kevin bude pored nje, iako je znala da se to neće dogoditi. Ne posle jutrošnje svađe koja je počela pošto je usput spomenula da joj se rođak ženi. Zadubljen u sportsku stranicu, Kevin na to nije rekao ni reč, već se pretvarao da je nije čuo. I na najmanji pomen bilo čega što se ticalo braka ućutao bi se kao da je od kamena, naročito u poslednje vreme. To ne bi trebalo da je iznenađuje - zabavljali su se skoro četiri godine (godinu dana kraće nego njen rođak, bila je u iskušenju da kaže), a ako je nešto naučila o njemu, to je da Kevin neće ni da progovori ako smatra da je tema neugodna.

Ali nije u Kevinu problem. Ni u činjenici da je u poslednje vreme smatrala kako ne živi baš onako kako je zamišljala. I nije problem ni to što je na poslu provela strašnu nedelju za vreme koje se pacijent samo u petak isповраćao na nju u tri - *tri* - navrata, što je bio rekord svih vremena u ordinaciji, barem prema rečima medicinskih sestara koje ne samo da se nisu trudile da sakriju podsmeh već su i sa zluradošću prepričavale priču. Nije bila ljuta ni zbog Adrijana Meltona, oženjenog lekara sa kojim je delila ordinaciju, a koji je voleo da je dodirne kad god razgovaraju i zadrži joj ruku trenutak duže nego što treba. I sasvim sigurno nije bila ljuta zbog toga što se u svim tim situacijama ni jedan jedini put nije pobunila.

Ne, ovo se ticalo „gospodina Žura“ i njegove odgovornosti kao suseda, koji će prihvatiti činjenicu da i on, jednako kao i ona, ima obavezu da nađe rešenje za njihov problem. I dok mu to bude objašnjavala, možda će spomenuti da je malo prekasno da mu trešti muzika (iako joj se dopadala), tek toliko da pokaže da je ozbiljna.

Dok je Gabi koračala kroz travu, rosa joj je kvasila vrhove prstiju u sandalama a mesečina koja je bleskala po travi ličila je na srebrne tragove. Razmišljajući odakle da počne, jedva da je i obraćala pažnju na to. Učtivost joj je nalagala da najpre ode na ulazna vrata i pokuca, ali pošto je muzika treštala, nije verovala da bi je čuo. Osim toga, želela je ovo da okonča dok je spremna i voljna da se lično suoči s njim.

Ugledala je otvor u živici i krenula ka njemu. Verovatno se upravo tuda došunjao Nobi kad je iskoristio sirotu, slatku Moli. Srce joj se opet steglo i ovog puta je nastojala da zadrži to osećanje. Ovo je važno. Veoma važno.

Usredsređena na zadatak, nije ni primetila kako je prema njoj poletela teniska loptica upravo kad je prošla kroz otvor. Čula je, međutim, kao iz daljine - ali tek kao iz daljine - kako pas juri prema njoj a sledećeg je sekunda, oborena, tresnula na zemlju.

Ležeći na leđima Gabi je primetila da na blistavom nebu ima previše zvezda. Načas se zapitala zašto ne može da udahne vazduh, pa se zabrinula zbog bola koji joj je strujao telom. Mogla je samo da leži na travi i trepće sa svakim udarcem bila.

Odnekud izdaleka čula je nekakav metež i lagano je dolazila sebi. Trudila se da se usredsredi kada je shvatila da nije u pitanju metež; čula je glasove. Zapravo, jedan glas. Izgleda da ju je pitao je li joj dobro.

U isto vreme polako je postajala svesna toplog, smrdljivog i ujednačenog dahtanja na svom obrazu. Još jednom trepnu, malo pomeri glavu i shvati da se nad nju nadvila ogromna, kratkodlaka četvrtasta glava. Nobi, zaključio kao kroz maglu.

„Ahhhh...“ jeknu pokušavajući da se uspravi. Kad se pomerila, pas joj obliza lice.

„Mobi! Silazi!“ reče glas, ovog puta bliži. „Jesi li dobro? Možda ne bi smela još da ustaješ!“

„Dobro sam“, reče napokon se uspravivši u sedeći položaj. Nekoliko puta je duboko udahnula i dalje osećajući kako joj se vrti u glavi. Au, pomisli, ovo stvarno boli. U mraku je osetila da je neko čučnuo pored nje iako je jedva bila u stanju da razazna obris.

„Zaista mi je žao“, reče glas. „Šta se dogodilo?“

„Mobi te je slučajno oborio. Jurio je za loptom.“

„Ko je Mobi?“

„Moj pas.“

„A ko je onda Nobi?“

„Molim?“

Dodirnula se po čelu. „Nije važno.“

„Jesi li sigurna da ti je dobro?“

„Jesam“, reče i dalje ošamućena, ali osećajući kako se bol smanjuje i prelazi u pulsiranje. Dok je ustajala, oseti kako joj sused prihvata ruku pomažući joj da se podigne. To ju je podsetilo na ono kako se mala deca koju je viđala u ordinaciji trude da održe ravnotežu i ne padnu dok hodaju. Kad je najzad bila na nogama, oseti kako joj je pustio ruku.

„Kakva dobrodošlica, a?“ rekao je.

Glas mu je i dalje zvučao kao da je udaljen, ali je znala da nije, i kad se okrenula prema njemu, ugledala je nekoga ko je najmanje petnaest centimetara viši od nje, a ona je bila visoka sto sedamdeset. Nenaviknuta na to, podigla je glavu i primetila kose jagodice i čistu kožu. Smeđa kosa mu je bila talasasta i na krajevima se prirodno kovrdžala, a zubi su mu bili bleštavo beli. Iz blizine je bio zgodan - dobro, veoma zgodan - ali je pretpostavljala da je svestan toga. Zamišljena, otvorila je usta da nešto kaže, pa ih je ponovo zatvorila shvativši da je zaboravila pitanje.

„Hoću da kažem, dolaziš ovamo u posetu a moj pas te sruši“, nastavio je. „Kao što sam rekao, zaista mi je žao. Obično je pažljiviji. Kaži zdravo, Mobi.“

Pas je sedeo, sav srećan, i to je podseti na razlog posete. Mobi podiže šapu u znak pozdrava. Bilo je to slatko - i on je *zaista* bio sladak za jednog boksera - ali neće dozvoliti da je to osvoji. Ovo je skot koji nije samo nju srušio već je i Moli upropastio. Verovatno je trebalo da ga nazove Pljačkaš. Ili, još bolje, Izopaćenik.

„Jesi li sigurna da ti je dobro?“

Način na koji joj je postavio pitanje naterao ju je da shvati da ovo nije suočenje kakvo je želela, pa se trudila da prizove osećanje koje je imala dolazeći ovamo.

„Dobro mi je“, reče oštro.

Na tren zavlada neobična tišina dok su bez reči odmerili jedno drugo. Najzad je pokazao palcem preko svog ramena. „Hoćeš li da sedneš na trem? Ne radim ništa, slušam muziku.“

„Zašto misliš da bih sedela na tremu?“ prasnu osećajući da ponovo vlada sobom.

Oklevao je. „Zato što si došla ovamo?“

Ah, da, pomislila je. Zato.

„Hoću da kažem, možemo i da stojimo ovde pored živice ako tako više voliš“, nastavio je.

Podigla je ruke da ga zaustavi, nestrpljiva da ovo okonča. „Došla sam ovamo zato što sam želela da razgovaram s tobom...“

Zastala je kad se pljesnuo po ruci. „I ja s tobom“, reče pre no što je uspela da nastavi. „Nameravao sam da svratim da ti zvanično poželim dobrodošlicu. Jesi li dobila moju korpu?“

Čula je kako joj nešto zuji pored uвета i mahnu rukom. „Jesam. Hvala“, reče pomalo smušeno. „Ali želela sam da razgovaramo o...“

Zastala je shvativši da je ne sluša već da maše rukom između njih. „Jesi li sigurna da ne želiš da odemo na trem?“ navaljivao je. „Komarci su u ovom žbunju jezivi.“

„Htela sam da kažem...“

„Jedan ti je na uvetu“, reče pokazujući.

Ruka joj nagonski polete uvis.

„Na drugom.“

Spljeskala ga je i na prstima ugleda razmrljanu krv. Odvratno, pomisli.

„Još jedan ti je na obrazu.“

Ponovo je mahnula ka sve većem roju. „Šta se događa?“

„Kao što sam rekao, to je zbog žbunja. Razmnožavaju se u vodi, a u hladu uvek ima vlage...“

„Dobro“, popustila je. „Razgovaraćemo na tremu.“

Sledećeg trenutka su se našli na čistini i brzo hodali. „Mrzim komarce i zato imam na stolu sveće s mirisom limuna. Od toga obično beže. Leti ih ima još više.“ Kretao se udaljen tek toliko da se ne sudaraju. „Usput budi rečeno, mislim da se nismo zvanično upoznali. Zovem se Travis Parker.“

Osetila je blagu nesigurnost. Na kraju krajeva, nije ovde da bi se družila s njim, ali očekivanje i pristojnost prevagnuše, i pre no što je i mogla se zaustavi ona mu odgovori: „Gabi Holand.“

„Drago mi je.“

„Aha“, reče. Namerno je prekrstila ruke izgovarajući ovo, a zatim je nesvesno stavila ruku na rebra gde je i dalje osećala potmuo bol. Odatle je krenula rukom ka uvetu koje je već počelo da je svrbi.

Posmatrajući je sa strane, Travis je uviđao da je ljuta. Usne su joj bile čvrsto stisnute, lice blede kao što je viđao kod devojaka s kojima se bavljao. Nekako je osećao da je ljuta na njega iako nije imao pojma zbog čega. Ukoliko se izuzme to što je pas skočio na nju, naravno. Ali nije samo to, zaključio. Sećao se izraza lica po kome je njegova sestra Stefani bila čuvena, izraza koji je odavao da se vremenom lagano skupljala srdžba, a Gabi je sada upravo tako izgledala. Kao da se pripremala za ovo. Ali tu je prestajala svaka sličnost s njegovom sestrom. Dok je Stefani izrasla u priznatu lepoticu, Gabi je bila privlačna na sličan način, ali se za nju ne bi moglo reći da je savršena po uobičajenim merilima. Plave oči su joj bile malo previše razmaknute, nos malčice prevelik a crvena kosa je uvek teško prolazila, ali nekako su ove nesavršenosti njenoj urođenoj lepoti davale ton ranjivosti, čemu muškarci uglavnom nisu mogli da odole.

U tišini, Gabi je pokušavala da sredi misli. „Došla sam ovamo zato...“

„Sačekaj“, reče. „Pre no što počneš, zašto ne sedneš? Odmah se vraćam.“ Krenuo je prema frižideru pa se na pola puta okrenuo. „Jesi li za pivo?“

„Ne, hvala“, reče želeći da ovo okonča. Odbijajući da sedne, okrenula se u nadi da će se s njim suočiti dok prolazi. Ali prebrzo je seo u stolicu, zavalio se i podigao noge na sto.

Uzrujana, Gabi je nastavila da stoji. Ovo se ne odvija kako je planirala.

Otvorio je pivo i otpio gutljaj. „Zar nećeš da sedneš?“ upita je preko ramena.

„Radije ću stajati, hvala.“

Travis zaškilji i zakloni oči dlanom. „Ali jedva mogu da te vidim“, reče. „Svetlo s verande bije iza tebe.“

„Došla sam ovamo da ti kažem...“

„Možeš li malo da se pomeriš?“ zamoli je.

Nestrpljivo je uzdahnula i pomerila se nekoliko koraka. „Bolje?“

„Još ne.“

Tada se već skoro prislonila uz sto. Iznervirana, podiže ruke.

„Možda jednostavno treba da sedneš“, predloži joj.

„U redu!“ reče. Privukla je stolicu i sela. Sasvim joj je remetio plan. „Došla sam ovamo zato što sam želela da porazgovaramo...“ počeo pitajući se da li da najpre govori o Moli ili o tome šta uopšte znači biti dobar sused.

Nabrao je čelo. „Već si to rekla.“

„Znam!“ reče. „Pokušavam da ti kažem, ali mi ne dozvoljavaš da završim!“

Video je kako ga je besno pogledala, kako je umela i njegova sestra, ali i dalje nije znao zašto je toliko uzrujana. Sledećeg trenutka počela je da govori, najpre pomalo oklevajući, kao da očekuje da će joj ponovo upasti u reč. Pošto je nije prekinuo, a reči su tekle sve brže i brže, uhvatila je ritam. Ispričala je kako je pronašla kuću i kako se veselila i da je odavno sanjala o sopstvenom domu, a zatim prešla na Moli i kako Moline bradavice sve više rastu. U prvom trenutku Travis nije znao ko je Moli - pa je jedan deo njenog monologa zvučao nestvarno - ali kad je nastavila, postepeno je shvatio da je Moli Gabina škotska ovčarka s kojom ju je ponekad viđao u šetnji. Potom je govorila o ružnim štencima i ubistvu i, začudo, kako ni „Doktor Pipa me“ ni povraćanje nemaju veze s tim kako se Gabi oseća, ali istini za volju, sve to nije imalo mnogo smisla dok nije počela da pokazuje na Mobija. Tada je sabrao dva i dva i shvatio da Gabi misli da je Mobi kriv što je Moli skotna.

Želeo je da joj kaže da Mobi nije kriv, ali uhvatila je takav zalet da je pomislio kako je najbolje pustiti je da završi a onda joj reći. Ali tada je njena priča krenula novim tokom. Delići njenog života su se nespretno pojavljivali, mali isecci koji su zvučali nepripremljeno i nepovezano, praćeni povremenim izlivima gneva usmerenim na njega. Izgledalo je kao da govori dvadesetak minuta, ali Travis je znao da toliko dugo nije moglo trajati. I pored toga, nije mu baš bilo lako da sluša neznanku kako ga ljutito optužuje da kao sused ima nedostatke, a nije mu se dopalo ni kako govori o Mobiju. Mobi je, po njegovom mišljenju, bio najbolji pas na svetu.

Povremeno bi zastala i tada je Travis bezuspešno pokušavao da joj odgovori. Ali ni to mu nije polazilo za rukom jer bi ga smesta ućutkala. Stoga je slušao i - makar u onim trenucima kad nije vređala njega i njegovog psa - naslućivao crtu očajja, čak i smušenosti, u onome što joj se događalo u životu. Shvatala ona to ili ne, pas je bio tek delić onoga što ju je mučilo. Osetio je kako saoseća s njom i uhvatio se kako klima glavom samo da joj pokaže kako je pažljivo sluša. Tu i tamo bi mu postavila pitanje, ali ne bi stigao ni da zausti a ona bi odgovorila umesto njega. „Zar susedi ne treba da vode računa o svojim postupcima?“ Da, svakako, hteo je da kaže ali ga je pretekla. „Naravno da treba“, uzviknula je i Travis je ponovo klimnuo glavom.

Kad se njena tirada najzad završila, zurila je u pod, istrošena. Iako su joj usne i dalje bile stisnute, Travisu se učini da vidi suze, pa se zapita da li da joj ponudi maramice. Ali bile su u kući - predaleko - i tada se seti da salvete stoje pored roštilja. Brzo ustade, zgrabi dve-tri i prinese joj. Ponudi joj jednu i ona je, razmislivši, prihvati. Obrisala je uglove očiju. Kad se smirila, primetio je da je lepša nego što je u prvi mah pomislio.

Udahnula je duboko. „Pitanje je, šta ćeš ti da učiniš?“ napokon ga upita.

Oklevao je pokušavajući da shvati na šta misli. „Sa čim?“

„Sa štencima!“

Ponovo je osetio gnev u njenom glasu pa podiže ruku ne bi li je smirio. „Da krenemo iz početka. Jesi li sigurna da je skotna?“

„Naravno da sam sigurna Zar nisi čuo ni reč od onoga što sam rekla?“

„Je li je pregledao veterinar?“

„Ja sam klinički lekar. Dve i po godine sam provela na fakultetu i godinu dana na kruženju. Znam kad je neko u drugom stanju.“

„Kad su u pitanju ljudi, uveren sam da znaš. Ali kod pasa je drugačije.“

„Otkud ti znaš?“

„Imam veliko iskustvo sa psima. Zapravo, ja...“

Da, kladim se da je tako, pomislila je i odmahнула rukom prekidajući ga. „Kreće se sporije, bradavice su joj otečene i čudno se ponaša. Šta drugo može da bude?“ Zaista, svaki muškarac koga poznaje veruje da je stručnjak za pse samo zato što je kao dete imao psa.

„Šta ako ima infekciju? To može da izazove oticanje. A ako je infekcija jaka, može da ima i bolove, što bi objasnilo njeno ponašanje.“

Gabi zausti da progovori, ali odustade shvativši da se toga nije setila. Infekcija je *zaista* mogla prouzrokovati oticanje bradavica - mastitis ili nešto slično - i na trenutak oseti olakšanje. Međutim, kako je dalje razmišljala o tome, činjenice se opet umešale. Nije u pitanju jedna ili dve bradavice, već sve. Uvrnula je salvetu poželevši da je on *sasluš*a.

„Skotna je i imaće štence. A ti ćeš mi morati pomoći da ih udomimo pošto ne nameravam da ih odnesem u kafileriju.“

„Siguran sam da Mobi nije kriv.“

„Znala sam da ćeš to reći.“

„Ali treba da znaš...“

Žestoko je zavrtela glavom. Ovo je baš tipično. Trudnoća je uvek ženski problem. Ustala je sa stolice. „Moraćeš da preuzmeš deo odgovornosti. A nadam se da shvataš da ih neće biti lako udomiti.“

„Ali...“

„Šta ovo, zaboga, bi?“ upita Stefani.

Gabi je nestala u živici; posle nekoliko sekundi video je kako je ušla u svoju kuću kroz klizna staklena vrata. I dalje je sedeo za stolom, pomalo zbunjen, kad opazi da mu prilazi sestra.

„Otkad si ovde?“

„Dovoljno dugo“, reče. Ugleda ručni frižider pored vrata i izvadi pivo. „Na trenutak sam pomislila da će te udariti. Onda sam mislila da će se rasplakati. A zatim je opet izgledala kao da će te udariti.“

„Baš tako“, priznao je. Protrljao je čelo i dalje razmišljajući o sceni.

„Vidim i dalje šarmiraš svoje devojke.“

„Ona mi nije devojka već susedka.“

„Još bolje.“ Stefani sede. „Otkad se zabavljate?“

„Ne zabavljamo se. U stvari, sad sam je prvi put video.“

„Zadivljujuće“, primeti Stefani. „Mislila sam da nisi u stanju.“

„Šta?“

„Znaš - da nateráš nekog da te toliko brzo omrzne. To je redak dar. Obično moraš najpre da se upoznaš s osobom.“

„Vrlo duhovito.“

„I ja mislim. A Mobi...“ Okrenula se prema psu i pripretila mu prstom. „Trebalo bi da paziš.“

Mobi mahnu repom pa ustade. Prišao je gurajući joj njušku u krilo. Gurnula mu je glavu na šta je on još jače uzvratio.

„Polako, stari keru.“

„Nije Mobi kriv.“

„To si rekao. Ali ona, naravno, nije htela da sluša. Šta joj je?“

„Samo je uzrujana.“

„Mogla sam da vidim. Trebalo mi je malo vremena da shvatim o čemu priča. Ali moram reći da je bilo zabavno.“

„Budi pristojna.“

„Ja jesam pristojna.“ Stefani se naslonila i proučavala brata. „Slatka je, zar ne?“

„Nisam primetio.“

„Aha, sigurno nisi. Mogla bih da se kladim da si najpre to primetio. Videla sam kako je zaljubljeno gledaš.“

„Bože, bože. Ti si večeras baš raspoložena.“

„I treba da budem. Upravo sam završila užas od ispita.“

„Šta to znači? Misliš da nisi odgovorila na sva pitanja?“

„Ne. Ali sam nad nekima zaista morala dobro da se zamislim.“

„Mora da je divno biti ti.“

„O, jeste. Imam još tri ispita sledeće nedelje.“

„Sirotice. Mnogo je teže živeti kao večiti student nego zarađivati za život.“

„Ko mi kaže. Duže si studirao od mene. A kad smo kod toga... šta misliš kako će mama i tata reagovati ako im kažem da želim još dve-tri godine da spremam doktorat?“

U Gabinoj kući se u kuhinji upali svetlo, što mu odvuče pažnju pa joj ne odgovori odmah.

„Mislim da neće imati ništa protiv. Znaš kakvi su mama i tata.“

„Znam. Ali u poslednje vreme imam osećaj da žele da se upoznam s nekim i skrasim.“

„Nisi jedina. Ja taj osećaj imam već godinama.“

„Da, ali drugačije je kad sam ja u pitanju. Ja sam žena. Moj biološki sat otkucava.“

Kuhinjsko svetlo u susednoj kući se ugasi; nekoliko sekundi kasnije upalilo se u spavaćoj sobi. Pitao se odlazi li Gabi na spavanje.

„Seti se da se mama udala kad joj je bilo dvadeset jedna“, nastavila je Stefani. „Sa dvadeset tri već je rodila tebe.“ Čekala je odgovor koji nije stizao. „Ali opet, vidi kakav si ti. Možda bih to mogla da iskoristim kao argument.“

Njene reči su polako doprle do njega i nabrao je čelo kad je shvatio šta govori.

„Je l' to treba da bude uvreda?“

„Trudila sam se“, obešenjački se nasmešila. „Samo proveravam slušaš li me ili razmišljaš o svojoj novoj prijateljici.“

„Nije mi prijateljica“, reče. Znao je da zvuči kao da se brani, ali nije mogao da se suzdrži.

„Sada nije“, reče mu sestra. „Ali imam čudan osećaj da će biti.“

Dva

Gabi nije bila sigurna kako se osećala nakon što je otišla iz susedove kuće jer, pošto je zatvorila vrata, nije bila u stanju da uradi išta osim da se na njih nasloni u pokušaju da povрати mir.

Možda nije ni trebalo da ide tamo, pomislila je. To joj, izvesno, nije koristilo. Ne samo da se nije izvinio, nego je i poricao da je njegov pas odgovoran. Ipak se, kad se konačno odmakla od vrata, smešila. Makar je to uradila. Suočila se s njim i rekla mu tačno šta će se dogoditi. Trebalo je hrabrosti za to, reče sebi. Obično se ustezala kad treba da kaže šta misli. Nije rekla Kevinu da je, izgleda, činjenica da njegovi planovi za zajedničku budućnost sežu samo do narednog vikenda. Doktoru Meltonu da joj smeta kad je dodirne. Čak ni mami nije kazala da joj se ne dopada što ona uvek ima ideje kako bi Gabi mogla da se popravi.

Osmeħ joj nestade s lica kad ugleda Moli koja je spavala u uglu. Letimičan pogled je bio dovoljan da je podseti da se krajnji ishod nije promenio i da je možda, *možda* mogla veštije da ga ubedi kako mu je dužnost da joj pomogne. Dok je razmišljala o događajima te večeri, oseti navalu stida. Znala je da je nepovezano govorila, ali nakon što je oborena, izgubila je nit i nije bila u stanju da se zaustavi. Njena majka bi u tome uživala. Volela je svoju majku, ali ona je bila od onih dama koje nikad ne gube kontrolu. Gabi je to dovodilo do ludila; kao tinejdžerka je više puta poželežala da je zgrabi i prodrma ne bi li izvukla spontan odgovor. Naravno, to ne bi uspelo. Majka bi je sigurno pustila da je drmusa koliko hoće, a zatim bi zagladila kosu i izrekla nekakvu idiotsku rečenicu, na primer: „Dobro, Gabrijel, sad kad si to izbacila iz sebe, možemo li o ovome da razgovaramo kao dame?“

Dame. Gabi tu reč nije mogla da podnese. Kad bi je majka izgovorila, Gabi bi često preplavilo osećanje neuspeha zbog čega je mislila da je pred njom dugačak put a nema mapu koja bi joj pomogla da stigne do cilja.

Naravno, majka nije mogla protiv svoje prirode kao što ni Gabi nije mogla protiv svoje. Majka je bila prototip južnjačke žene, odrasla u haljinama s volanima i predstavljena društvenoj eliti na Božićnom kotiljonu u Savani, jednom od najekskluzivnijih balova u zemlji namenjenih upoznavanju bogatih devojaka s mladićima iz visokih krugova. Takođe je bila blagajnica društva „Tri delte“ na Univerzitetu Džordžija, što je još jedna porodična tradicija, a dok je bila na fakultetu, očigledno je smatrala da je gradivo manje važno od rada na sticanju titule „gospođe“ što je, po njenom uverenju, bila jedina prava karijera za pristojnu južnjačku damu. Nepotrebno je reći da je želela da deo jednačine zvani „gospodin“ bude dostojan porodičnog imena. To je u suštini značilo da bude bogat.

Tu na scenu stupa Gabin otac. Njen tata, uspešni investitor i preduzimač, bio je dvanaest godina stariji od svoje žene kad su se venčali, i premda ne toliko bogat kao neki, bio je svakako dobrostojeći. Ipak, Gabi se sećala kako je razgledala fotografije s venčanja svojih roditelja, snimljene pred crkvom, i pitala se kako su se dvoje toliko različitih ljudi zaljubili jedno u drugo. Dok je mama volela fazana u kantri klubu, tata je više voleo hleb i moču u lokalnoj kafani; mama nikad nije nenašminkana otišla dalje od svog poštanskog sandučeta, dok je tata nosio džins i kosa mu je uvek bila pomalo razbarušena. No, voleli su

se - Gabi u to nije ni najmanje sumnjala. Ujutro bi ponekad zatekla roditelje u nežnom zagrljaju a ni jedan jedini put ih nije čula da se svađaju.

Nisu imali ni razdvojene postelje, kao roditelji mnogih Gabinih prijatelja, koji su često delovali kao poslovni partneri, a ne kao zaljubljeni par. Čak ih je i sada, prilikom posete, zaticala na sofi poput golupčića na grani, a kad bi se njeni prijatelji raspitivali, jednostavno bi zavrtela glavom i priznala da su iz ko zna kog razloga stvoreni jedno za drugo.

Na veliko razočaranje svoje majke Gabi je, za razliku od svoje tri sestre medenoplave kose, uvek više nalikovala ocu. Čak je i kao dete više volela kombinezone nego haljine, obožavala je da se penje po drveću, i satima bi se igrala u prašini. Često je bazala za ocem po gradilištu, oponašajući njegove pokrete dok je proveravao jesu li novi prozori dobro namešteni i zavirivao u kutije tek pristigle iz gvoždarske radnje *Mičel*. Tata ju je naučio kako se pripremaju mamci i lovi riba, i volela je da se vozi s njim u njegovom starom klepetavom kamionu s pokvarenim radio-aparatom, u kamionu koji nikad nije hteo da proda i nabavi nov. Nakon posla bi vežbali bejzbol udarce ili igrali basket dok ih je mama posmatrala kroz kuhinjski prozor pogledom koji je Gabi delovao ne samo lišen odobravanja već i razumevanja. Često su pored mame stajale i Gabine sestre usta otvorenih od čuđenja.

Premda je Gabi volela da priča kako je kao dete bila slobodnog duha, u stvarnosti je na kraju objedinila majčino i očevo viđenje sveta, uglavnom zato što je njena mama umela vešto da manipuliše majčinstvom. Odrastajući, Gabi se pokoravala majčnim savetima o oblačenju i *pristojnom ponašanju za dame* jednostavno da bi izbegla grizu savesti. Od sveg oružja u majčinom arsenalu griza savesti je bila daleko najubojitije i mama je uvek tačno znala kako da ga upotrebi. Zbog tu i tamo nabranog čela i poneke male primedbe Gabi je na kraju pohađala časove kotiljona i plesa; poslušno je učila da svira klavir i, kao i njena majka, zvanično je predstavljena na Božićnom kotiljonu Savane. Ako je njena majka te večeri bila ponosna - a jeste, sudeći po izrazu njenog lica - Gabi je tada osetila da je najzad spremna da donosi sopstvene odluke, kao i da se sa nekima od njih majka neće složiti. Naravno da je želela da se uda jednog dana i ima decu baš kao mama, ali je shvatila da želi i karijeru, kao tata. Tačnije, želela je da bude lekar.

Oh, mama je rekla sve što treba kad je saznala. Makar u početku. Ali onda je počelo suptilno izazivanje grize savesti. Kako je Gabi s visokim ocenama polagala ispit za ispitom, mama bi se ponekad namrštila i glasno zapitala je li moguće istovremeno raditi kao lekar i biti supruga i majka.

„Ali ako ti je posao važniji od porodice“, rekla bi mama, „onda, svakako, budi lekar.“

Gabi je pokušavala da se odupre majčnim napadima, ali stare navike ipak teško nestaju i na kraju je pristala da bude lekar opšte prakse, a ne specijalista. Razlozi su bili razumni: i dalje će imati pacijente, ali će joj radno vreme biti određeno i nikada neće morati da dežura - što je svakako prednost za porodični život. Ipak, ponekad ju je mučilo što joj je majka uopšte i usadila tu ideju.

Ali nije mogla reći da joj porodica nije važna. U tome je stvar kad ste rođeni u srećnom braku. Odrastate misleći da je bajka stvarnost i, štaviše, mislite da imate pravo da i sami tako živite. Ali dosad se nije sve odvijalo po planu. Ona i Kevin su izlazili dovoljno dugo da se zaljube, prežive uobičajene uspone i padove koji inače rasturaju veze, pa čak i da razgovaraju o budućnosti. Mislila je da je on osoba s kojom želi da provede život i namrštila se razmišljajući o njihovoj poslednjoj svađi.

Kao da oseća Gabin nemir, Moli je s mukom ustala, dogegala se do nje i gurnula joj njušku u ruku. Gabi ju je pomilovala prolazeći joj prstima kroz krzno.

„Pitam se je li to zbog stresa“, reče Gabi poželevši da joj život više liči na Molin. Jednostavan, bez briga i odgovornosti... ali bez trudnoće. „Da li ti delujem napeto?“

Moli nije odgovorila, ali nije ni morala. Gabi je znala da je napeta. Osećala je to u ramenima kad god bi plaćala račune, kad bi je doktor Melton požudno gledao ili kad se Kevin pravio da ne razume šta je očekivala kad je pristala da se preseli bliže njemu. Nezgodno je bilo i što, izuzev Kevina, ovde zapravo nije imala prijatelje. Jedva da je i poznavala ikoga van ordinacije, a istini za volju, njen sused je bio prva osoba s kojom je razgovarala otkako se doselila. Razmišljajući sada o tome, pretpostavila je da je sve to mogla i bolje da izvede. Pomalo se kajala što je onako nadmeno govorila, pogotovo što on izgleda kao dobar momak. Kad joj je pomogao da ustane, delovao je skoro kao prijatelj. A kad je počela da brblja, nijednom je nije prekinuo, što je takođe predstavljalo prijatnu novinu.

Bilo je izuzetno, kad sad razmisli o tome. Mora da je zvučala luđački, a on se nije ni uzrujao ni obrecnuo na nju, kao što bi Kevin uradio. Sama pomisao na nežnost s kojom joj je pomogao da ustane naterala joj je krv u obraze. A tu je bio i trenutak nakon što joj je pružio salvetu kad ga je uhvatila da je posmatra na način koji je upućivao da mu je i privlačna. Odavno joj se nešto takvo nije dogodilo, i mada nije htela da prizna, prijalo joj je. To joj je nedostajalo. Neverovatno kako mali sukob može goditi duši.

Ušla je u spavaću sobu i obukla udobnu trenerku i mekanu, iznošenu majicu koju je imala još od bruceških dana. Moli ju je pratila a kad je Gabi shvatila šta želi, pokazala je ka vratima.

„Hoćeš napolje?“, upita.

Moli zamahnu repom i krenu prema vratima. Gabi ju je pomno posmatrala. I dalje joj je izgledalo da je skotna, ali možda je njen sused u pravu. Trebalo bi da je odvede kod veterinara, ako ni zbog čega drugog, a ono da bude sigurna. Osim toga, nije znala kako da neguje skotnu kiju. Pitala se treba li Moli da dobija dodatne vitamine, što je opet podseti da je zanemarila sopstvenu odluku da vodi zdraviji život. Da bolje jede, vežba, redovno spava, razgibava se. Nameravala je da započne čim se useli u kuću. Odluka vezana za novu kuću, ali nekako se nije ostvarila. Sutra će sigurno da ode na trčanje, a onda će za ručak da pojede salatu i još jednu za večeru. A pošto je spremna da napravi ozbiljne promene u životu, mogla bi i Kevina otvoreno da pita šta misli o njihovoj budućnosti.

S druge strane, možda to i nije baš dobra ideja. Jedno je suprotstaviti se susedu; je li spremna da prihvati posledice ako ne bude zadovoljna Kevinovim odgovorom? Šta ako on nema nikakve planove? Želi li ona zaista da napusti svoj prvi posao posle svega nekoliko meseci? Da proda kuću? Da se odseli? Dokle je spremna da ide?

Ni u šta nije bila sigurna izuzev u to da ne želi da ga izgubi. Ali da vodi zdraviji život - e, to bi izvesno mogla da uradi. Jedno po jedno, zar ne? Donevši odluku, izašla je na trem iza kuće i gledala kako Moli silazi niz stepenice i odlazi ka drugom kraju dvorišta. Još je bilo toplo, ali je počeo da duva lak povetarac. Zvezde su bile nasumično rasute po nebu, zamršene šare koje, osim Velikog medveda, nikad nije uspevala da razazna, pa odluči da će sutra, odmah nakon ručka, kupiti knjigu o astronomiji. Nekoliko dana će učiti osnove, a zatim će pozvati Kevina da provedu romantično veče na obali, gde će mu pokazivati nebo i tek povremeno pomenuti neki impresivan astronomski podatak. Zatvorila je oči, zamišljajući prizor, i ispravila se. Sutra će početi život kao nova osoba. Bolja osoba. I smisliće šta da uradi sa Moli. Čak i ako bude morala da preklinje, udomiće sve do poslednjeg štenca.

Ali najpre će je odvesti kod veterinara.

Tri

Sve je obećavalo da će dan biti jedan od onih kada se Gabi pitala zašto je odlučila da radi na pedijatriji. Na kraju krajeva, imala je priliku da radi na odeljenju za kardiologiju u bolnici, kako je i nameravala sve vreme školovanja. Volela je da asistira pri teškim operacijama i činilo se da joj to savršeno odgovara, sve do poslednjeg dela kruženja kada je počela da radi sa pedijatrom koji joj je napunio glavu idejama o plemenitosti i radosti što ih donosi nega dojenčadi. Doktor Bender, uvek nasmejani sedokosi lekar veteran, koji je poznao gotovo svu decu u Samteru u Južnoj Karolini, ubedio ju je da, uprkos činjenici da se kardiologija bolje plaća i izgleda glamuroznije, ništa ne donosi toliko zadovoljstvo kao kad uzimate novorođenčad u naručje i pratite ih kako se razvijaju tih prvih kritičnih godina života. Obično je poslušno klimala glavom, ali poslednjeg dana joj je nametnuo ovu temu stavljajući joj bebu u naručje. Dok je bebica gukala, glas doktora Bendera lebdeo je oko Gabi: „Na kardiologiji je svaki slučaj hitan a pacijentima je sve gore ma šta da uradiš. Posle izvesnog vremena to mora da je iscrpljujuće. Možete brzo da sagorite ako se ne čuvate. Ali brinuti se o malom stvoru poput ovog...“ Zastao je pokazujući na bebu. „To je najuzvišeniji poziv na svetu.“

Iako je dobila ponudu za posao na kardiologiji u bolnici u svom rodnom gradu, prihvatila je posao kod doktora Fermana i doktora Meltona u Bofortu u Severnoj Karolini. Doktor Ferman joj je delovao zaboravno, a doktor Melton kao ženskaroš, ali bila je to prilika da bude bliže Kevinu. I negde je verovala da je doktor Bender možda u pravu. I bio je u pravu za dojenčad. Uglavnom je volela da radi sa decom, čak i kad je morala da im daje injekcije i kad bi zavrištali toliko da bi se trgla. I oni uzrasta od dve do četiri godine takođe su bili dobri. Uglavnom su bili mila deca i volela je da ih posmatra kako drže svoje ćebence ili plišanog medu i gledaju je bezazleno. Ono što ju je dovelo do ludila bili su roditelji. Doktor Bender nije spomenuo jednu kritičnu tačku - na kardiologiji se bavite pacijentom koji je došao u ordinaciju zato što je morao; na pedijatriju pacijenti često stižu u pratnji neurotičnih roditelja koji misle da sve znaju. Eva Bronson je bila pravi primer.

Držeći Džordža u krilu u ordinaciji, Eva je na Gabi gledala s nipodaštavanjem. Činjenica da Gabi nije specijalista i da je relativno mlada navodila je mnoge roditelje da veruju kako je tek nešto više od preplaćene medicinske sestre.

„Jeste li sigurni da nas doktor Ferman ne može primiti?“ naglasila je reč *doktor*.

„U bolnici je“, odgovori Gabi. „Tek će kasnije doći. Osim toga, sasvim sam sigurna da bi se složio sa mnom. Vašem sinu je dobro.“

„Ali još kašlje.“

„Kao što sam već rekla, deca u uzrastu između dve i četiri godine kašlju i do šest nedelja nakon prehlade. Njihovim plućima treba više vremena da ozdrave, ali to je sasvim normalno u ovom uzrastu.“

„Dakle, nećete mu dati antibiotike?“

„Ne. Nisu mu potrebni. Uši su mu čiste, sinusi su mu čisti, a u plućima mu se ne čuje ništa što bi upućivalo na bronhitis. Temperatura mu je normalna i izgleda zdravo.“

Džordž, koji je tek napunio dve godine, vrpeljio se na Evinom krilu, pokušavajući da se oslobodi, slika i prilika sreće i snage. Eva ga je čvršće stisnula.

„Pošto doktor Ferman nije ovde, možda bi trebalo da ga pogleda doktor Melton. Sigurna sam da treba da dobije antibiotike. Polovina dece u njegovom obdaništu trenutno prima antibiotike. Vlada nekakav virus.“

Gabi se pretvarala da nešto zapisuje u karton. Eva Bronson je uvek tražila antibiotike za Džordža. Bila je „navučena“ na antibiotike, ako takvo nešto uopšte postoji.

„Ako dobije temperaturu, dovedite ga i ponovo ću ga pregledati.“

„Ne želim da ga *ponovo* dovodim. Zato sam ga dovela *danas*. Mislim da treba da ga pogleda *doktor*.“

Gabi se iz petnih žila trudila da joj glas bude miran. „U redu, videću može li da ga primi doktor Melton.“

Kad je izašla iz ordinacije, Gabi zastade u hodniku znajući da treba da se pripremi. Nije želela da ponovo razgovara sa doktorom Meltonom; čitavo jutro se trudila da ga izbegne. Čim je doktor Ferman otišao u bolnicu kako bi prisustvovao hitnom carskom rezu u Opštoj bolnici Karteret u Morhed Sitiju, doktor Melton joj se primaknuo to toliko blizu da je mogla namirisati da je nedavno ispirao usta osvežavajućom vodicom.

„Izgleda da ćemo jutro provesti sami“, rekao je.

„Možda neće biti previše posla“, rekla je neodređeno. Nije bila spremna da mu se suprotstavi, ne kad i doktor Ferman nije tu.

„Ponedeljkom obično ima mnogo posla. Nadajmo se da nećemo morati da radimo i u vreme ručka.“

„Nadajmo se“, ponovila je.

Doktor Melton je posegnuo rukom ka fascikli na vratima ordinacije preko puta hodnika. Brzo ju je pregledao i baš kad se Gabi spremila da pođe, ponovo je čula njegov glas. „Kad već spominjemo ručak, jeste li ikad jeli riblje takose?“

Gabi zatrepta: „A?“

„Znam izvrsno mesto u Morhedu blizu obale. Možda bismo mogli da skoknemo tamo. Možemo da donesemo hranu i za ostale.“

Iako je delovao profesionalno - istim tonom bi se obratio i doktoru Fermanu - Gabi je ustuknula od gađenja.

„Ne mogu“, rekla je. „Treba da odvedem Moli kod veterinara. Jutros sam zakazala pregled.“

„I stići ćete to da obavite?“

„Rekli su da hoću.“

Oklevao je. „U redu“, reče. „Možda neki drugi put.“

Posežući za fasciklom, Gabi se trгла. „Je li vam dobro?“ upita doktor Melton.

„Imam blagu upalu mišića od vežbi“, odgovorila je i otišla.

U stvari, sve ju je bolelo. Neverovatno bolelo. Pulsiralo joj je celo telo, od vrata do gležnjeva, a izgledalo je kao da će joj se stanje pogoršati. Da je u nedelju otišla samo na trčanje, sve bi bilo u redu. Ali to joj nije bilo dosta. Ne novoj, boljoj Gabi. Posle trčanja - ponosna što, premda nije trčala brzo, nije morala nijednom da zastane - krenula je da se učlani u teretanu *Gold* u Morhed Sitiju. Dok je potpisivala pristupnicu, trener je nabrajao komplikovane nazive raznih kurseva koji su se smenjivali gotovo na svaki sat. U trenutku kad je htela da ode, spomenuo je novi kurs pod nazivom *Jače telo* koji je počinjao za nekoliko minuta.

„Kurs je fantastičan“, rekao je, „za celo telo. U jednom dobijate kardio-vežbe i postajete snažniji. Treba da probate.“

I probala je. Neka mu bog oprost za ono kako se posle osećala.

Ne odmah, naravno. Ne, za vreme časa joj ništa nije smetalo. Iako je bila svesna da ritam treba da prilagodi sebi, trudila se da održava korak sa ženom pored sebe, koja je bila oskudno odevena, imala maskaru i podvrgavala se plastičnoj hirurgiji. Radila je s tegovima, trčala u mestu na zadati ritam, ponovo dizala tegove, pa opet trčala u mestu, i tako do kraja. Kad je otišla, mišići su joj drhtali, osećala se kao da je zakoračila u sledeću fazu evolucije. Na izlasku iz teretane poručila je proteinski napitak tek da upotpuni preobražaj.

Na putu do kuće svratila je u knjižaru da kupi knjigu o astronomiji a kasnije, pre nego što je zaspala, shvatila je da joj budućnost posle mnogo vremena više ne izgleda toliko loše, izuzev što su joj se iz minuta u minut mišići sve više ukruživali.

Nažalost, nova, bolja Gabi se narednog jutra suočila s izuzetno bolnim ustajanjem iz kreveta. Sve ju je bolelo. Ne, to nije tačno. Ovo je bilo više od bola. Daleko više. Ovo je bilo mrcvarenje. Osećala se kao da joj je svaki mišić samleven u blenderu. Leđa, grudi, stomak, noge, stražnjica, ruke, vrat... čak su je i prsti boleli. Tek je iz trećeg puta uspela da se uspravi u sedeći položaj i nakon što se oteturala u kupatilo, otkrila je da joj je potrebna herkulovska samokontrola da ne zavrišti dok pere zube. Iz ormarića s lekovima je izvadila skoro sve - tajlenol, bajerov aspirin, alev - i na kraju odlučila da sve popije. Tablete je popila s vodom a svaki gutljaj je izazivao nekontrolisani grč.

U redu, priznala je, možda je preterala.

Ali sada je bilo kasno, i što je još gore, tablete protiv bolova nisu delovale. Ili možda ipak jesu. Bila je u stanju da radi u ordinaciji pod uslovom da se polako kreće. Ali bol je i dalje bio prisutan, doktor Ferman je otišao, a ni najmanje nije želela da ima posla sa doktorom Meltonom.

Nemajući izbora, pitala je jednu od medicinskih sestara u kojoj ordinaciji je doktor Melton, pokucala na vrata i promolila glavu. Doktor podiže pogled s pacijenta i lice mu ožive kad je shvatio da je na vratima ona.

„Izvinite što prekidam“, rekla je. „Možemo li načas da porazgovaramo?“

„Naravno“, odgovorio je. Ustao je, odložio karton i izašao iz ordinacije. „Jesi li se predomislila za ručak?“

Odmahnula je glavom i ispričala mu za Evu Bronson i Džordža; obećao je da će razgovarati s Evom čim bude mogao. Osećala je na sebi njegov pogled dok je gotovo hramajući odlazila niz hodnik.

U pola jedan, Gabi je završila pregled poslednjeg pacijenta zakazanog za prepodne. Zgrabila je tašnu i odšepala do kola znajući da nema mnogo vremena. Sledeći je pacijent trebalo da stigne za četrdeset pet minuta i primiće ga na vreme ukoliko se ne zadrži kod veterinara. Bila je to jedna od prednosti života u gradiću sa manje od četiri hiljade stanovnika. Svuda se se stizalo za svega nekoliko minuta. Iako je Morhed Siti - pet puta veći od Boforta - bio odmah s druge strane mosta koji se pružao preko priobalne vodene saobraćajnice i mesto gde je većina vikendom odlazila u šoping, ta kratka razdaljina bila je sasvim dovoljna da ovaj grad bude različit i izdvojen, kao većina gradova *dole na istoku*, kako su meštani nazivali ovaj deo savezne države.

Mesto je bilo lepo, pogotovo stari deo. Po ovakvom danu, kao stvorenom za šetnju, Bofort je Gabi podsećao na Savanu kakva je morala biti u prvom veku od osnivanja.

Široke ulice, senovito drveće i stotinak restauriranih kuća zauzimali su nekoliko gradskih blokova posle kojih su sledili Glavna ulica i kratko šetalište što gleda na marinu. U gatovima su bila usidrena plovila za uživanje i rad, svih veličina i oblika; veličanstvena jahta milionske vrednosti mogla se zateći između malog čamca za lov na rakove i s

ljubaviju održavanog jedrenjaka. Postojalo je nekoliko restorana s prelepim pogledom; stara, domaća mesta, s natkrivenim baštama i izletničkim stolovima, gde su se gosti osećali kao da su na odmoru negde gde je vreme stalo. Povremeno su vikendom uveče u restoranima svirali orkestri, a prošlog leta na proslavi Četvrtog jula, kad je bila u poseti Kevinu, toliko je ljudi došlo da sluša muziku i gleda vatromet da je marina bila, doslovno, prepuna brodova. Kako u marini nije bilo dovoljno sidrišta, čamci su se vezivali jedan za drugi, a njihovi vlasnici prelazili s broda na brod dok ne bi stigli na dok, usput prihvatajući ili nudeći pivo neznancima.

Na suprotnoj strani ulice nalazile su se agencije za prodaju nekretnina izmešane s radnjicama koje su prodavale umetničke radove i suvenire za turiste. Gabi je uveče volela da šeta po tim radnjama i razgleda radove. Kao mlada sanjala je da će se izdržavati od fotografisanja ili crtanja; posle nekoliko godina, shvatila je da joj ambicija prevazilazi talenat. Ipak, umela je da uoči kvalitetan rad i tu i tamo bi naišla na fotografiju ili sliku kod koje bi zastala. Zapravo je u dva navrata našla nešto što joj se dopalo, pa su obe slike sada visile u njenoj kući. Razmišljala je da kupi još neke koje bi išle uz postojeće, ali mesečna primanja su joj, makar zasad, bila takva da to sebi nije mogla priuštiti.

Posle nekoliko minuta, Gabi se parkirala pred svojom kućom. Zacvilela je izlazeći iz kola a zatim hrabro othramala do ulaznih vrata. Moli ju je dočekala na tremu, natenane onjušila cveće u leji pre no što je obavila posao, a zatim uskočila na suvozačko sedište. Gabi ponovo zajauka ulazeći u automobil, pa otvori prozor kako bi Moli mogla da proturi glavu napolje, što je volela da radi.

Veterinarska klinika *Daun ist* nalazila se svega nekoliko minuta dalje; zaustavila se na parkingu osluškujući krckanje kamenčića pod točkovima. Rustična viktorijanska zgrada na kojoj su se videli tragovi vetra, kiše i sunca, klinika je izgledala pre kao poslovni prostor nego kao dom. Stavila je Moli povodac i bacila pogled na sat. Nadala se da će veterinar brzo obaviti pregled.

Vrata sa zaštitnom mrežom protiv insekata otvoriše se uz škripu, a Gabi oseti kako ju je Moli povukla čim je osetila mirise tipične za veterinarsku ordinaciju. Gabi je prišla prijavnici, ali pre no što je uspela da progovori, sekretarica ustade.

„Je li ovo Moli?“, upita.

Gabi se nije trudila da sakrije iznenađenje. Još uvek se navikavala na život u malom gradu. „Jeste. Ja sam Gabi Holand.“

„Drago mi je. Ja sam Teri. Kakav divan pas.“

„Hvala.“

„Pitali smo se kada ćete doći. Morate da se vratite na posao, je li?“ Zgrabila je papire. „Smestiću vas u ordinaciju. Obrasce možete tamo da ispunite. Veterinar vas tako odmah može primiti. Nećete dugo čekati. Samo što nije završio.“

„Odlično“, reče Gabi. „Mnogo vam hvala.“

Sekretarica ih je uvela u susednu prostoriju, gde se odmah pored ulaza nalazila vaga na koju se Moli, uz njenu pomoć, popela. „Nema na čemu. Osim toga, dovodim decu kod vas na pedijatriju. Jeste li zadovoljni poslom?“

„Dopada mi se“, reče Gabi. „Ima više posla nego što sam očekivala.“

Teri je zabeležila težinu a zatim krenula u hodnik. „Obožavam doktora Meltona. Divan je prema mom sinu.“

„Reći ću mu“, uzvratila Gabi.

Teri pokaza na malu prostoriju s metalnim stolom i plastičnom stolicom i pruži formulare Gabi. „Ispunite ovo a ja ću doktoru reći da ste ovde.“

Teri ih ostavi a Gabi oprezno sede na stolicu trgnuvši se od bolova u nogama. Duboko je disala čekajući da bol umine a zatim popunila formulare dok je Moli njuškala po prostoriji.

Nije prošao ni minut kad se vrata otvoriše i Gabi najpre primeti beli mantil a časak kasnije i ime izvezeno plavim slovima. Zaustila da nešto kaže, ali se predomislila shvativši ko je pred njom.

„Zdravo, Gabi“, reče Travis. „Kako si?“

Gabi je i dalje zurila pitajući se šta, za ime sveta, on radi ovde. Opet je htela da progovori kad shvati da su mu oči plave, a ne smeđe kako je mislila. Čudno. Ipak...

„Pretpostavljam da je ovo Moli“, reče prekidajući joj misao. „Hej, devojko...“ Čučnuo je i pomilovao Moli po vratu. „Sviđa ti se to? O, baš si slatka, zar ne? Kako se osećaš, devojko?“

Njegov glas je vrati u stvarnost, a zatim se seti rasprave od one večeri. „Ti - ti si veterinar?“ promuća Gabi.

Travis klimnu glavom nastavljajući da češka Moli po vratu. „I moj tata. On je otvorio kliniku, a ja sam mu se pridružio kad sam završio fakultet.“

Ovo ne može biti istina. Od svih ljudi u gradu baš on je morao da bude veterinar. Zašto, zaboga, nije mogla da ima običan dan bez komplikacija?

„Zašto sinoć nisi ništa rekao?“

„Jesam. Rekao sam ti da je odvedeš kod veterinara, sećaš se?“

Oči joj se suziše. Ovaj čovek izgleda obožava da je razbesni. „Znaš na šta mislim.“

Podigao je pogled. „Misliš, nisam ti rekao da sam veterinar? Pokušao sam, ali mi nisi dozvolila.“

„Ipak je trebalo nešto da kažeš.“

„Mislim da nisi bila raspoložena da slušaš. Ali to je prošlo. Nema ljutnje.“ Osmehnulo se. „Da pregledam ja ovu devojku, okej? Znam da moraš da se vratiš na posao, pa ću požuriti.“

Osetila je kako bes raste u njoj posle njegovog nonšalantnog *Nema ljutnje*. Poželela je da smesta ode. Nažalost, on je već prepipavao Molin trbuh. A nije, shvati, ni mogla da ustane brzo sve i da je pokušavala pošto su joj noge ovog trenutka, izgleda, u štrajku. Ogorčena, prekrsti ruke i oseti kao da joj noževi probadaju leđa i ramena, dok je Travis pripremao stetoskop. Ugrizla se za usnu, ponosna što opet nije zacvilela.

Travis je pogleda. „Je li ti dobro?“

„Dobro mi je“, reče.

„Sigurno? Izgledaš kao da te nešto boli.“

„Dobro mi je“, ponovi.

Ignorišući Gabin ton, Travis se posveti psu. Pomerao je stetoskop, slušao, pregledao jednu bradavicu. Na kraju je navukao rukavicu i brzo je pregledao.

„Sasvim sigurno je skotna“, reče skidajući rukavicu koju baci u korpu za otpatke. „A kako izgleda, trudnoća je stara sedam nedelja.“

„Rekla sam ti.“ Besno ga je pogledala. I Mobi je za to kriv, suzdržavala se da doda.

Travis se uspravi i vrati stetoskop u džep. Uzeo je formulare i okrenuo stranicu.

„Samo da znaš, prilično sam siguran da Mobi nije krivac.“

„O, nije?“

„Nije. Najverovatnije je krivac onaj labrador kojeg viđam u kraju. Mislim da pripada starom Kasonu, ali nisam sasvim siguran. Možda je to pas njegovog sina. Znam da se vratio u grad.“

„Zašto si toliko siguran da nije Mobi?“

Počeo je da piše i na trenutak nije bila sigurna je li je uopšte čuo. Travis slegnu ramenima. „Pa, kao prvo, sterilisan je.“

Postoje trenuci kada vas mentalno preopterećenje sprečava da govorite. Gabi je odjednom videla sebe kako brblja i plače i najzad besno odlazi. *Zaista* se sećala kao kroz maglu kako je pokušavao nešto da joj kaže i od svega toga joj je pripalo muka. „Sterilisan?“ prošaputa.

„Aha.“ Podigao je pogled s formulara. „Pre dve godine. Moj tata je to obavio ovde u ordinaciji.“

„Oh...“

„Pokušao sam i to da ti kažem. Ali otišla si pre no što sam imao priliku. Bilo mi je pomalo neprijatno zbog toga, pa sam svraćao u nedelju da ti kažem, ali nisi bila kod kuće.“

Rekla je jedino što joj je palo na pamet: „Bila sam u teretani.“

„Je li? Bravo.“

S naporom je spustila ruke. „Dugujem ti izvinjenje.“

„Nema ljutnje“, ponovio je, ali se sada zbog toga osećala još gore. „Ali slušaj, znam da žuriš, pa da ti kažem nešto o Moli, okej?“

Klimnula je glavom osećajući se kao da ju je učitelj poslao u ćošak, i dalje misleći na svoju tiradu u subotu uveče. Još gore je bilo što je on preko toga toliko velikodušno prešao.

„Trudnoća traje devet nedelja, pa ti ostaje još dve nedelje. Kukovi su joj dovoljno široki i ne moraš da brineš, a zbog toga sam i želeo da je dovedeš. Škotske ovčarke ponekad imaju uzanu karlicu. Sad, obično ne treba ništa da radiš, ali vodi računa o tome da će Moli najverovatnije želiti da štence donese na svet na nekom hladnom, tamnom mestu, pa bi mogla da staviš neku staru ćebad u garažu. Imaš vrata na kuhinji, zar ne?“

Gabi opet klimnu, osećajući se sve manjom.

„Samo ih nemoj zatvarati i Moli će verovatno početi tamo da odlazi. Mi to zovemo gnežđenje i to je sasvim prirodno. Verovatno će se ošteniti kad je tišina, noću ili dok si na poslu, ali ne zaboravi da je to sasvim prirodno, pa nema razloga za brigu. Štenci odmah znaju kako da sisaju pa ne moraš ni o tome da brineš. I verovatno ćeš baciti tu ćebad, zato nemoj koristiti ništa skupo, okej?“

Treći put je klimnula glavom osećajući se sve manjom.

„To je uglavnom sve što treba da znaš. Ako bude problema, dovedi je u ordinaciju. A ako je posle radnog vremena, znaš gde živim.“

Nakašljala se. „Okej.“

Pošto više ništa nije rekla, osmehnuo se i krenuo prema vratima. „To je sve. Možeš da je vodiš kući. Ali drago mi je da si je dovela. Nisam sumnjao na infekciju, ali mi je drago što sam se i uverio da nije.“

„Hvala“, promrmlja Gabi. „I još jednom, zaista mi je žao...“

Podigao je ruku prekidajući je. „Nema problema. *Zaista*. Bila si uzrujana, a Moli stvarno luta po susedstvu. Svako bi pogrešio. Vidimo se, važi?“ Kad je još jednom pomilovao Moli, Gabi se osećala kao da nije viša od petnaest centimetara.

Kad je Travis - doktor Parker - izašao iz ordinacije, sačekala je još malo da se uveri da je otišao. Zatim je polako, uz bolove, ustala sa stolice. Provirila je kroz vrata, uverila se da je otišao, prišla prijavnici i ćutke platila račun.

Kad se vratila na posao, Gabi je jedino zasigurno znala da će joj, bez obzira na to što je on imao razumevanja, uvek biti neprijatno zbog onoga što je uradila, a pošto nije imala kud da se sakrije, rešila je da je za nju najbolje da ga neko vreme izbegava. Ne zauvek, naravno. Samo jedan razuman period. Recimo, narednih pedeset godina.

Četiri

Travis Parker je stajao pored prozora i posmatrao Gabi kako odvodi Moli u automobil. Smešio se u sebi, zabavljajući se izrazima njenog lica. Premda ju je jedva poznao, video je dovoljno da zaključi kako je od onih ljudi na čijem se licu vide sva osećanja. U današnje je vreme to bila retka osobina. Često je smatrao kako danas i previše ljudi živi glumeći, pretvarajući se i noseći maske, u čemu se gubilo njihovo pravo ja. Gabi, bio je siguran, nikada neće biti takva.

Stavio je ključeve u džep i krenuo ka svom kamionu obećavši da će se za pola sata vratiti s ručka. Poneo je ručni frižider - svakog jutra bi sebi spakovao ručak - i odveo se na svoje uobičajeno mesto. Pre godinu dana kupio je parče zemlje koje gleda na Šeklford Benks na kraju Glavne ulice, s idejom da jednog dana tu sagradi svoju kuću iz snova. Jedini problem je bio što nije baš bio sasvim siguran šta to podrazumeva. Uglavnom je jednostavno živeo i sanjao da sagradi rustičnu kućicu kakve je video na arhipelagu Florida Kiz, nešto što spolja uveliko deluje kao da je staro sto godina, ali je iznenađujuće svetlo i prostrano unutra. Nije mu trebalo mnogo prostora - spavaća soba i možda radna uz dnevni boravak - ali čim bi počeo da razmišlja, shvatao je da je parcela podesnija za nešto što odgovara porodici. Slika njegovog doma iz snova bi potom postala nejasnija pošto je neminovno podrazumevala buduću ženu i decu, a ni jedno ni drugo nije bio u stanju čak ni da zamisli.

Ponekad mu se činilo da su i on i njegova sestra postali čudni jer ni ona nije žurila da se uda. Roditelji su im bili u braku skoro trideset pet godina i Travis nije mogao da ih zamisli van braka jednako koliko ni sebe kako podiže ruke i leti ka oblacima. Naravno, čuo je priče o tome kako su se kao srednjoškolci upoznali na kampovanju crkvene grupe, kako je mama povredila prst dok je sekla parče slatke pite, a tata je svoje prste sklopio oko rane umesto flastera kako bi zaustavio krvarenje. Jedan dodir i: „Tras, tras, tras, tek tako“, govorio je tata, „znao sam da je stvorena za mene.“

Travis dosad nije doživeo svoj tras, tras, tras. Čak ni nešto slično, kad smo već kod toga. Naravno, bila je tu njegova devojka iz srednje škole, Olivija; u školi su svi mislili da su savršen par. Sada je živela s druge strane mosta u Morhed Sitiju i često ju je sretao u *Volmartu* ili *Targetu*. Porazgovarali bi trenutak-dva, ni o čemu ozbiljnom, i kao prijatelji bi odlazili svako svojim putem.

Posle Olivije je, naravno, bilo bezbroj devojaka. Na kraju krajeva, nije bio neupućen u žene. Bile su mu privlačne i zanimljive, i štaviše, iskreno ih je voleo. Ponosio se činjenicom da nijedna njegova veza nije okončana bolno ni za njega ni za njegove bivše devojke. Veze su gotovo uvek raskidali sporazumno, pre kao kad zgasne vlažna petarda nego kad puca veliki vatromet. Smatrao je da je prijatelj svih svojih bivših devojaka - uključujući i poslednju, Moniku - i da i one na isti način razmišljaju o njemu. Gledao je kako su mu se tri bivše devojke udale za sjajne momke i bio je pozvan na sva tri venčanja. Retko je mislio o *stalnoj vezi* ili *drugoj polovini*, ali u retkim trenucima kad jeste, uvek je na kraju zamišljao kako će naći nekoga ko deli njegovu strast prema aktivnostima na otvorenom. Život je tu da se živi, zar ne? Naravno, svi imaju obaveze i to mu nije smetalo. Voleo je svoj posao,

dobro zarađivao, imao svoju kuću i plaćao račune na vreme, ali nije želeo život koji će se sastojati samo od toga. Želeo je da doživi život. Ne, nije tako. *Morao* je da doživi život.

Takav je bio otkako zna za sebe. Kao dete, Travis je bio uredan i inteligentan, dobijao je dobre ocene bez mnogo truda i brige, ali je često bio zadovoljan i četvorkama. To je izluđivalo njegovu majku - „Zamisli koliko bi bio uspešan da se malo potruđiš“, govorila bi svaki put kad bi doneo knjižicu kući. Ali škola ga nije uzbuđivala kao vratolomna vožnja biciklom ili surfovanje na Auter Benksu. Dok su se druga deca zanimala za košarku i fudbal, on je maštao kako na motociklu lebdi kroz vazduh pošto bi poleteo sa staze u naletu energije, koju je osećao kad se uspešno prizemlji. Bio je dete ekstremnih sportova čak i pre no što su postojali, i do trideset druge godine života iskusio je gotovo sve.

U daljini je video divlje konje kako se skupljaju na dinamama Šeklford Benksa, i dok ih je posmatrao, uzeo je sendvič. Čuretina na belom hlebu sa senfom, jabuka i flaša vode; svakog dana je jeo to isto, nakon što bi doručkovao ovsenu kašu, pržena belanca i bananu. Koliko god da je žudeo za povremenim adrenalinskim šokovima, toliko mu ishrana nije mogla biti jednoličnija. Prijatelji su se divili njegovoj strogoj samokontroli, ali nije im rekao da to manje ima veze s disciplinom a više sa činjenicom da ne mari za hranu. Kad je imao deset godina, naterali su ga da pojede ceo tanjir rezanaca sa đumbirom i čitavu noć je povraćao. Od tada je i na najmanji nagoveštaj mirisa đumbira trčao u kupatilo da povraća i njegov odnos prema hrani se zauvek promenio. Hranu je uzimao s krajnjim oprezom i više je voleo jednostavan i predvidiv obrok nego nešto egzotično; zatim je s godinama postepeno izbacio brzu hranu. Sada, nakon više od dvadeset godina, i suviše se plašio da promeni način ishrane.

Dok je uživao u svom sendviču - jednostavnom i predvidivom - začudile su ga sopstvene misli. To nije ličilo na njega. Obično nije bio sklon dubokim razmišljanjima. (Još jedan razlog za neizbežnu „vlažnu petardu“, prema rečima Marije, devojke s kojom se zabavljao pre šest godina.) Obično je gledao svoja posla, obavljao što je trebalo i smišljao na koji način da se provede kad je slobodan. To je jedna od velikih prednosti kad čovek nije u vezi - može da radi uglavnom sve što želi kad želi a preispitivanje samog sebe prepušteno je slobodi izbora.

Mora da je to zbog Gabi, pomislio je, mada ne bi mogao da objasni zašto. Jedva da ju je poznavao i nije verovao da je imao priliku da upozna pravu Gabi Holand. Oh, video je ljutitu Gabi one večeri i malopre onu što se izvinjava, ali predstavu nije imao o tome kako se ponašala u svakodnevnim okolnostima. Pretpostavljao je da ima smisla za humor, mada, kad je bolje razmislio, nije znao zbog čega. Nesumnjivo je inteligentna, premda je to zaključio samo po njenom poslu. Ali izuzev toga... Pokušavao je i nije mu polazilo za rukom da je zamisli na sastanku s mladićem. Ipak, radovao se što je došla, ako ni zbog čega drugog a ono zbog prilike da uspostave dobar susedski odnos. Znao je da ništa ne može čoveku da upropasti život kao nezgodan sused. Džooov sused je bio od onih koji spaljuju lišće kad osvane prvi prelep prolećni dan i šišaju travu nedeljom rano ujutro, a njih dvojica su se umalo potukli posle jedne noći kada je beba dugo plakala. Ljubaznost je, činilo se Travisu, nestajala poput dinosaurusu, a nikako nije želeo da Gabi ima ikakav razlog da ga izbegava. Možda će je pozvati kod sebe kad mu sledeći put u posetu dođu prijatelji...

Da, pomisli, to ću uraditi. Donevši odluku, uzeo je ručni frižider i krenuo ka kamionu. Popodne će mu, kao i obično, dovoditi pse i mačke, a u tri sata neko treba da donese gekona, malog guštera. Voleo je da leči gekone i sve egzotične životinje; činjenica da zna o čemu govori, a znao je, uvek je impresionirala vlasnike. Uživao je kad se na njihovim licima pojavljivao zadivljeni izraz kao da se pitaju: *Poznaje li on dobro anatomiju i fiziologiju*

svakog stvorenja na svetu? Pretvarao se da poznaje. Ali istina je bila malo prozaičnija. Ne, on, naravno, nije znao pojedinosti o svakom stvorenju na svetu - uostalom, ko jeste? - ali infekcije su infekcije i leče se uglavnom jednako bez obzira na vrstu; razlikuje se jedino doza leka, a to je proveravao u knjizi koju je držao na svom radnom stolu.

Ulazeći u kola, shvati da i dalje razmišlja o Gabi i zapita se je li ikad bila na surfovanju ili snoubordingu. Verovatno nije, ali ipak, imao je neobičan osećaj da bi ona, za razliku od svih njegovih bivših devojaka, bila sposobna i za jedno i za drugo samo kad bi joj se pružila prilika. Nije znao zašto to misli i upalio je kamion odbacujući ovu pomisao i uveravajući sebe da to i nije važno. Izuzev što je, nekako, ipak bilo važno.

Pet

U naredne dve nedelje, Gabi je postala pravi stručnjak za neprimetne ulaske i izlaske, makar kad je u pitanju njena kuća.

Nije imala izbora. Šta je, zaboga miloga, mogla reći Travisu? Napravila je budalu od sebe, a on je čitavu stvar pogoršao svojom velikodušnošću, što je očigledno značilo da su za odlaske i dolaske potrebna nova pravila među kojima je pravilo broj jedan - izbegavanje. Jedino što je dobro uradila - jedino pozitivno u čitavom događaju - jesto što mu se izvinila u njegovoj ordinaciji.

No, bivalo je sve teže. U početku je bilo dovoljno da se samo uveze u garažu, ali kako se bližio Molin porođaj, Gabi se morala parkirati ispred kuće kako je ne bi uznemiravala. A to je značilo da ubuduće mora dolaziti i odlaziti u vreme kada je sigurna da Travis nije tu.

Zaključila je, međutim, da će umesto pedesetogodišnjeg neviđanja biti dovoljno nekoliko meseci, možda pola godine. Koliko god vremena da treba da on zaboravi ili makar da se ne seća svake pojedinosti njenog postupka. Znala je da vreme ume da otupi oštricu stvarnosti toliko da preostane tek nejasna slika, a kad se to dogodi, ona će moći da se vrati uobičajenom životu. Počeće od sitnica - mahnuće mu rukom tu i tamo kad ulazi u kola, možda sa trema iza kuće ako se ugledaju - a zatim će krenuti dalje. Vremenom će, zaključila je, uspostaviti dobar odnos - možda će se jednog dana čak i smejeti kad se sete kako su se upoznali - ali dotad je više volela da živi kao špijun.

Moraće, dakako, da sazna Travisovu satnicu. Nije to teško - samo treba da baci pogled na sat kad ujutro iz kuhinje bude posmatrala kako odlazi. Kad se bude vraćala s posla kući biće lakše; u vreme kad ona stiže, on je obično na čamcu ili vozi skuter na vodi. Večeri su bile najveći problem. Zato što je on *napolju*, ona je morala da bude *u kući*, ma kako da je lep zalazak sunca, a ukoliko ne ode kod Kevina, moraće da proučava knjigu iz astronomije, onu što je kupila u nadi da će zadiviti Kevina dok budu posmatrali zvezde. Ali to se, nažalost, još nije dogodilo.

Pomišljala je da bi ceo slučaj mogla da posmatra zrelije, ali je imala čudan osećaj da bi se, kad bi se našla licem u lice s Travisom, pre *prisećala* šta se dogodilo umesto da *sluša* šta joj govori, a nikako nije želela da ostavi još gori utisak od onog koji je već ostavila. Osim toga, razmišljala je i o drugim stvarima.

Na primer, Kevinu. Uveče je uglavnom svraćao nakratko a čak je i ostao kod nje prošlog vikenda, nakon svoje obavezne partije golfa, naravno. Kevin je obožavao golf. Takođe su tri puta izašli na večeru i dvaput u bioskop, proveli deo nedeljnog popodneva na plaži, a pre nekoliko dana, dok su sedeli na sofi i pijuckali vino, izuo joj je cipele.

„Šta to radiš?“

„Pomislio sam da bi volela da ti izmasiram noge. Kladam se da te bole posle celodnevnog stajanja.“

„Treba najpre da ih operem.“

„Nije mi važno jesu li čiste. Osim toga, volim da ti gledam prste na nogama. Imaš slatke prste.“

„Nisu ti valjda stopala neki potajni fetiš?“

„Nisu. Ali lud sam za tvojim stopalima“, rekao je i zagolicao je pa je smejući se otrgla stopalo. Sledećeg trenutka su se strasno ljubili, a kad je kasnije legao pored nje, kazao joj je koliko je voli. Po načinu na koji je govorio, stekla je utisak da bi trebalo da razmotri ideju o zajedničkom životu.

To je bilo dobro, najbliže do čega je stigao u razgovoru o njihovoj budućnosti, ali...

Ali šta? Uvek se na to svodi, zar ne? Je li zajednički život korak prema budućnosti ili samo način da se nastavi sadašnjost? Je li zaista htela da je zaprosi? Razmišljala je o tome. *Pa... jeste.* Ali ne ako on nije spreman. To je, naravno, vodilo do pitanja koja su joj se vrzmala po glavi kad god su bili zajedno. Kad će biti spreman? Hoće li ikad biti spreman? I, naravno, zašto nije spreman da se njome oženi?

Je li pogrešno želeti da se venčaju umesto da jednostavno živi s njim? Sam bog zna da ni sama više nije bila sigurna u to. Neki ljudi odrastu znajući da će se venčati kad napune određene godine i to se dogodi upravo onako kako su planirali; neki znaju da neće i presele se kod voljene osobe što je, takođe, bilo dobro. Ponekad je mislila da samo ona nema jasan plan; za nju je brak oduvek bio nejasna ideja, nešto što se jednostavno... dogodi. I dogodiće se. Zar ne?

Od razmišljanja o ovome zbolela ju je glava. Ono što je zaista želela bilo je da sedi napolju na tremu uz čašu vina i da na neko vreme sve zaboravi. Ali Travis Parker je bio na svom tremu prelistavao časopis. Znala je da i to jednostavno neće ići. Stoga je u četvrtak uveče opet morala da sedi u kući.

Žalila je što Kevin radi dokasno pa ne mogu nečim zajedno da se zabave. Imao je sastanak dokasno sa zubarom koji otvara ordinaciju, te su mu bila potrebna raznorazna osiguranja. To nije toliko loše - znala je da Kevin predano razvija posao - ali ujutro će odmah ići u Mirtl Bič sa svojim ocem na neku konvenciju pa ga neće videti do sledeće srede, što znači da će morati još više vremena da prevede zatvorena kao u kokošinju. Kevinov tata je osnovao jedno od najvećih osiguravajućih zastupništava u istočnom delu Severne Karoline, a Kevin je svake godine preuzimao sve veću odgovornost u njihovoj kancelariji u Morhed Sitiju dok mu se tata polako pripremao za penziju. Ponekad se pitala kako li to izgleda - imati zacrtanu karijeru od trenutka kad si prohodao - ali je smatrala da postoje i gore stvari, pogotovo kad je poslovanje uspešno. Uprkos trunčici nepotizma, Kevin je zaslužio svoje mesto; njegov tata sada nije provodio ni dvadeset sati nedeljno u kancelariji, što je značilo da Kevin provodi skoro šezdeset. Uz bezmalo trideset službenika, problemi vezani za upravljanje firmom bili su nebrojeni, ali Kevin je imao dara za odnose s ljudima. Makar joj je tako reklo nekoliko njih na obe poslovne božićne zabave na kojima je prisustvovala.

Da, bila je ponosna na njega, ali zbog toga je morala ovakvo veče da provede u kući, što joj se činilo kao prava šteta. Možda bi mogla da ode do Atlantik Biča i tamo popije čašu vina i posmatra zalazak sunca. Na trenutak je pomišljala da to i učini. A zatim se predomislila. Nije joj smetalo da sedi sama kod kuće, a znala je da bi se osećala kao gubitnik da ode sama na plažu. Ljudi bi mislili da nema ni jednog jedinog prijatelja, a to nije istina. Imala je mnogo prijatelja, samo niko od njih ne živi u krugu od sto pedeset kilometara. Pomisao na to nije je mnogo utešila.

Ali ako bi povelala psa... e, to bi bilo drugačije. To je nešto sasvim uobičajeno, čak zdravo. Trebalo joj je nekoliko dana i gotovo sva sredstva protiv bolova koja je imala u kući, ali bolovi od onih prvih vežbi najzad su prošli. Više nije otišla u *Jače telo* - tamo su ljudi očito mazohisti - ali je prilično redovno počela odlaziti u teretanu. Makar u poslednjih nekoliko dana. Bila je i u ponedeljak i u sredu, a odlučila je da nađe vremena kako bi otišla i sutra.

Ustala je sa sofe i isključila televizor. Moli nije bila pored nje pa se, pretpostavivši da je u garaži, uputila tamo. Vrata garaže su bila podglavljena kako se ne bi zatvarala, i kad je ušla i upalila svetlo, primetila je krznene lopte koje su se koprcale i cvilele. Gabi uzviknu Molino ime; trenutak kasnije poče da vrišti.

Travis je upravo ušao u kuhinju da iz frižidera izvadi pileće grudi kad začu iznenadno izbezumljeno lupanje na vratima.

„Doktore Parker?... Travise?... Jesi li tu?“

Odmah je prepoznao Gabin glas. Otvorio je vrata i ugledao njeno bledo prestravljeno lice.

„Moraš da dođeš“, bez daha izgovori Gabi. „Nešto nije u redu sa Moli.“

Travis je instinktivno reagovao; kako je Gabi pojurila nazad ka svojoj kući, iz kamiona je sa suvozačkog sedišta dograbio lekarsku torbu koju je koristio kad bi ga ponekad pozvali s neke farme. Otac mu je uvek naglašavao koliko je važno da u torbi ima sve što mu može zatrebati i Travis se saveta strogo pridržavao. Gabi je već ušla u kuću i ostavila mu otvorena vrata. Travis je trenutak kasnije i sam ušao i spazio je u kuhinji pored vrata koja vode u garažu.

„Teško diše i povraća“, rekla je dok joj je žurno prilazio. „Nešto visi iz nje.“ Travis istog časa osmotri prizor, shvati da se radi o prolapsu materice i ponada se da nije zakasnio.

„Samo da operem ruke“, brzo reče. Žustro je ribao ruke u kuhinjskoj sudoperi i usput govorio: „Možeš li nekako da osvetliš prostoriju? Imaš li kakvu lampu?“

„Zar nećeš da je odneseš u kliniku?“

„Verovatno hoću“, uzvratila mirno. „Ali ne ovog časa. Hoću najpre nešto da pokušam. Ali treba mi svetlo, u redu? Možeš li da doneseš lampu?“

„Da, da... naravno.“ Izašla je iz kuhinje i brzo se vratila donoseći lampu. „Hoće li sve biti u redu sa Moli?“

„Za nekoliko minuta ću znati kakvo je stanje.“ Držeći ruke u vazduhu, poput hirurga, glavom joj pokaza na torbu koju je spustio na pod. „Možeš li da mi ponesesh torbu? Samo je spusti tamo i uključi lampu da bude što bliže Moli, okej?“

„Okej“, odgovori Gabi trudeći se da ne paniči.

Travis oprezno priđe psu dok je Gabi uključivala lampu i s olakšanjem primeti da je Moli svesna. Čuo ju je kako cvili, što je u takvom stanju sasvim normalno. Zatim se usredsredio na duguljastu masu koja joj je štrčala iz rodnice i pogledao ka štencima, prilično siguran da se oštenila u poslednjih pola sata što je, kako je pomislio, dobro. Manje su šanse za nekrozu. „Šta sad?“, upita Gabi.

„Samo je drži i pričaj joj. Potrebno mi je da je umiriš.“

Kad se Gabi smestila, Travis čučnu pored kuje slušajući kako joj Gabi mrmlja i šapuće, a lica su im bila sasvim blizu. Moli je isplazila jezik što je takođe bio dobar znak. Pažljivo je pregledao matericu, a Moli se malo trgla.

„Šta nije u redu?“

„To je prolaps materice. Znači da se deo materice prevrnuo i ispao.“ Opipao je matericu okrećući je nežno da vidi postoje li oštećenja tkiva ili nekrotična mesta. „Je li bilo problema dok se štenila?“

„Ne znam“, odgovori Gabi. „Nisam ni znala da se šteni. Biće joj dobro, je li?“

Usredsređen na matericu, nije joj odgovorio. „Izvadi iz torbe fiziološki rastvor“, reče. „I lubrikant.“

„Šta ćeš da radiš?“

„Moram da očistim matericu a zatim da pokušam da je vratim. Hoću manuelno da je stimulišem da se stegne a ako budemo imali sreće, sama će se skupiti i zauzeti pravilan položaj. Ako ne bude tako, moraću da je operišem. Hteo bih da to izbegnem ako je ikako moguće.“

Gabi mu dodade fiziološki rastvor i lubrikant. Travis je isprao matericu jednom pa još dvaput a zatim posegnuo za lubrikantom, nadajući se da će zahvat uspeti.

Gabi nije mogla da gleda pa se usredsredila na Moli i šaputala joj na uvo ponavljajući kako je dobar pas. Travis je ćutao dok je ujednačenim pokretima prelazio preko materice.

Nije znala koliko su vremena u garaži - deset minuta, ceo sat - ali najzad ugleda kako se Travis naginje unazad kao da se oslobađa napetosti u ramenima. Tada primeti da su mu ruke slobodne.

„Je li gotovo?“ usudi se da upita. „Je li joj dobro?“

„Jeste i nije“, reče. „Materica je vraćena na mesto i izgleda da se skuplja bez problema, ali Moli mora u kliniku. Nekoliko dana mora da miruje dok ne povrati snagu, a mora i da prima antibiotike i infuziju. Moraću da uradim i rendgenski snimak. Ali ako ne bude komplikacija, sasvim će se oporaviti. Idem da dovezem kamion. Imam neku staru ćebad na koju ćemo je smestiti.“

„A materica neće... ponovo ispasti?“

„Ne bi trebalo. Kao što sam rekao, normalno se skupila.“

„A štenci?“

„I njih vodimo. Moraju da budu sa svojom mamom.“

„A to je neće povrediti?“

„Ne bi trebalo. Ali zato mora da dobija infuziju. Da bi štenci sisali.“

Gabi oseti kako joj se ramena opuštaju; nije ni shvatila koliko je napeta. Sada se prvi put nasmešila. „Ne znam kako da ti zahvalim“, reče.

„Upravo si to učinila.“

Nakon što se oprao, Travis je pažljivo preneo Moli u kamion a Gabi je donosila štence. Kad je svih šestoro smešteno, Travis je spakovao torbu i ubacio je na prednje sedište. Zaobišao je kamion i otvorio vrata pored vozačkog sedišta.

„Javiću ti kako ide“, reče.

„Idem i ja.“

„Bolje je da se Moli odmara a ako budeš pored nje, možda i neće uspeti. Potreban joj je oporavak. Ne brini - dobro ću se starati o njoj. Biću s njom čitavu noć. Imaš moju reč.“

Gabi je oklevala. „Jesi li siguran?“

„Obećavam ti da će joj biti dobro.“

Razmišljala je o njegovim rečima a zatim se s oklevanjem nasmeši. „Znaš, u mom poslu nas uče da nikad ništa ne obećavamo. Naučeni smo da kažemo kako ćemo dati sve od sebe.“

„Bi li se bolje osećala da ne obećam?“

„Ne. Ali ipak mislim da bi trebalo da pođem s tobom.“

„Zar ne moraš ujutro na posao?“

„Moram. Ali moraš i ti.“

„Tačno, ali ovo je moj posao. Ja ovo radim. A osim toga, imam i poljski krevet. Ako pođeš, morala bi da spavaš na podu.“

„Hoćeš da kažeš da mi ne bi ustupio krevet?“

Ušao je u kamion. „Valjda bih kad bih morao“, reče smešeći se. „Ali, brine me šta bi tvoj mladić rekao ako bismo ti i ja proveli noć zajedno.“

„Otkud znaš da imam mladića?“

Posegnuo je da zatvori vrata. „Ne znam“, reče, a u glasu mu se oseti blago razočaranje. Zatim se trgnu i nasmeši. „Idem sada, važi? Zovi me sutra da ti kažem kako je prošlo.“

„Da“, popusti Gabi. „U redu.“

Travis zatvori vrata i Gabi začu tandrkanje motora. Promolio se kroz prozor. „Ne brini“, ponovi. „Biće joj dobro.“

Odvezao se do puta i skrenuo levo. Iz daljine joj je mahnuo kroz prozor. Posmatrajući kako crvena svetla zamiču za ugao, Gabi mu uzvratila mahanjem iako je znala da on to ne može videti.

Pošto je otišao, Gabi odšeta do spavaće sobe i stade ispred komode. Oduvek je znala da nije od onih žena zbog kojih se saobraćaj zaustavlja, ali se prvi put posle mnogo vremena posmatrala u ogledalu pitajući se šta bi neko, a da to nije Kevin, pomislio o njoj.

Uprkos iscrpljenosti i neurednoj kosi, nije izgledala loše kako je strahovala. Pomisao je obradova, premda nije znala zašto. Neobjašnjivo, setila se razočaranja na Travisovom licu kad mu je rekla za svog mladića, i pocrvene. Nije da su se njena osećanja prema Kevinu promenila...

Svakako je pogrešno procenila Tralisa Parkera, i to u svemu, od samog početka. Bio je toliko sabran dok je pomagao Moli. I dalje mu se divila zbog toga iako zapravo ne bi trebalo da bude iznenađena. Na kraju krajeva, to mu je posao, podsetila se.

I tada odluči da pozove Kevina. Odmah je pokazao saosećanje i obećao da će stići za nekoliko minuta.

„Kako se osećaš?“, upita Kevin.

Gabi se prisloni uz njega. Prijao joj je njegov zagrljaj. „Zabrinuto, rekla bih.“

Privukao ju je bliže i mogla je da oseti kako miriše na sveže i čisto, kao da se istuširao neposredno pred dolazak. Kose razbarušene od vetra izgledao je kao student.

„Drago mi je što je tvoj sused bio kod kuće“, reče. „Travis, je li tako?“

„Jeste.“ Pogledala je preko njegovog ramena. „Poznaješ li ga?“

„Zapravo ne“, odgovori. „Osiguravamo kliniku, ali to je jedan od klijenata s kojim i dalje radi moj tata.“

„Mislila sam da je ovo mali grad i da poznaješ svakoga.“

„Jeste. Ali ja sam odrastao u Morhed Sitiju i kao dete se nisam družio ni sa kim iz Boforta. Uz to, mislim da je i nekoliko godina stariji od mene. Verovatno je bio na fakultetu kad sam ja krenuo u srednju školu.“

Klimnula je glavom. U tišini, opet je razmišljala o Travisu, o ozbiljnosti s kojom je obavio intervenciju na Moli, prećutnom samopouzdanju u njegovom glasu dok joj je objašnjavao šta nije u redu. U tišini, oseti nejasnu grizu savesti i nasloni se priljubljujući lice uz Kevinov vrat. Kevin je pomilova po ramenu, i u tom poznatom pokretu bilo je utehe. „Drago mi je što si došao“, šapnu mu. „Večeras si mi zaista potreban ovde.“

Poljubio ju je u kosu. „A gde bih drugo bio?“

„Znam, ali imao si onaj sastanak i putuješ rano ujutro.“

„Nije to ništa. Obična konvencija. Treba mi najviše deset minuta da se spakujem. Žao mi je samo što nisam ovamo stigao ranije.“

„Verovatno bi ti bilo gadno.“

„Verovatno. Ali ipak mi je žao.“

„Neka ti ne bude. Nema razloga.“

Pomilova je po kosi. „Hoćeš li da odgodim put? Siguran sam da će tata razumeti ako želiš da sutra budem uz tebe.“

„Ne, nema potrebe. Uostalom, moram i ja na posao.“

„Sigurna si?“

„Da“, reče. „Ali hvala ti što si se ponudio. To mi mnogo znači.“

Šest

Pošto je zatekao sina na poljskom krevetu i psa u šok-sobi, Maks Parker je saslušao kako Travis objašnjava šta se dogodilo. Maks je sipao kafu u dve šolje i prineo ih stolu.

„Nije loše za prvi put“, reče Maks. Sedokos i čupavih sedih obrva, bio je slika i prilika veterinara iz malog grada.

„Jesi li ikad imao takav slučaj kod psa?“

„Nikad“, priznade Maks. „Ali sam jednom lečio kobilu. Znaš koliko se to retko dešava. Moli se izgleda lepo oporavlja. Ustala je i mahala repom kad sam jutros ušao. Dokad si dežurao pored nje?“

Travis sa zahvalnošću otpi gutljaj kafe. „Skoro čitavu noć. Hteo sam da budem siguran da se to neće ponoviti.“

„Obično se ne ponavlja“, reče. „Dobro je što si bio kod kuće. Jesi li zvao vlasnika?“

„Nisam. Ali zvaću.“ Obrisa lice. „Čoveče, iscrpljen sam.“

„Zašto još malo ne odspavaš? Ja ću da uradim šta treba i paziću na Moli.“

„Ne želim da te opterećujem.“

„Ne opterećuješ me“, osmehnu se Maks. „Zar se ne sećaš? Ne treba ni da budeš ovde. Petak je.“

Nekoliko minuta kasnije, nakon što je pregledao Moli, Travis se parkirao ispred svoje kuće i izašao iz kola. Protegnuo se i krenuo prema Gabinoj kući. Dok je prilazio, opazi da novine vire iz poštanskog sandučeta pa ih, posle kratkog oklevanja, izvadi. Trenutak kasnije se našao na tremu i upravo je hteo da pokuca kad iznutra začu korake i vrata se otvoriše. Gabi se ispravi, iznenađena što ga vidi.

„Oh, hej...“ reče puštajući vrata. „Upravo sam mislila da te pozovem.“

Premda je bila bosa, na sebi je imala pantalone i bež bluzu, a kosa joj je bila ovlaš skupljena šnalom od slonovače. Opet je primetio da je privlačna, ali je danas zapazio da je njena privlačnost pre u neizveštačenoj otvorenosti nego u onome što se inače smatra lepotom.

Izgledala je toliko... *stvarno*. „Pošto sam krenuo kući, pomislio sam da te lično obavestim. Moli je dobro.“

„Sigurno?“

Klimnuo je potvrdno. „Uradio sam rendgenski snimak i nisam primetio nijedan znak unutrašnjeg krvarenja. Čim je primila infuziju, snaga joj se počela vraćati. Verovatno bi kasnije u toku dana mogla da ide kući, ali bih voleo da je zadržim još jednu noć, za svaki slučaj. U stvari, moj tata će sada paziti na nju. Noćas skoro uopšte nisam spavao, pa idem u krevet, ali ću je kasnije i sam obići.“

„Mogu li da je vidim?“

„Naravno“, reče. „Možeš da je vidiš u svako doba. Ne zaboravi samo da je još pomalo omamljena od bolova i sedativa koji sam joj morao dati da bi mirovala na rendgenaparatu.“ Zastade. „Usput, i štenci su dobro. Slatki su kao bube.“

Osmehnula se i dopao joj se blagi prizvuk naglaska, iznenađena što ga ranije nije primetila. „Želim ponovo da ti zahvalim“, reče. „Ne znam kako da ti se odužim.“

On odmahnu rukom. „Drago mi je što sam ti pomogao.“ Pruži joj novine. „A to me podseti, doneo sam ti i ovo.“

„Hvala“, odgovori uzimajući novine.

Na tren se osetila nelagodnost dok su ćutke zurili jedno u drugo.

„Jesi li za kafu?“, upita ga. „Upravo sam uključila aparat.“

Osetila je i olakšanje i razočaranje kad je odmahnuo glavom.

„Ne, hvala. Ne bih da budem budan kad pokušavam da zaspim.“

Gabi se nasmeja. „Duhovito.“

„Trudim se“, reče, a ona ga načas zamisli oslonjenog na šank kako isto to govori nekoj privlačnoj ženi, što izazva nejasan osećaj da flertuje s njom.

„Ali slušaj“, nastavio je, „znam da se verovatno spremaš za posao a ja sam umoran, pa idem kući da malo odspavam.“ Okrenuo se da siđe s trema.

I protiv volje, Gabi prekorači prag i doviknu mu kad je stigao u dvorište. „Pre nego što odeš, možeš li mi reći kada ćeš biti u klinici? Mislim, da pregledaš Moli?“

„Ne znam tačno. Zavisi koliko ću spavati.“

„Oh... Okej“, reče osetivši se glupo i zažalivši što je pitala.

„No, šta kažeš na ovo“, nastavi Travis. „Reci mi kad imaš pauzu za ručak i sačekaću te u klinici.“

„Nisam htela...“

„U koliko sati?“

Gabi proguta knedlu. „Petnaest do jedan?“

„Čekam te“, obeća. Napravio je nekoliko koraka idući unazad. „I usput, izgledaš fantastično u toj odeći“, dodade.

Šta to, za ime sveta, bi?

Ovako se moglo opisati Gabino mentalno stanje u kojem je provela ostatak jutra. Bez obzira na to je li pregledala zdrave bebe (dva puta), ustanovila usne infekcije (četiri puta), davala vakcinu (jednom) ili preporučila rendgenski snimak (jednom), osećala je da radi automatski, da je prisutna tek jednim delom, a onim drugim i dalje je na tremu, zapitana flertuje li Travis zapravo s njom i da li joj se to možda, tek možda, nekako dopada.

Po ko zna koji put poželeva je da ima prijateljicu u gradu s kojom bi porazgovarala. Ništa se ne da uporediti sa bliskom prijateljicom kojoj se možete poveriti, i premda je u njenoj ordinaciji bilo medicinskih sestara, njen status lekara izgleda da ih je razdvajao. Često bi čula kako sestre pričaju i smeju se, ali bi ućutale kad bi im prišla. Stoga se osećala izolovano kao i kad se tek doselila u grad.

Čim je pregledala poslednjeg pacijenta (dete kome je bio neophodan uput za specijalistu uho, grlo i nos zbog moguće operacije krajnika), Gabi je gurnula stetoskop u džep mantila i povukla se u svoju kancelariju. Nije bila bogzna šta - Gabi je podozrevala da se pre njenog dolaska ovde nalazila ostava. Nije bilo prozora a radni sto je zauzimao gotovo čitav prostor, ali sve dok je mogla da se skloni od gužve, prijalo joj je da ima mesto koje može nazvati svojim. U uglu je stajao mali, gotovo prazan ormarić za dokumenta i iz donje hokeje izvadila tašnu. Pogledala je na sat i ustanovila da ima još nekoliko minuta do polaska. Izvukla je stolicu i rukom prošla kroz neposlušne kovrdže.

Sasvim sigurno ovome pridaje prevelik značaj, zaključila je. Ljudi stalno flertuju. Takva je ljudska priroda. I to verovatno ništa nije značilo. Posle svega što su preživeli prošle noći, postao joj je nešto kao prijatelj...

Njen prijatelj. Njen prvi prijatelj u novom gradu na početku njenog novog života. Dopalo joj se kako to zvuči. Zar je loše imati prijatelja? Naravno da nije. Osmehnula se na tu pomisao, a zatim se namrštila.

Opet, možda to i nije dobra ideja. Ljubaznost sa susedom je jedno, a sprijateljiti se s momkom koji se udvara sasvim drugo. Naročito sa zgodnim momkom. Kevin inače nije bio ljubomoran, ali ona nije toliko glupa da misli kako bi bio presrećan da zna da Gabi i Travis piju kafu na tremu iza kuće nekoliko puta nedeljno, što je uobičajeno kad su susedi u prijateljskim odnosima.

Ma koliko da je nedužna poseta veterinaru - a biće nedužna, naravno - postojao je nekakav čudan osećaj *neverstva*.

Oklevala je. Poludela sam, pomisli. Zaista sam poludela.

Ništa loše nije uradila. Nije ni on. I ništa se neće izroditi iz njihovog malog flerta, čak i ako su susedi. Ona i Kevin su se zabavljali od poslednje godine fakulteta na Univerzitetu Severna Karolina - upoznali su se jedne hladne, gadne večeri kad joj je vetar oduvao šešir dok je izlazila iz *Spenkijevog bara* gde je bila s prijateljima. Kevin je pojurio niz Franklinovu ulicu i trčao između automobila da uhvati šešir, i ukoliko tog trenutka nije bilo varnice, možda je bilo žara premda toga nije bila sasvim svesna.

U to vreme joj nije padalo na pamet da se upusti u nešto komplikovano kao što je veza, jer je u životu već imala dovoljno komplikacija. Očekivali su je završni ispiti, trebalo je da plati stanarinu i nije znala gde će studirati medicinu. Iako je to sada delovalo besmisleno, tada je imala utisak da treba da donese najvažniju odluku u životu. Primljena je na medicinske fakultete Južna Karolina u Čarlstonu i Istočnu Virdžiniju u Norfolku, a njena majka je žarko navijala za Čarlston: „Gabrijel, odluka je jednostavna. Bićeš na svega nekoliko sati od kuće, a Čarlston je, dušo, pravi svetski grad u odnosu na Norfolk.“ I Gabi je bila naklonjena Čarlstonu, mada je duboko u sebi znala da je Čarlston privlači iz pogrešnih razloga - zbog noćnog života, oduševljenja idejom da živi u lepom velikom gradu, gde je mnogo kulturnih događaja i uzbudljivih ljudi. Podsetila se da zapravo neće imati vremena da uživa u svemu tome. S izuzetkom nekoliko ključnih predmeta, njene kolege su imale isti program kao i studenti koji su se spremali za specijalizaciju, ali su studirali samo dve i po godine a ne četiri. Već je čula strahovite priče o onome što je čeka - predavanja se održavaju i informacije prenose kao iz vatrogasnog creva kroz koje kulja najveća moguća količina vode. Kad je posetila i jedan i drugi fakultet, zapravo joj se više dopao program na Istočnoj Virdžiniji; iz nekog razloga, tu se osećala ugodnije i činilo joj se da je to mesto gde može da se usredsredi na ono što mora da uradi. I, za šta će se opredeliti?

Tom odlukom je bila zaokupljena one noći kad joj je vetar oduvao šešir koji joj je Kevin našao i doneo. Pošto mu je zahvalila, brzo je zaboravila na njega, dok je nije spazio nekoliko nedelja kasnije u školskom dvorištu. Premda ga se nije sećala, on nju nije zaboravio. Njegova opuštenost se veoma razlikovala od nadmenosti momaka koje je dotad upoznavala, koji su uglavnom ispijali neuobičajene količine alkohola i iscrtavali slova po golim grudima kad god je *Tarhili Severna Karolina* igrala protiv *Djuka*. Razgovor je doveo do kafe, kafa do večere i kad je bacila kapu u vazduh na završnoj školskoj svečanosti, mislila je da je zaljubljena. Tada je već odlučila na koji će se fakultet upisati, a kako je Kevin nameravao da živi u Morhed Sitiju, svega nekoliko sati od mesta gde će ona provesti narednih nekoliko godina, odluka kao da je bila unapred sudbinski određena.

Kevin je putovao vozom u Norfolk da je vidi; ona je vozila do Morhed Sitija da vidi njega. On je upoznao njenu porodicu, a ona njegovu. Svađali su se i mirili, raskidali i nastavljali vezu, a čak je s njim odigrala i nekoliko partija golfa iako golf nije volela; i za

sve to vreme on je i dalje, kao i uvek, bio onaj opušteni, ležerni momak. Njegova priroda je odražavala činjenicu da je odrastao u malom gradu, gde se - da budemo iskreni - sve uglavnom odvija veoma sporo. Sporost kao da je bila deo njegove ličnosti. Kad bi ona brinula, on bi slegnuo ramenima; kad bi bila pesimistična, on je i dalje bio nezabrinut. Zato su se, mislila je, toliko dobro slagali. Jedno drugom su bili protivteža. Dopunjavali su se. Neće biti nikakvog nadmetanja ako bude morala da bira između Kevina i Trávisa, ni približno.

Pošto je sebi ovo razjasnila, zaključila je da nije važno flertuje li Travis s njom ili ne. Mogao je da flertuje koliko hoće - ona je tačno znala šta želi u životu. U to je bila sigurna.

Moli se osećala bolje nego što se Gabi nadala, baš kako je Travis i obećao. Veselo je lupkala repom, a i pored prisustva štenaca - koji su uglavnom spavali i ličili na krznene loptice - kad je Gabi ušla, bez muke je ustala i prišla joj a zatim je i liznula. Njuška joj je bila hladna a ona se uvijala i cvilela dok je kružila oko Gabi, ne s uobičajenim oduševljenjem ali dovoljno da pokaže Gabi da se dobro oseća. Zatim je sela pored nje.

„Toliko se radujem što ti je bolje“, šaputala je Gabi milujući joj krzno.

„I ja“, iza leđa joj, iz do vratka odjeknu Travisov glas. „Pravi je borac i ima divnu narav.“

Gabi se okrenu i ugleda ga naslonjenog na vrata.

„Mislim da sam pogrešio“, reče prilazeći joj noseći jabuku. „Verovatno će večeras moći da ide kući ako želiš da po nju dođeš nakon posla. Ne kažem da moraš. Rado ću je zadržati ovde ako ti je tako zgodnije. Ali Moli je mnogo bolje nego što sam očekivao.“ Čučnuo je i lako pucnuo prstima odvrćajući pažnju od Gabi. „Ma zar ti nisi jedna dobra devojka“, reče glasom koji se najbolje može objasniti rečenicom: „Volim pse, zar nećeš da dođeš kod mene?“ Gabi se iznenadila kad ju je Moli ostavila i prišla mu a on nastavio da je mazi i priča joj. Zbog toga se Gabi osetila kao uljez.

„I mališani su odlično“, nastavio je. „Ako ih odneseš kući, obavezno ih stavi u nekakvu ogradicu da budu na jednom mestu. Inače, može da nastane priličan nered. Ne mora to da bude ništa posebno - nekoliko dasaka postavi uz kutije - i obavezno na dno stavi novine.“

Jedva da ga je i čula jer je, i protiv volje, ponovo primetila koliko je zgodan. Nerviralo ju je što joj to pada u oči svaki put kad ga vidi. Kao da je njegov izgled stalno uključivao zvono za uzbunu u njoj, a nikako nije mogla da dokuči zašto. Bio je visok i vitak, ali takvih je videla mnogo. Često se smešio, ali ni to nije neuobičajeno. Zubi su mu bili gotovo i suviše beli - mora da ih izbeljuje, zaključila je - ali čak i da je znala da im to nije prirodna boja, ipak su ostavljali utisak. Bio je razvijen, ali takvi momci su se mogli naći u svakoj teretani u Americi - momci koji predano vežbaju, momci koji ne jedu ništa izuzev pilećih grudi i ovsene kaše, momci koji trče petnaest kilometara dnevno - ali nijedan od njih nije na nju ostavio ovakav utisak. Šta on to ima?

Bilo bi mnogo lakše da je ružan. Od njihovog prvog sukoba do njene trenutne nelagode sve bi bilo drugačije jednostavno zato što se ne bi osećala kao izbačena iz koloseka. Ali s tim je sada gotovo, odlučila je. Više neće na to misliti. Ne, ne. Ne ova devojka. Završiće s ovim ovde, ubuduće će mu kao svaka susedka mahnuti i nastaviti da živi svoj život bez pometnje.

„Je li ti dobro?“, upita pomno je posmatrajući. „Deluješ rasejano.“

„Samo sam umorna“, sлага. Pokazala je na Moli. „Čini mi se da joj se dopadaš.“

„Oh, da“, reče. „Odlično se slažemo. Mislim da je to zbog komadića suvog mesa koje sam joj jutros davao. Suvo meso je pravi put do psećeg srca. To kažem i poštarima kad pitaju šta da rade sa psima koji ih ne vole.“

„Zapamtiću to“, kaza Gabi brzo povrativši staloženost.

Kad jedan štenac zacvile, Moli je ustala i vratila se u otvoren kavez, a Travisovo i Gabino prisustvo odjednom joj postade nebitno. Travis ustade i protrlja jabuku o farmerke. „I šta misliš?“ upita.

„O čemu?“

„O Moli.“

„Šta je sa Moli?“

Travis se namršti. Kad je progovorio, reči su sporo nadolazile. „Želiš li da je odvedeš večeras kući ili ne?“

„Oh, to“, reče uzbuđena kao srednjoškolka koja upoznaje glavnog sportistu u školi. Poželela je da šutne samu sebe, ali se samo nakašlja. „Mislim da ću je odvesti kući. Ako si siguran da joj to neće naškoditi.“

„Biće ona dobro“, uveravao ju je. „Mlada je i zdrava. Koliko god da je bilo strašno, moglo je biti mnogo gore. Moli je imala sreće.“

Gabi prekrsti ruke. „Da, imala je.“

Tek tada je primetila da mu je na majici reklama za neki kafić na Ki Vestu, nešto je pisalo o *Psećem salonu*. Zagrizao je jabuku a zatim jabukom pokaza na Gabi. „Znaš, mislio sam da ćeš se više radovati što joj je dobro.“

„Radujem se.“

„Ne izgledaš tako.“

„Šta to treba da znači?“

„Ne znam“, reče. Ponovo je zagrizao jabuku. „Po onome kako si se pojavila na mojim vratima, valjda sam zaključio da ćeš pokazati malo više emocija. Ne samo zbog Moli već i zbog činjenice da sam bio kod kuće i mogao da pomognem.“

„Već sam ti zahvalila“, reče. „Koliko puta treba da kažem hvala?“

„Ne znam. Šta misliš, koliko?“

„Nisam ja pitala.“

Nabrao je čelo. „Zapravo jesi.“

Oh, da, pomisli Gabi. „Pa dobro“, reče digavši ruke. „Hvala ti još jednom. Za sve što si učinio.“ Pažljivo je naglašavala reči kao da Travis ne čuje dobro.

Nasmejao se. „Jesi li ovakva sa svojim pacijentima?“

„Kakva?“

„Toliko ozbiljna.“

„Zapravo, nisam.“

„A sa prijateljima?“

„Ne...“ Zavrte glavom zbunjena. „Kakve to veze ima?“

Odgrizao je još jedno parče jabuke puštajući da pitanje lebdi u vazduhu. „Samo me zanimalo“, najzad odgovori.

„Šta?“

„Jesi li takva inače ili si ozbiljna samo kad si sa mnom. Ako je ovo drugo, polaskan sam.“

Osećala je kako joj obrazu gore. „Ne znam o čemu pričaš.“

Osmehnuo se. „Okej.“

Zaustila je da kaže nešto pametno i neočekivano, nešto što će ga postaviti na pravo mesto, ali pre no što joj je išta palo na pamet, bacio je ogrizak u korpu za otpatke i okrenuo se da opere ruke a zatim nastavio.

„Slušaj. Drago mi je što si ovde jer imam predlog“, dobaci joj preko ramena. „Sutra će mi doći neki prijatelji pa sam pomislio da ćeš moći i ti da svratiš.“

Zatreptala je ne znajući je li ga dobro razumela. „Kod tebe kući?“

„To je plan.“

„Pozivaš me na sastanak?“

„Ne, na druženje. S prijateljima.“ Zavrnuo je slavinu i brisao ruke. „Prvi put ove godine montiram padobran na gliser. Trebalo bi da bude veselo.“

„Jesu li uglavnom parovi? Ljudi koji dolaze?“

„Izuzev moje sestre i mene, svi su venčani.“

Odmahnula je glavom. „Mislim da neću. Ja imam momka.“

„Odlično. Dovedi i njega.“

„Zajedno smo skoro četiri godine.“

„Kao što sam rekao, i on je dobrodošao.“

Pitala se je li ga dobro čula i zurila je u njega pokušavajući da razaznaje li ozbiljan. „Stvarno?“

„Naravno. Zašto da ne?“

„O, pa... on ionako ne može da dođe. Nekoliko dana će biti na putu.“

„Onda dođi ako nemaš šta da radiš.“

„Nisam sigurna da je to dobra ideja.“

„Zašto?“

„Ja ga volim.“

„I?“

„I šta?“

„I... možeš da ga voliš i u mojoj kući. Kao što sam rekao, biće veselo. Trebalo bi da bude skoro 27 stepeni. Jesi li ikad išla na parasejling?“

„Nisam. Ali nije u tome suština.“

„Misliš da mu neće biti drago ako dođeš.“

„Tačno.“

„Dakle, on je od onih što voli da te drži pod ključem kad je odsutan.“

„Ne, nije uopšte.“

„Onda ne voli da se zabaviš?“

„Ne!“

„Ne želi da upoznaš nove ljude?“

„Naravno da želi!“

„Onda smo se dogovorili“, reče. Krenuo je prema vratima nastavljajući da govori. „Ljudi će početi da dolaze oko deset-jedanaest. Sve što treba da poneseš jeste kupaci kostim. Biće piva, vina i kisele vode, ali ako imaš neki poseban zahtev, možeš da poneseš i svoje piće.“

„Samo mislim da ne...“

Podigao je ruke. „Da ti kažem. Ako želiš da dođeš, bićeš dobrodošla. Ali bez navaljivanja, okej?“ Slegnuo je ramenima. „Samo sam mislio da bismo imali priliku da upoznamo jedno drugo.“

Znala je da je trebalo da kaže ne. Ali umesto toga, progutala je knedlu i odjednom osetila da joj je grlo suvo. „Možda ću i doći“, reče.

Sedam

Subotnje jutro je lepo počelo - dok se sunce probijalo kroz roletne, Gabi je pronašla čupave ružičaste papuče i odvukla se u kuhinju da popije kafu, veseleći se jutru bez obaveza. Tek posle je sve krenulo naopako. Čak i pre no što je otpila prvi gutljaj, setila se da mora proveriti kako je Moli i s radošću je ustanovila da je Moli bezmalo ona stara. I štenci su, izgleda, zdravi, mada pojma nije imala šta bi ukazalo na suprotno. Osim što su se prilepljivali uz Moli poput kudravih čičaka, teturali su se i spotali, cvileli i plakali, što je sve, izgleda, priroda smislila kako bi delovali dovoljno neodoljivo da ih majka ne pojede. Gabi na to nije nasedala. Dobro, nisu bili ružni koliko se plašila da će biti, ali ni približno lepi kao Moli, pa je i dalje brinula da li će ih udomiti. A, bez sumnje, morala je da ih udomi. I sam vonj u garaži dovoljno ju je u to uveravao.

Nije samo zaudaralo - smrad ju je saleteo kao „sila“ u filmu *Ratovi zvezda*. Pošto je umalo povratila, prisetila se kao kroz maglu Travisovog saveta da napravi ogradicu za štence. Ko je, za ime sveta, znao da štenci toliko kake? Gomilice su se nalazile *posvuda*. Smrad kao da je i zidove natopio; nije pomoglo ni kad je otvorila vrata garaže. Narednih pola sata provela je čisteći garažu i pri tom se trudila da ne diše i da se ne isповраća.

Kad je završila, bila je gotovo ubeđena da su štenci samo deo nekakvog pakosnog plana smišljenog da joj upropasti vikend. Zaista. Jedino se tako moglo razumno objasniti što su štenci svako malo odlazili ka dugoj krivudavoj pukotini u podu garaže, a izvanredna preciznost s kojom su je koristili primorala je Gabi da pri čišćenju upotrebi čak i četkicu za zube. Bilo je to odvratno.

I Travis... da ne zaboravimo na njega. I on je za ovo kriv jednako kao i štenci. Dobro, spomenuo je usput da bi trebalo da ih ogradi, ali nije baš da je pridao tome veliki značaj, zar ne? Nije objasnio šta će se dogoditi ako ga ne posluša.

A znao je šta će se dogoditi. U to je bila sigurna. Podlo.

I dok je sad o tome razmišljala, shvatila je da nije samo to bilo podlo. Kako ju je samo pritiskao da odgovori na ono: *Da li da odem na vožnju gliserom sa susedom koji je slučajno i zgodan dasa koji flertuje?* Odlučila je da ne ide, ako ni zbog čega drugog a ono zato što ju je onako vešto nagovarao da pristane. Sva ona besmislena pitanja kojima je nagoveštavao da je Kevin drži pod ključem. Kao da je ona Kevinovo vlasništvo! Kao da ona ne misli svojom glavom! I još je sada morala da čisti milione govanaca...

Kakav početak vikenda I povrh svega, kafa joj se ohladila, baštenska prskalica joj je skvasila novine, a dok se tuširala nestalo joj je tople vode.

Divota. Prava divota.

Šta je tu lepo?, gundala je u sebi navlačeći odeću. Stigao je vikend a od Kevina ni traga. A i kad je tu, vikendi im nisu ni nalik onima koje su provodili dok ga je posećivala o raspustima. Tada je svaka poseta bila zabavna, prepuna novih ljudi i događaja. Sada je bar deo svakog vikenda provodio na terenu za golf.

Sipala je sebi svežu kafu. Dobro, Kevin je oduvek bio miran tip i znala je da mu je posle naporne nedelje na poslu potrebno da se opusti. Ali nije mogla poreći da im se odnos promenio otkako se doselila ovamo. Naravno, nije samo on bio kriv za to. I ona je imala

udela u tome. Želela je da se useli, da se, takoreći, skrasi. I to se i dogodilo. Dakle, u čemu je problem?

Problem je u tome, odgovarao joj je glasić, što bi tu trebalo da bude... još nešto. Nije znala šta to tačno podrazumeva osim da je spontanost, izgleda, sastavni deo toga.

Zavrte glavom pomislivši da preteruje. Njihovu vezu jednostavno prate uobičajeni problemi. Pošto je izašla na trem iza kuće, uvide da je napolju svanulo jedno od onih neverovatno lepih jutara. Savršena temperatura, blagi povetarac, ni oblačka na nebu. U daljini je ugledala kako čaplja uzleće iz barske trave i leti nad suncem okupanom vodom. Gledajući u tom pravcu, opazi Trvisa koji se uputio ka doku, odeven samo u nisko spuštene karirane bermude koje su mu sezale skoro do kolena. S mesta gde se nalazila mogla je da mu vidi obrise mišića na rukama i leđima dok je koračao, pa uzmaknu korak prema kliznim staklenim vratima nadajući se da je neće primetiti. Sledećeg trenutka, međutim, čula je kako joj dovikuje.

„Hej, Gabi!“ Mahnuo joj je podsetivši je na dete kome je tek počeo letnji raspust. „Možeš li da veruješ da je već ovako lepo vreme?“

Potrčao je prema njoj a ona kroči na sunce u trenutku kad se probio kroz živicu. Duboko je udahнула. „Hej, Travise.“

„Ovo je moje omiljeno doba godine.“ Raširio je ruke pokazujući na nebo i drveće. „Nije pretoplo, nije prehladno, a plavo nebo se pruža u beskraj.“

Osmehnula se, prisiljavajući se da mu ne odmerava nesporno seksi mišiće na bedrima, koji su, oduvek je smatrala, daleko najseksepilniji mišići na muškarcu.

„Kako je Moli?“ brbljao je. „Pretpostavljam da je dobro provela noć.“

Gabi se nakašlja. „Dobro je. Hvala.“

„A štenci?“

„Izgleda da su i oni dobro. Ali napravili su priličan rusvaj.“

„Skloni su tome. Zato ih treba držati na malom prostoru.“

Onaj prepoznatljiv osmeh, dase koji joj je spasao psa, otkrio je njegove bele zube.

Prekrstila je ruke podsetivši sebe koliko je juče bio podao. „Da, pa juče mi to nije bilo sasvim jasno.“

„Zašto?“

Zato što sam mislila na tebe, pomislila je. „Valjda sam zaboravila.“

„Mora da ti garaža žešće smrdi.“

Slegnula je ramenima ne uzvativši, ne želeći da mu priušti zadovoljstvo.

Izgleda da nije primetio njen pažljivo osmišljeni odgovor. „Slušaj, ne mora da bude komplikovano. Ali štenci prvih nekoliko dana samo kake. Kao da mleko koje posisaju samo prolazi kroz njih. Ali napravila si im ogradicu, je li?“

Iz sve snage se trudila da joj se na licu ne vidi ništa, ali nije uspela.

„Nisi?“ upita je.

Gabi se premesti s noge na nogu. „Nisam baš“, priznade.

„Zašto nisi?“

Zato što sam mislila na tebe, pomisli. „Nisam sigurna da mi treba.“

Travis se počesa po vratu. „Voliš li da čistiš za njima?“

„Nije baš“, promrmlja.

„Hoćeš da kažeš da ćeš ih pustiti da trče po čitavoj garaži?“

„Zašto ne?“ reče znajući da će čim se ovo završi smesta napraviti makar i najmanju moguću ogradicu.

Zurio je u nju očigledno zbunjen. „Samo da znaš, kao tvoj veterinar, moram iskreno da ti kažem da nisi donela dobru odluku.“

„Hvala ti na mišljenju“, prasnu.

I dalje je zurio u nju. „Dobro. Kako želiš. Dolaziš kod mene oko deset, je li?“

„Mislim da neću.“

„Zašto?“

„Mislim da to nije dobra ideja.“

„Zašto?“

„Zato.“

„Shvatam“, reče, zvučeći baš kao njena majka.

„Odlično.“

„Muči li te nešto?“

„Ne.“

„Jesam li te nečim uznemirio?“

Jesi, odgovori glasić. *Ti i ti i tvoji prokleti mišići na bedrima.* „Ne.“

„Pa u čemu je problem?“ upita je.

„Ni u čemu.“

„Pa zašto se onda tako ponašaš?“

„Ne ponašam se nikako.“

Širokog osmeha nestade a i sve ljubaznosti koju je je ranije pokazivao. „Ponašaš se. Donesem ti korpu da ti poželim dobrodošlicu, spasem ti psa i bdim nad njim čitave noći, pozovem te da se lepo provedeš na mom gliseru - i sve to nakon što si na mene vikala bez ikakvog razloga - a sad se prema meni ponašaš kao da imam kugu. Otkako si mi postala susedka, trudim se da budem ljubazan, ali kad god te vidim, izgledaš kao da si ljuta na mene. Samo želim da znam zašto.“

„Zašto?“ uzvratu mu.

„Aha“, reče mirnim glasom. „Zašto.“

„Zato“, ponovi, svesna da zvuči kao nadurena osnovka. Jednostavno nije mogla da smisli šta drugo da kaže.

Pomno joj je zagledao lice. „Zato što?“

„Ne tiče te se.“

Ćutao je.

„Kako hoćeš“, najzad reče. Okrenuo se na peti vrteći glavom dok je išao ka stepenicima. Već je bio na travi kad je Gabi zakoračila.

„Čekaj!“ uzviknu.

Travis uspori, napravi još nekoliko koraka pa stade. Okrenu se prema njoj. „Da?“

„Žao mi je“, reče.

„Je li?“ odgovori. „Zbog čega ti je žao?“

Oklevala je. „Ne znam.“

„Nisam ni očekivao“, progundā. Osetivši da je spreman da se opet okrene - a Gabi je znala da će to biti znak da je njihovom srdačnom odnosu kraj - zakorači gotovo i protiv svoje volje.

„Žao mi je zbog svega.“ Sopstveni glas joj je zvučao napeto i slabašno. „Zbog toga kako sam se prema tebi ponašala. Zbog toga što si stekao utisak da nisam zahvalna za ono što si učinio.“

„I?“

Osećala se kao da se smanjila, što joj se izgleda događalo samo u njegovom prisustvu.

„I“, reče, nešto nežnije, „pogrešila sam.“

Zastao je s rukom na boku. „U čemu?“

Bože, odakle da počnem?, odgovori glasić. Možda nisam pogrešila. Možda me intuicija opominje na nešto što sasvim ne razumem ali što se ne sme potceniti...

„U vezi s tobom“, reče ignorišući glasić. „I u pravu si. Nisam se ponašala prema tebi kako treba, ali da budem iskrena, ne bih govorila o razlozima.“ Prisilila se da se osmehne, ali joj on ne uzvratil osmeh. „Možemo li da krenemo iz početka?“

Izgledao je kao da razmišlja o ovome. „Ne znam.“

„A?“

„Čula si me“, reče. „U životu mi samo nedostaje još luda susetka. Ne želim da te povredim, ali odavno sam naučio da stvari nazivam pravim imenom.“

„To nije pravedno.“

„Nije?“ Nije se trudio da sakrije sumnju. „Mislim, u stvari, da sam više nego pravedan. Ali reći ću ti - ako si spremna da krenemo iz početka, i ja sam spreman da počnemo. Ali samo ukoliko si sigurna da to želiš.“

„Jesam.“

„Dobro“, reče. Vratio se na trem. „Zdravo“, reče i pruži joj ruku. „Ja sam Travis Parker, dobro došla u naš kraj.“

Zurila je u njegovu ruku. Sledećeg časa ju je prihvatila i rekla: „Ja sam Gabi Holand. Drago mi je.“

„Čime se baviš?“

„Ja sam lekar“, reče osećajući se pomalo smešno. „A ti?“

„Ja sam veterinar“, reče.

„Odakle si?“

„Iz Savane, iz Džordžije“, odgovori. „A ti?“

„Odavde“, reče. „Ovde sam rođen i odrastao.“

„Dopada li ti se ovde?“

„Šta može da ti se ne dopadne? Divno vreme, nema saobraćaja.“ Zastao je. „I susedi su uglavnom fini.“

„Čula sam“, reče. „U stvari, znam da bi ovdašnji veterinar čak došao i u kućnu posetu da ima hitan slučaj. To u velikom gradu ne možeš da nađeš.“

„Ne, pretpostavljam da ne možeš.“ Pokazao je preko svog ramena. „Hej, usput budi rečeno, moji prijatelji i ja idemo danas na gliser. Bi li volela da nam se pridružiš?“

Pogledala ga je kroz poluzatvorene oči. „Volela bih, ali moram da napravim ogradicu za kuće koje je moja Moli oštenila preksinoć. Ne bih volela da me čekate.“

„Trebali ti pomoć? Imam neke daske i sanduke u garaži. Neće dugo trajati.“

Oklevala je a zatim podigla pogled i uz osmeh rekla: „U tom slučaju bih volela da pođem s vama.“

Travis je održao reč. Stigao je - i dalje, na njen užas, polunag - noseći pod miškom četiri duge daske. Ostavio ih je i trkom se vratio u svoju garažu. Zatim je doneo sanduke, čekić i eksere.

Iako se pretvarao da ne primećuje smrad, ogradicu je napravio brže nego što je Gabi mislila da je moguće.

„Trebalo bi da ovde staviš novine. Imaš li dovoljno novina?“

Kad je potvrdno klimnula glavom, pokazao je opet na svoju kuću. „Moram da obavim još nešto, ali se vidimo uskoro, okej?“

Gabi ponovo klimnu, osećajući nemir u želucu, nešto slično nervozu. Stoga je, nakon što ga je gledala kako odlazi kući, i pošto je postavila novine u ogradicu, otišla u spavaću sobu

i razmišljala o kupaćim kostimima. Tačnije, razmišljala je hoće li obući bikini ili jednodelni kostim.

I jedan i drugi imali su prednosti i nedostatke. U svakoj bi drugoj prilici obukla bikini. Na kraju krajeva, imala je dvadeset šest godina, nije bila udata, a bila je dovoljno iskrena da prizna da joj se dopada kako joj stoji bikini, iako baš i nije bila supermodel. Kevinu se svakako dopadalo - čak i kad bi predložila da obuče jednodelni kostim, Kevin bi se durio dok se ne bi predomislila. S druge strane, Kevin nije tu, ona će biti sa susedom (muškarcem), a s obzirom na veličinu bikinija, mogla bi jednako da se pojavi i u grudnjaku i gaćicama; zbog svega toga joj nije bilo prijatno i odlučila se za jednodelni kostim.

Ipak, njen jednodelni kostim bio je star i pomalo izbledeo od hlora i sunca. Majka joj ga je kupila pre nekoliko godina za popodneva u kantri klubu (bože sačuvaj da se obnaži kao bludnica). Taj kroj nije isticao njeno telo kako jednodelni kostimi umeju. Umesto da na kukovima bude visoko izrezan, kostim je bio prilično zatvoren pa su joj noge izgledale kratke i zdepaste.

Nije želela da joj noge izgledaju kratke i zdepaste. S druge strane, je li to zaista važno? Naravno da nije, pomislila je, a istovremeno: *Naravno da jeste.*

Jednodelni, odlučila je. Barem neće ostaviti pogrešnu sliku o sebi. A na gliseru će biti i dece. Bolje da pogreši i da deluje konzervativnije nego da bude previše... obnažena. Posegnula je za jednodelnim kostimom i odjednom kao da je čula kako joj majka govori da je donela pravu odluku.

Bacila je kostim na krevet i dohvatila bikini.

Osam

„Pozvao si novu susetku, a?“ , upita Stefani. „Kako se ono zove?“

„Gabi“, odgovori Travis privlačeći gliser doku. „Trebalo bi da stigne svakog časa.“ Uže se zategnu pa opusti dok je nameštao gliser. Upravo su ga spustili u vodu i vezivali za dok kako bi mogli da ubace frižiderčiče.

„Nije udata, je li?“

„Nije. Ali ima dečka.“

„Pa?“ osmehnu se Stefani. „Kad je tebe to sprečavalo?“

„Nemoj da misliš da ovde ima nečeg. On je na putu a ona nema šta da radi, pa sam je, kao dobar sused, pozvao.“

„Aha.“ Stefani klimnu glavom. „Baš liči na tebe da uradiš nešto tako časno.“

„Ja jesam častan“, pobuni se.

„To i kažem.“

Travis je završio vezivanje glisera. „Nije zvučalo kao da to zaista misliš.“

„Nije? Čudno.“

„Da, da. Samo nastavi.“

Travis zgrabi ručni frižider i skoči na gliser.

„Hmm... misliš da je zgodna, zar ne?“

Travis spusti ručni frižider na mesto. „Valjda.“

„Valjda?“

„Šta želiš da kažem?“

„Ništa.“

Travis pogleda sestru. „Zašto imam osećaj da će ovaj dan biti naporan?“

„Pojma nemam.“

„Učini mi uslugu, okej? Budi dobra prema njoj.“

„Šta hoćeš da kažeš?“

„Znaš šta hoću da kažem. Jednostavno... pusti je da se privikne na društvo pre no što navališ na nju.“

Stefani se zacereka. „Ti znaš s kim pričaš, je li?“

„Samo kažem da možda neće razumeti tvoj humor.“

„Obećavam da ću biti dobra.“

„Jesi li spremna na kupanje bez kostima?“ , upita Stefani.

Gabi trepnu ne znajući je li dobro čula. „Molim?“

Malo ranije joj je Stefani, u dugoj majici, prišla noseći dva piva. Jedno je pružila Gabi, predstavila se kao Travisova sestra i povelala je ka stolicama na tremu iza kuće dok je Travis završavao pripreme.

„Oh, ne odmah.“ Stefani odmahnu. „Obično treba da se popije po nekoliko piva pre nego što se svi opuste dovoljno da spuste gaće.“

„Kupanje bez kostima?“

„Znala si da je Travis nudista, zar ne?“ Glavom je pokazala na tobogan koji je Travis ranije namestio. „Posle toga se uglavnom spuštamo niz tobogan.“

Iako je imala utisak da joj se vrti u glavi, Gabi gotovo neprimetno klimnu glavom dok je shvatala da sve dolazi na svoje mesto - činjenica da je Travis obično bio polunag, da mu ni najmanje nije neprijatno da razgovara poluobnažen, objašnjenje zašto toliko vežba.

Misli joj prekide zvuk Stefaninog smeha.

„Šalila sam se!“ uzviknu. „Zar zaista misliš da bih se kupala bez kostima dok mi je tu brat? Fuj! To je odvratno!“

Gabi oseti kako joj crvenilo obliva najpre vrat pa lice. „Znala sam da se šališ.“

Stefani je pogleda preko piva. „Mislila si da sam ozbiljna! Oh, ovo je ludnica! Ali izvini. Brat me je upozorio da te ne gnjavim. Iz nekog razloga misli da ljudi treba da se naviknu na moj humor.“

Bože, pitam se zašto. „Stvarno?“ naglas reče Gabi.

„Da, ali ako mene pitaš, mi smo isti. Šta misliš, od koga sam to naučila?“ Stefani se zavalj u stolicu i namesti naočari za sunce. „Travis mi kaže da si lekar?“

„Da. Radim u dečjoj bolnici.“

„Kako je?“

„Sviđa mi se“, reče Gabi misleći da ne treba da pominje svog perverznošeg šefa i povremeno nadmene roditelje. „A ti?“

„Ja sam student“, reče i otpi gutljaj piva. „Razmišljam da mi to postane stalan posao.“

Gabi se prvi put nasmeja i poče da se opušta. „Znaš li ko će još doći?“

„Oh, verovatno isto staro društvo. Travis ima trojicu prijatelja koje zna otkako se rodio i sigurna sam da dolaze sa ženama i decom. Travis više ne ide često na parasejling, pa gliser drži u marini. Obično je na čamcu za skijanje pošto su vejbording i skijanje mnogo lakši. Samo uđeš u čamac, spustiš se i ideš. Možeš bilo gde da ideš na vejbording i skijanje. Ali parasejling je divan. Šta misliš što sam krenula? Trebalo bi da učim, a odustala sam i od obaveza u laboratoriji koje je trebalo da završi za vikend. Jesi li ikad išla na parasejling?“

„Nisam.“

„Dopašće ti se. A i Travis zna šta radi. Tako je zarađivao džeparac dok je studirao. Barem tvrdi da je tako. U stvari, prilično sam sigurna da je sve što je zaradio uštedeo kako bi kupio gliser. Firma CVS ovakve čamce pravi isključivo za parasejling i veoma su skupi. I mada su mu Džo, Met i Lerd prijatelji, uvek su insistirali da im se plati kad su vodili turiste u studentskim danima. Sigurna sam da Travis nije imao nikakvu dobit.“

„Dakle, pravi je biznismen, a?“

Stefani se nasmeja. „O da. Moj brat. Novi Donald Tramp, zar ne? Njemu zapravo novac nije važan, nikad mu nije ni bio. Mislim, jeste, zarađuje i plaća sve, ali ono što preostane odlazi na nove čamce, skutere i povremeno na putovanja. Izgleda da je sve obišao. Evropa, Centralna i Južna Amerika, Australija, Afrika, Bali, Kina, Nepal...“

„Zaista?“

„Iznenadena si.“

„Jesam.“

„Zašto?“

„Ne znam. Valjda zato...“

„Zato što izgleda kao nekakav šašavko? Kao da je sve provod?“

„Ne!“

„Sigurna si?“

„Pa...“ Gabi ućuta a Stefani se opet nasmeja.

„On jeste šašavko i iskusan momak... ali u suštini je, zapravo, samo momak iz malog grada kao i svi ostali. Inače ne bi živeo ovde, je li tako?“

„Tako je“, reče Gabi ne znajući je li odgovor uopšte i potreban.

„Bilo kako bilo, dopašće ti se. Ne plašiš se visine?“

„Ne. Mislim, nisam baš oduševljena, ali sigurna sam da ću se snaći.“

„Nije to ništa posebno. Samo se seti da imaš padobran.“

„Zapamtiću.“

Začulo se zatvaranje vrata automobila i Stefani se uspravi. „Stižu Klampetovi“, reče. „Ili, ako više voliš Brejdijevi.² Pripremi se. Našem opuštenom jutru došao je kraj.“

Gabi se okrenu i ugleda bučnu grupu kako obilazi kuću. Graja i uzvici odzvanjali su dok su deca trčala ispred odraslih, krećući se nesigurno kao da će svakog časa pasti.

Gabi odmahnu glavom. „Ne, pogrešno si me razumela...“

„Šalila sam se! Baš si osetljiva.“

„Nisam sigurna da ih sve tačno mogu upamtiti.“

„U redu. Posluži se asocijacijama da bi ih lakše zapamtila. Tinu povezi sa Tinom Luizom iz *Giliganovog ostrva*. Džindžer? Filmska zvezda? I ona je crvenokosa.“

Gabi klimnu glavom.

„Okej, za Džozu, misli na film *Džozu i mačkice*. A Bena, koji je pomalo krupan i četvrtast za svoj uzrast, veži za Big Ben, onaj veliki časovnik u Engleskoj.“

„Okeeej...“

„Ozbiljno ti govorim. Ovo stvarno pomaže. E sad, Džo i Megan - plavušani, zamišljaj kako se vojnik Džo bori sa megalodonom - znaš, onom nekom ogromnom praistorijskom ajkulom. Zamišljaj ih stvarno, okej?“

Gabi opet klimnu.

„Lerda i Alison zamisli kao supervisokog alosaurusa u svojoj jazbini.³ I konačno, Met i Liz...“ Stefani zastade. „A, znam... zamisli Elizabet Tejlor kako leži na otiraču na tremu i jede koricu pečenog praseta⁴. Možeš li da ih zamisliš?“

Gabi je trebalo malo vremena - a Stefani je opise morala da ponovi nekoliko puta - ali kad je bila spremna, Stefani je ispitala Gabi. Začudo, Gabi je zapamtila sva imena i nije sakrivala da je iznenađena.

„Lepo, a?“

„Veoma“, priznade Gabi.

„To je jedna od oblasti koju proučavam na fakultetu.“

„Postupaš li tako sa svakim koga upoznaš?“

„Ne baš. Ili možda ne svesno. Meni je to bezmalo urođeno. Ali sada ćeš ih zaista oduševiti.“

„Da li treba da ih impresioniram?“

„Ne. Ali zabavno je impresionirati ljude.“ Stefani slegnu ramenima. „Pomisli na ovo što sam sad uradila za tebe. Ali imam još jedno pitanje.“

„Pitaj.“

„Kako se ja zovem?“

„Znam kako se ti zoveš.“

„Kako?“

„Zoveš se...“ Gabi je bezglasno otvarala usta, a mozak joj uopšte nije radio.

„Stefani. Jednostavno Stefani.“

„Šta? Nema asocijacije?“

² Porodice iz popularnih humorističkih serija. (Prim. prev.)

³ Igra reči - ime *Lerd* se na engleskom piše *Laird*, a jazbina se kaže *lair*. Slično se izgovaraju. (Prim. prev.)

⁴ Igra reči - ime *Met* i reč *mat* (otirač) isto se izgovaraju na engleskom. (Prim. prev.)

„Nema. To ime ćeš morati da upamtiš.“ Ustala je sa stolice. „Hajde, sad kad im znaš imena, da te upoznam s njima. I pravi se da ne znaš ko su, pa ćeš impresionirati i njih.“

Upoznala se sa Megan, Alison i Liz dok su posmatrale kako se deca jure; noseći peškire i ručne frižidere, Džo, Lerd i Met su u međuvremenu otišli na dok da se pozdrave s Travisom.

Stefani je svakog zagrlila i povelila su razgovor o njenom napredovanju na studijama. Začudo, asocijacije su joj i dalje bile žive. Gabi se pitala ne bi li trebalo da ih primeni na neke pacijente, a onda se setila da njihova imena može da pročita sa kartona koji su uvek pred njom.

Ali sa nekim Kevinovim kolegama sa posla...

„Hej! Jeste li svi spremni?“ doviknu Travis. „Možemo da krenemo.“

Gabi je išla korak iza ostalih i nameštala majicu koju je imala preko bikinija. Na kraju je odlučila da će, u zavisnosti od toga šta ostale žene budu nosile, moći da skinje majicu ili šorts - a možda ni jedno ni drugo - i shvatila je da nije slepo pratila savete svoje majke.

Muškarci su već bili na gliseru kad su stigle na dok. Deci su namešteni pojasevi za spašavanje pa ih je Džo preneo u čamac, a Lerd je pomagao ženama da uđu. Gabi se trudila da održi ravnotežu na zaljuljanom gliseru čija ju je veličina iznenadila. Bio je duži od Travisovog čamca za skijanje dobrih metar i po, a uz obe ivice bile su nameštene klupe i tu su se smestili deca i skoro svi odrasli. Stefani i Alison (*supervisoki alosaurus*) otišle su na prednji deo glisera. Na... pramac? Na krmu?, razmišljala je Gabi a onda je odmahнула glavom. Nije važno. U *zadnjem* delu glisera nalazili su se velika platforma i vitlo, a za volanom je stajao Travis. (*Plavi vojnik*) Džo odvezivao je užu kojim je čamac bio privezan za dok, dok ga je Lerd (*jazbina*) namotavao. Trenutak kasnije Džo se premestio bliže Travisu, dok je Lerd prišao Džozici (*i mačkicama*).

Gabi zavrte glavom diveći se Stefaninom sistemu.

„Sedi pored mene“, naredi Stefani tapšući mesto pored sebe.

Gabi je sela i krajičkom oka opazila da je Travis izvadio bejzbol kapu iz pregrade u uglu. Kapa, koja, kako je uvek mislila, na odraslim muškarcima izgleda šašavo, nekako je odgovarala njegovom bezbrižnom držanju.

„Svi spremni?“, uzviknuo je.

Nije sačekao odgovor i gliser pojuri kroz blage talase. Stigli su do ušća male reke i skrenuli južno u vode Bek Saunda. Ispred njih se uzdizao Šeklford Benks, dine prošarane travom.

Gabi se nagnu ka Stefani. „Kuda idemo?“

„Najverovatnije na Kejp Lukaut. Ukoliko u tesnacu nema mnogo čamaca, verovatno ćemo krenuti ka zatonu, a onda u zaliv Onslou. Posle ćemo jesti na čamcu, na Šeklford Benksu ili na Kejp Lukautu. Zavisi od toga gde ćemo na kraju stići i od toga za šta su svi raspoloženi. Mnogo toga zavisi od dece. Čekaj sekund...“ Okrenula se ka Travisu. „Hej, Trave! Mogu li ja da vozim?“

On podiže glavu. „Otkad ti želiš da voziš?“

„Odsad. Dugo nisam.“

„Kasnije.“

„Mislim da ja treba da vozim.“

„Zašto?“

Stefani zavrte glavom kao da je zadivljena muškom glupošću. Ustade i skinu majicu bez imalo nelagode. „Vraćiću se malo kasnije, okej? Moram da razgovaram s idiotom od svog brata.“

Dok je Stefani odlazila ka zadnjem delu čamca, Alison glavom pokaza prema njoj.

„Nemoj dozvoliti da te uplaši. Ona i Travis uvek tako razgovaraju.“

„Rekla bih da su bliski.“

„Oni su najbolji prijatelji iako oboje to poriču. Travis bi rekao da mu je najbolji prijatelj Lerd. Ili Džo ili Met. Svi izuzev Stefani. Ali ja znam.“

„Lerd je tvoj muž, je li? Onaj što drži Džozu?“

Alison nije mogla da prikrije iznenađenje. „Zapamtila si? Upoznala si nas tek pre minut.“

„Dobro pamtim imena.“

„Mora biti. Već sve znaš?“

„Aha.“ Gabi je odrecitovala imena svih putnika osećajući zadovoljstvo.

„Au. Ti si kao Stefani. Nije čudo što ste se odmah zbližile.“

„Divna je.“

„Jeste, kad je upoznaš. Ali treba malo vremena da se na nju navikneš.“ Posmatrala je kako Stefani, pridržavajući se jednom rukom za čamac a drugom gestikulišući, drži Travisu predavanje.

„Kako ste se ti i Travis upoznali? Stefani je spomenula da živiš u susedstvu.“

„Mi smo, zapravo, prvi susedi.“

„I?“

„I... duga priča. Ali ukratko, moja kuja Moli imala je neke probleme kad se kotila i Travis je bio ljubazan, došao i izlečio je. Zatim me je pozvao na čamac.“

„On ume sa životinjama. I sa decom.“

„Otkad ga poznaješ?“

„Odavno. Lerd i ja smo se upoznali na fakultetu pa nas je Lerd upoznao. Oni su prijatelji još od detinjstva. U stvari, bio nam je kum na venčanju. Mi o vuku... Hej, Travis.“

„Hej“, reče on. „Danas bi trebalo da bude lepo, a?“ Iza njega, za volanom je stajala Stefani pretvarajući se da ih ne gleda.

„Nadam se da neće biti previše vetrovito.“

Alison se osvrnu. „Mislim da neće.“

„Zašto?“ upita Gabi. „Šta se događa ako ima vetra?“

„Ništa dobro ako kreneš na parasejling“, odgovori Travis. „Ukratko, padobran može da se zatvori, vezovi da se zamrse a to je poslednje što želiš da se desi kad na sebi imaš padobran.“

Gabi zamisli kako se nekontrolisano vrti dok juri prema vodi.

„Ne brini“, uveravao ju je Travis. „Ako samo i pomislim da će biti problema, niko se neće spuštati.“

„Nadam se da neće“, dobaci Alison. „Ali volela bih da prvi dobrovoljac bude Lerd.“

„Zašto?“

„Zato što je ove nedelje trebalo da okreči Džozinu sobu - obećavao je i obećavao - i je li soba okrečena? Naravno da nije. Sad neka skače prvi.“

„Moraće da stane u red. Megan je već prijavila Džoa. Nešto nije dovoljno vremena provodio s porodicom nakon posla.“

Slušajući porodično zadirkivanje, Gabi se osetila kao gledalac. Poželela je da je Stefani pored nje; čudno, shvatila je, Stefani je već doživljavala skoro kao prvu prijateljicu u Bofortu.

„Drž'te se!“ povika Stefani okrećući volan.

Travis nagonski zgrabi ivicu čamca koji udari u veliki talas a pramac se podiže i s treskom pade. Alison je obratila pažnju na decu i pohitala ka Džozzi koja je pala i već se rasplakala. Lerd je jednom rukom podiže na noge.

„Trebalo je da je držiš!“ prekori ga Alison dok je uzimala Džozzi. „Dođi, dušo. Evo mame...”

„Držao sam je!“, pobuni se Lerd. „Možda da je naša trkačica pazila šta radi...”

„Mene ne uvlači u ovo“, reče Stefani zabacivši glavu. „Rekla sam da se držite, ali izgleda da me nisi čuo. Ne mogu baš da kontrolišem talase.”

„Ali mogla si da ideš malo sporije...”

Travis zavrte glavom i sede pored Gabi.

„Je li uvek ovako?“ upita ga.

„Uglavnom“, odgovori. „Barem otkako su deca pristigla. Budi uverena da će se u toku dana svako od dece rasplakati. Ali zato i jeste zanimljivo.“ Naslonio se raširivši noge tako da ima čvrst oslonac. „Šta misliš o mojoj sestri?”

Kako mu se sunce našlo iza leđa, teško je mogla da mu vidi lice. „Dopada mi se. Ona je... jedinstvena.”

„Izgleda da si se i ti njoj dopala. Da joj se ne dopadaš, veruj mi - rekla bi mi. Koliko god da je pametna, ne ume uvek da zadrži svoje mišljenje za sebe. Ako mene pitaš, ja mislim da su je moji roditelji krišom usvojili.”

„Ne bih rekla. Kad bi imao malo dužu kosu, vas dvoje biste mogli da prođete kao dve sestre.”

Nasmejao se. „Sad govoriš kao ona.”

„Izgleda da je uticala na mene.”

„Jesi li se upoznala sa ostalima?”

„Nakratko. Malo sam razgovarala s Alison, ali to je sve.”

„Bolje ljude od njih nećeš upoznati“, reče Travis. „Više su mi kao porodica nego prijatelji.”

Zagledana u Travisa koji je skidao bejzbol kapu s glave, odjednom shvati šta se događa. „Stefani te je poslala ovamo da razgovaraš sa mnom, zar ne.”

„Jeste“, priznade. „Podsetila me je da si moj gost i da bih bio neučtiv ako se ne potrudim da ti bude prijatno.”

„Dobro mi je.“ Mahnula je rukom. „Ako želiš da voziš čamac, slobodno idi. Uživam i u samom pogledu.”

„Jesi li ikad bila na Kejp Lukautu?” upita Travis.

„Nisam.”

„To je nacionalni park, sa uvalom savršenom za malu decu jer tu nema velikih talasa. A s druge, atlantske strane bela peščana plaža je netaknuta, što je danas gotovo nemoguće pronaći.”

Kad je začutao, Gabi ga je posmatrala dok je uživao u panorami Boforta. Sada se grad lepo video; odmah iza marine gde su jarboli jedrenjaka štrčali u nebo kao podignuti prsti, videla je restorane na samoj obali. Posvuda su jurili čamci i skuteri ostavljajući za sobom zapenušanu vodu. I protiv volje osećala je kako se njegovo telo blago naslanja na njeno dok čamac klizi kroz vodu.

„Ovo je lep grad“, najzad je rekla.

„Oduvek sam ga voleo“, složi se Travis. „Dok sam odrastao, sanjao sam o odlasku u veliki grad, ali ovo je ipak moj dom.”

Skrenuli su ka zatonu. Za njima je ostajao sve manji Bofort, a pred njima su vode zaliva Onslou dočekivale Atlantik. Usamljeni oblak prolazio je nebom, paperjast i pun kao da je

od snega. Blagi plavi svod pružao se nad vodom poprskanom zlatnim zracima sunca. Vremenom je metež Bek Saunda ustupio mesto osamljenosti Šeklford Benksa, koju je narušavao tek poneki čamac pristajući u plitke vode. Tri para na prednjem delu čamca delovali su omađijani prizorom jednako kao i ona, a čak su se i deca umirila. Zadovoljni su sedeli roditeljima u krilu, opuštenih tela kao da će svakog časa zadremati. Gabi je osećala blagost letnjeg sunca i vetar koji joj mrsi kosu.

„Hej, Trave!“, doviknu Stefani, „Je li ovo okej?“

Travis se trgnu iz sanjarenja i osvrnu se.

„Idemo još malo dalje. Hoću da imamo dovoljno prostora. Imamo početnika na čamcu.“

Stefani klimnu i gliser ponovo ubrza.

Gabi mu se primaknu. „Kako se zapravo ovo radi?“

„Lako je“, odgovori Travis. „Najpre napunim padobran i priprelim ga tako da prihvati sigurnosne pojaseve pomoću one tamo poluge.“ Pokazao je na ugao čamca. „Zatim ti i tvoj partner stavite pojaseve, ja ih prikačim na dugačku polugu a vi sednete na platformu. Uključim vitlo i podigneš se. Treba nekoliko minuta da se dosegne prava visina, a tada... pa, lebdiš. Imaš divan pogled na Bofort i svetionik a pošto je ovako vedro, možda ćeš videti i delfine, pliskavice, raže, ajkule, čak i kornjače. Povremeno sam viđao i kitove. Možemo da usporimo čamac, da malo skvasiš noge a onda ponovo uzletiš. Fenomenalno je.“

„Ajkule?“

„Naravno. U okeanu smo.“

„Grizu li?“

„Neke grizu. Bik-ajkule mogu da budu gadne.“

„U tom slučaju ne bih da kvasim noge, hvala lepo.“

„Nemaš čega da se plašiš. Neće ti one ništa.“

„Lako je tebi da kažeš.“

„Nikada, za sve godine koliko se ovim bavim, nisam čuo da je ikog na parasejlingu ugrizla ajkula. U vodi si najduže dve-tri sekunde. A ajkule obično love predveče.“

„Ne znam...“

„A ako ja krenem s tobom? Hoćeš li onda da probaš? Šteta je da to propustiš.“

Oklevala je a zatim brzo klimnula glavom. „Razmisliću“, reče. „Ništa ne obećavam.“

„Pošteno.“

„Naravno, računaj da ćemo ti i ja zajedno uzleteti.“

Namignuo joj je dok mu se lice širilo u jedan od onih njegovih osmeha. „Naravno.“

Gabi se trudila da ignoriše nemir koji je osećala u želucu. Dohvatila je torbu i izvadila losion. Iscedila je malu količinu na dlan i nervozno je natapkala na lice pokušavajući da povрати uzdržanost.

„Stefani mi kaže da si svetski putnik.“

„Malo sam putovao.“

„Iz njenih reči sam shvatila da to i nije baš malo. Uglavnom si svuda bio.“

Odmahnuo je glavom. „Kamo sreće. Veruj mi, ima mnogo mesta koje nisam video.“

„Koje ti je omiljeno mesto?“

Dok je smišljao odgovor, na licu mu se ukazao čežnjiv izraz. „Ne znam.“

„Pa... šta bi mi savetovao da vidim?“

„Ne ide to tako“, reče.

„Šta hoćeš da kažeš?“

„Putovati ne znači videti nešto, već doživeti...“ Gledao je u vodu sređujući misli. „Može ovako da se kaže. Kad sam završio fakultet, nisam znao šta želim da radim pa sam rešio da godinu dana putujem po svetu. Imao sam malo ušteđevine - ne onoliko koliko sam mislio da je potrebno - ali spakovao sam nešto stvari i bicikl i odleteo u Evropu. Tamo sam prva tri meseca proveo tek... radeći šta god mi se radilo, a retko je to imalo ikakve veze s onim što je trebalo da vidim. Čak nisam ni napravio plan putovanja. Nemoj pogrešno da me shvatiš - video sam mnogo. Ali kad razmišljam o tim mesecima, uglavnom se sećam prijatelja koje sam tada stekao i lepih trenutaka koje smo zajedno proveli. Na primer u Italiji, video sam Koloseum u Rimu i kanale Venecije, ali ono čega se zaista sećam jeste vikend u Bariju, skrajnutom gradu na jugu zemlje za koji verovatno nisi ni čula, gde sam bio s nekim italijanskim studentima koje sam slučajno upoznao. Odveli su me u jednu kafanicu gde je svirao lokalni bend i premda većina njih nije znala ni reč engleskog, a moj italijanski je ograničen samo na ono što piše u jelovnicima, čitavu noć smo se smejali. Potom su me proveli kroz Leće i Materu, i postepeno smo postali dobri prijatelji. Isto mi se dogodilo u Francuskoj i Norveškoj i Nemačkoj. Odsedao sam u hotelima kad sam morao, ali uglavnom bih došao u grad i upoznao nekoga ko bi me pozvao da mu budem gost. Nalazio sam razne poslove kako bih zaradio novac, a kad bih bio spreman za neko novo mesto, jednostavno sam odlazio. Najpre sam mislio da je lako zato što su Evropa i Amerika prilično slične. Ali isto mi se dogodilo i kad sam otišao u Siriju, Etiopiju, Južnu Afriku, Japan i Kinu. Ponekad sam imao osećaj kao da mi je bilo suđeno da odem na put, kao da su me svi ljudi koje sam upoznao nekako već očekivali. Ali...“

Zastao je i pogledao je u oči.

„Ali sada sam drugačiji nego što sam bio onda. Baš kao što sam bio drugačiji na kraju puta nego na početku. I biću drugačiji sutra u odnosu na ovo što sam danas. A to znači da nikad neću moći da ponovim to putovanje. Čak i ako odem na ista mesta i sretnem iste ljude, neće biti isto. Moj *doživljaj* neće biti isti. Za mene je u tome suština putovanja. Upoznati ljude, naučiti ne samo kako se ceni drugačija kultura već u njoj zaista i uživati kao meštanin i pratiti svoje nagone ma kakvi da su. I kako onda mogu nekom drugom da preporučim neko putovanje ako čak ni sam ne znam šta da očekujem? Moj savet bi bio da na kartice napišeš nazive gradova, promešaš ih i nasumično odabereš pet kartica. A onda, odeš i vidiš šta će biti. Ako razmišljaš na pravi način, nije važno gde si ni koliko novca imaš. Uvek ćeš se toga sećati.“

Gabi je ćutke razmišljala o njegovim rečima. „Au“, najzad reče.

„Molim?“

„Zvuči veoma... romantično.“

U tišini koja je usledila Stefani je usporila čamac a Travis se uspravio. Kad ga je sestra pogledala, klimnuo je glavom i ustao. Stefani još više smanji brzinu.

„Spremni smo“, reče Travis i priđe sanduku s opremom. Vadeći padobran, upita: „Jesi li spremna za novi doživljaj?“

Gabi proguta knedlu. „Jedva čekam.“

Devet

Kad je padobran napunjen i oprema prikačena, najpre su poleteli Džo i Megan, zatim Alison i Lerd, pa Met i Liz. Jedan po jedan, parovi su sedali na platformu i uzletali, a uže koje ih je vuklo odmotavalo se dok ne bi dostigli visinu od desetak metara. Sa Gabinog mesta na gliseru izgledali su mali i neznatni dok su lebdeli nad vodom. Preuzevši volan od Stefani, Travis je vozio čamac ujednačenom brzinom praveći velike široke zaokrete, a zatim ga je postepeno zaustavljao puštajući letače da lagano krenu prema vodi. Kad bi im stopala dodirnula vodu, dodao bi gas i padobran bi poleteo prema nebu poput zmaja kojeg vuče dečak trčeći po parku.

Svi su uzbuđeno brbljali kad bi stigli na platformu, opisivali ribe i delfine koje su videli, ali Gabi je ipak bivala sve nervoznija kako se bližio njen red. Stefani, ispružena u bikiniju, mazala se nekom kremom i pijuckala pivo na prednjem delu čamca. Podigla je flašu nazdravljajući.

„Drago mi je što sam te upoznala, mala.“

Travis je bacio bejzbol kapu. „Hajde“, rekao je Gabi, „pomoći ću ti da navučesh pojas.“

Silazeći s platforme, Liz joj pruži reči ohrabrenja.

„Toliko je divno“, rekla je. „Uživaceš.“

Travis povede Gabi na platformu. Pošto se jednim skokom popeo, sagnuo se i pružio joj ruku. Osećala je toplinu njegovog dlana dok joj je pomagao da se popne. Pojasi su ležali u bezobličnoj masi i Travis joj pokaza na dva otvora.

„Stani u njih i povuci kaiševe nagore. Ja ću ti ih zategnuti.“

Mirno je stajala dok su se platnene trake zatezale. „To je sve?“

„Skoro sve. Kad sedneš na platformu, široku traku stavi ispod butina. Nemoj da je staviš pod... zadnjicu jer ti to neće dobro držati težinu. I možeš da skineš majicu ukoliko ne želiš da ti se skvasi.“

Skinula je majicu trudeći se da ne oseća nervozu.

Ako je Travis i primetio njen nemir, nije to ničim pokazao. Umesto toga, prikačio je njeno remenje za polugu a zatim i svoje, pa joj dao znak da sedne.

„Traka ti je ispod butina, je li?“, upita Travis. Kad je klimnula glavom, nasmešio se. „Samo se opusti i uživaj, okej?“

Trenutak kasnije Džo je dao gas, padobran se raširio i Gabi i Travis se uzdigoše s palube. Osećala je kako ih sve oči posmatraju sa glisera dok su se dijagonalno uzdizali prema nebu. Gabi je platnene trake zgrabila toliko čvrsto da su joj zglobovi pobeleli dok je čamac postajao sve manji. Vremenom joj je uže privezano za gliser obuzelo pažnju kao hipnotički mamac. Za trenutak je imala utisak da se nalazi na mnogo većoj visini od one na kojoj su leteli ostali i upravo je zaustila da nešto kaže kad joj Travis dodirnu rame.

„Pogledaj tamo!“ reče pokazujući. „Raža! Vidiš li je?“

Ugledala ju je, kako se, crna i glatka, kreće ispod površine kao usporeni leptir.

„I jato delfina! Tamo! Blizu nasipa!“

Dok se divila prizoru, polako je počela da se opušta. Gabi je upijala sve što je videla ispod sebe - grad, porodice koje leže na plaži, čamce, more. Kad se opustila, pomislila je kako bi verovatno mogla da provede čitav sat ovde gore a da se ne umori. Bio je izuzetan

osećaj lebdeći na ovakvoj visini, bez napora se poput ptice prepuštati struji vetra. Uprkos vrućini, povetarac ju je hladio i dok je ljuljala noge napred-nazad, osetila je kako joj se pojas njiše.

„Hoćeš li da skvasimo noge?“ upitao je. „Veruj mi da će ti se dopasti.“

„Hoću“, pristade. Glas joj je zvučao neobično samouvereno.

Travis i Džo su se brzo rukama sporazumeli i pod njom se zvuk čamca odjednom utiša. Padobran počeo da se spušta. Zureći u vodu kojoj se brzo približavala, Gabi je pogledom pretraživala površinu da se uveri kako ih iz vode ništa ne vreba.

Padobran se spuštao sve niže i niže i mada je podigla noge, osetila je kako je hladna voda pljuska po donjem delu tela. Baš kad je pomislila da će morati da hoda po vodi, čamac krenu brže i oni ponovo poleteše uvis. Gabi oseti nalet adrenalina i nije se trudila da prikrije osmeh.

Travis je blago gurnu. „Vidiš? Uopšte nije strašno.“

„Možemo li ovo da ponovimo?“ upitala ga je.

Travis i Gabi su leteli još petnaest minuta, i spuštali se u vodu još dva-tri puta; kad su se vratili na gliser, ostali parovi su leteli još po jednom. Tada je sunce već bilo visoko na nebu a i deca su se uznemirila. Travis ih poveze ka uvali na Kejpu Lukautu. Približavali su se obali i plićaku i Travis zaustavi gliser; Džo je bacio sidro, skinuo majicu pa i sam skočio u vodu koja mu je bila do struka. Met mu uvežbanim pokretom dodade ručni frižider, skinu majicu i uskoči u vodu; Džo sada njemu dodade ručni frižider i uđe u vodu, a na njegovo mesto stade Travis koji se spusti u vodu noseći mali roštilj i kesu uglja. Majke u istom trenutku skočiše u vodu i prihvatiše decu. Za svega nekoliko minuta na čamcu su ostale jedino Stefani i Gabi. Gabi je stajala na zadnjem delu glisera razmišljajući kako bi trebalo da pomogne, dok je Stefani, naizgled ne primećujući metež oko sebe, ležala ispružena na sedištima na prednjem delu čamca i dalje se sunčajući.

„Ja sam na odmoru i ne osećam potrebu da nudim svoje usluge“, reče Stefani tela nepomičnog kao da je i sama deo čamca. „A njima to toliko dobro ide da me ne grize savest što sam lenština.“

„Nisi lenština.“

„Naravno da jesam. Svako ponekad treba da bude lenština. Kako je Konfučije jednom rekao: 'Onaj ko ne radi ništa jeste onaj koji ne radi ništa.'“

Gabi razmisli o ovome pa se namršti. „Je li Konfučije stvarno to rekao?“

S naočarima za sunce na glavi, Stefani jedva blago slegnu ramenima. „Nije, ali nije ni važno, zar ne? Suština je u tome da su oni sve pripremili i da im sopstveni trud najverovatnije donosi zadovoljstvo. Ko sam ja da im to uskratim?“

Gabi stavi ruke na kukove. „Ili možda samo želiš da lenčariš?“

Stefani se osmehnu. „Kao što je Isus rekao: 'Blagoslovene su lenštine koje leže u čamcu, jer one će steći preplanulost.'“

„Isus to nije rekao.“

„Tačno“, složi se Stefani sedajući. Skinula je naočari, pogledala kroz njih pa ih obrisala peškirom. „Ali ko za to mari?“ Iskosa je pogledala Gabi. „Jesi li zaista želela da nosiš ručne frižidere i šatore sve do plaže? Veruj mi, nije to baš toliko lepo kako se priča.“ Pošto je popravila gornji deo kostima, ustade sa svog mesta. „Okej, nema nikog. Možemo da krenemo.“ Prebacila je preko ramena torbu za plažu. „Moraš da znaš kad da lenčariš. Kad se ispravno radi, to je oblik umetnosti koji koristi svima.“

Gabi je oklevala. „Ne znam zašto, ali mislim da mi se dopada način na koji razmišljaš.“

Stefani se nasmeja. „Naravno da ti se dopada“, reče. „Lenčarenje je u ljudskoj prirodi. Ali dobro je znati da nisam jedina koja shvata suštinu.“

Čim je Gabi zaustila da porekne, Stefani skoči u vodu i popraska ivicu čamca. „Hajde“, reče ne dozvoljavajući Gabi da završi, „samo se šalim. I usput, ne razmišljaj šta si uradila a šta nisi. Kao što sam rekla, ovi ljudi nalaze smisao u tim malim stvarima. To im budi osećaje muževnosti i majčinstva, a upravo tako svet i *treba* da funkcioniše. Kao neudate žene, mi jedino moramo da se postaramo da uživamo.“

Postavljanje logora - kao i silazak sa glisera i istovarivanje stvari - očigledno je bilo uigrano, i svako je tačno znao šta treba da radi. Namešten je šator, ćebad prostrta a ugallj potpaljen. U skladu s neradom na čamcu, Stefani je dohvatila pivo i peškir, odabrala mesto i nastavila da se sunča. Gabi je, ne znajući šta drugo da radi, rasprostrla svoj peškir i uradila isto. Gotovo istog trenutka osetila je delotvornost sunca i ležala pokušavajući da zanemari činjenicu da su svi ostali - izuzev Stefani - nešto radili.

„Moraš da se namažeš“, posavetova je Stefani. Ne podižući glavu, pokaza na torbu koju je donela. „Uzmi kremu sa zaštitnim faktorom pedeset. S tako belom kožom za pola sata ćeš izgledati kao rak ako se ne namažeš. U njoj ima cinka.“

Gabi dohvati Stefaninu torbu. Nekoliko minuta se mazala; sunce ju je zaista strašno kažnjavalo ako bi joj i deo kože ostao nezaštićen. Za razliku od svojih sestara i majke, ona je nasledila svetlu kožu svoga oca koji je imao irske krvi. Bila je to jedna od nevelikih nedaća u njenom životu.

Kad se namazala, ispružila se na peškir, s grizom savesti što ne pomaže ostalima u postavljanju i pripremanju ručka.

„Kako je bilo sa Travisom?“

„Dobro“, odgovori Gabi.

„Samo da te podsetim, znaš, on mi je brat.“

Gabi se okrenu i upitno pogleda Stefani.

„Hej“, reče Stefani, „samo te podsećam da bi shvatila koliko ga dobro poznajem.“

„Kakvog značaja to ima?“

„Mislim da mu se dopadaš.“

„A ja mislim da ti veruješ da smo još u sedmom osnovne.“

„Šta? Nije ti stalo?“

„Ne.“

„Zato što imaš momka?“

„Između ostalog.“

Stefani se nasmeja. „E, ta ti je dobra. Da te ne poznajem možda bih ti poverovala.“

„Ti mene ne poznaješ!“

„O... poznajem te. Verovala ili ne, znam tačno ko si ti.“

„Ma nemoj? Odakle sam?“

„Ne znam.“

„Pričaj mi o mojoj porodici.“

„Ne mogu.“

„Pa onda me, zapravo, ne poznaješ, zar ne?“

Sledećeg trenutka Stefani se okrenula licem prema njoj. „Da“, reče, „poznajem te.“ Nije mogla da prikrije izazov u glasu. „Okej, šta kažeš na ovo? Ti si dobra devojka i uvek si takva bila, ali duboko u sebi znaš da život nudi mnogo više nego što je puko poštovanje pravila, i jednim delom svoga bića žudiš za nepoznatim. Ako si iskrena prema sebi, Travis je deo toga. Probirljiva si kad je u pitanju seks, ali kad se jednom nekom posvetiš, merila

kojih bi se inače pridržavala padaju u vodu. Misliš da ćeš se udati za svog momka, ali ne možeš a da se ne zapitaš zašto ti još nije dao prsten. Voliš svoju porodicu, ali si želela da sama odlučiš šta ćeš postati i zato ovde živiš. I pored toga, brineš hoće li tvoje odluke naići na neodobranje porodice. Kako mi zasad ide?“

Dok je govorila, Gabi je pobledela. Protumačivši to kao direktan pogodak, Stefani se pridignu na lakat. „Želiš li da nastavim?“

„Ne“, reče Gabi.

„Bila sam u pravu, zar ne?“

Gabi oštro uzdahnu. „Ne sasvim.“

„Ne?“

„Ne.“

„Gde sam pogrešila?“

Umesto da odgovori, Gabi odmahnu glavom i ponovo leže na peškir. „Ne želim da razgovaram o tome.“

Gabi je očekivala da će Stefani navaljivati, ali ona jednostavno slegnu ramenima i ispruži se na peškir kao da ništa nije rekla.

Gabi je čula kako se deca igraju u plicaku i udaljene, nerazaznatljive delove razgovora. U glavi joj se vrtelo od Stefaninih reči; ova žena kao da ju je poznavala čitavog života i znala sve njene najmračnije tajne.

„Uspu, za slučaj da si se uplašila, verovatno bi trebalo da ti kažem da sam vidovita“, primeti Stefani. „Čudno ali istinito. Koliko znam, to sam nasledila od bake. Ona je bila čuvena po sposobnosti da predvidi kakvo će biti vreme.“

Gabi sede preplavljena talasom olakšanja, premda je znala da je i sama pomisao oprečna zdravom razumu. „Stvarno?“

Stefani se ponovo nasmeja. „Ne, naravno da ne! Baka je godinama gledala emisiju *Sklapanje posla* i ni jedan jedini put nije pobedila učesnike. Ali budi iskrena. Sve sam tačno rekla, zar ne?“

Gabine misli se ponovo uskovitlaše pa gotovo oseti vrtoglavicu. „Ali kako...?“

„Lako“, reče Stefani i opet leže. „Samo sam povezala tvoje 'neverovatno lično iskustvo' sa životom gotovo svake žene koja je postojala otkako je sveta i veka. Izuzev onog za Trvisa. To sam nagađala. Ali neverovatno je, je l' da? Uspu, i to studiram. Učestvovala sam u pet-šest studija i uvek me zadivi kako su ljudi, kad odbaciš nevažno, manje-više isti. Pogotovo u doba adolescencije i rane zrelosti. Ljudi uglavnom doživljavaju ista iskustva i razmišljaju o istim stvarima, ali nekako svi veruju da su upravo njihovi doživljaji jedinstveni.“

Gabi je ponovo legla na peškir misleći da je možda najpametnije da neko vreme ignoriše Stefani. Koliko god da joj se dopadala, previše ju je zbunjivala.

„Oh, za slučaj da te zanima“, dodade Stefani, „Travis se ni s kim ne viđa. Ne samo da nije u vezi već je i poželjan.“

„Ne zanima me.“

„Pošto imaš dečka, je li?“

„Jeste. Ali čak i da nemam dečka, ne bi me zanimalo.“

Stefani se nasmeja. „Da, naravno. Kako sam tako mogla da pogrešim? Valjda me prevario način na koji ga gledaš.“

„Ne gledam ga.“

„O, ne budi toliko osetljiva. Uostalom, i on tebe gleda.“

Deset

Gabi je sa svog mesta na peškiru osećala miris uglja, viršli, pljeskavica i piletine koji je nanosio blagi povetarac. Uprkos povetarcu - i losionu - Gabi se osećala kao da joj koža cvrči. Ponekad bi pomislila koliko je ironično što su njeni preci iz Škotske i Irske zaobišli severne predele sa sličnom, hladnijom klimom da bi se naselili tamo gde je preterano izlaganje suncu za ljude poput njih praktično jamčilo melanom - ili, u najmanju ruku, bore, zbog čega je njena majka nosila šešir čak i kad je trebalo samo da ode do automobila ili iz njega izađe. Gabi nije želela da misli o činjenici da se izlaže štetnom dejstvu sunca, jer je zapravo volela da bude preplanula i sunčanje joj je prijalo. Osim toga, ubrzo će ponovo obući majicu i primorati sebe da sedi u hladu.

Od one poslednje primedbe, Stefani, začudo, više ništa nije rekla. Kod nekih ljudi Gabi bi to protumačila kao nelagodu ili stidljivost, no kod Stefani je to delovalo kao samopouzdanje, za čim je Gabi oduvek žudela. A kako je Stefani bila toliko samopouzdana, i Gabi se pored nje osećala ugodno, što joj je, morala je priznati, u poslednje vreme nedostajalo. Odavno joj nije bilo ugodno kod kuće, ni na poslu, a nije baš bila uverena ni kako će se stvari sa Kevinom razvijati.

Što se Travisa tiče - pored njega joj je, sasvim izvesno, bilo neugodno. Barem kad na sebi nije imao majicu. Krišom ga pogledavši, opazila je kako sedi sa decom blizu vode i pravi dvorce od peska. Kad im je pažnja popustila, ustao je i pojurio ih u plićak, što je praćeno razdraganim dečjim cičanjem. Činilo se da se i Travis dobro zabavlja, i pri pogledu na njega, poželela je da se osmehne. Prisilila se da to ne učini kako je nekim slučajem ne bi video i izvukao pogrešan zaključak.

Miris hrane je napokon prisilio Gabi da se uspravi. Nije se mogla oteti utisku da je na odmoru na nekakvom egzotičnom ostrvu, a ne tek nekoliko minuta daleko od Boforta. Talasići su ujednačeno zapljuskivali obalu, a nekoliko praznih kuća na plaži iza njih izgledale su kao su s neba pale. Preko ramena je videla stazu što vodi kroz dine, krivudajući prema crno-belom svetioniku koji je preživio stotine oluja.

Za divno čudo, niko izuzev njih nije došao u uvalu, što je svemu samo davalo dodatnu privlačnost. Malo dalje sa strane videla je kako Lerd stoji uz roštilj i rukuje kuhinjskom hvataljkom. Megan je ređala kesice sa čipsom i zemičkama i otvarala taperver posuđe na stočiću na rasklapanje, dok je Liz slagala slatkiše, papirne tanjire i plastični pribor za jelo. Džo i Met su bili iza njih i igrali se fudbalskom loptom. Nije mogla da se seti vikenda iz svog detinjstva kad se grupa porodica okupila da uživa u zajedničkom društvu na divnom mestu samo zato što je... subota. Pitala se živi li ovako većina ljudi ili to ima više veze sa načinom života u malom gradu, ili je to jednostavno navika koju su ovi prijatelji odavno stekli. Ma šta da je, osećala je da bi se na to mogla navići.

„Ručak je gotov!“ povika Lerd.

Gabi je navukla majicu i odšetala prema hrani, iznenađena što je toliko gladna, a onda se setila da nije stigla da doručkuje. Preko ramena je opazila kako Travis pokušava da potera decu napred trčeći oko njih kao pas ovčar. Troje dece pojuri ka roštilju gde je stražarila Megan.

„Posedajte na ćebe“, naredila je i deca - očigledno iz stečene navike - uradiše tačno ono što im je rečeno.

„Megan ima čarobnu moć nad decom“, primeti Travis iza njenih leđa. Zadihao se i držao ruke na kukovima. „Voleo bih da mene tako slušaju. Moram da ih jurim dok se bezmalo ne onesvestim.“

„Ali izgledaš kao da ti to leži.“

„Volim da se igram s njima, a ne da ih jurim.“ Primače joj se zaverenički. „Ali među nama rečeno. Ovo sam naučio o roditeljima - što se više igraš s njima, više te vole. Kad posmatraju nekog ko obožava njihovu decu - iskreno oduševljen njima kao i oni sami - taj u očima roditelja jednostavno postane omiljeno mače.“

„Omiljeno mače?“

„Ja sam veterinar. Volim izraze u kojima se spominju životinje.“

Nije mogla da suspregne osmeh. „Verovatno si u pravu za igranje sa decom. Od rođaka najviše volim tetku koja se sa mnom i s mojim sestrama penjala po drveću dok su ostali odrasli sedeli u dnevnoj sobi i razgovarali.“

„A ipak...“, reče pokazujući na Stefani, „tamo si leškarila s mojom sestrom, umesto da iskoristiš priliku i pokažeš ovim ljudima da su im deca neodoljiva.“

„Ja...“

„Šalim se.“ Namignuo je. „Zapravo sam želeo da budem s njima. Ubrzo će početi da kenjkaju. Tada se ja napokon zavalim u ležaljku, obrišem čelo i prepustim ih roditeljima.“

„Drugim rečima, kad postane teško, jaki stupaju na scenu.“

„Mislim da bih... kad dođe vreme, mogao da ponudim tvoje usluge.“

„Baš ti hvala.“

„Nema na čemu. Hej - jesi li gladna?“

„Umirem od gladi.“

Kad su stigli do hrane, deca su sedela na ćebetu poslužena viršlama, krompir salatom i seckanim voćem. Liz, Megan i Alison sedele su dovoljno blizu da nadgledaju decu, ali i dovoljno daleko da mogu da razgovaraju. Sve tri su, primeti Gabi, jele piletinu i razne priloge. Džo, Met i Lerd su sedeli na frižiderčićima držeći tanjire u krilu, a flaše piva su zaboli u pesak.

„Pljeskavice ili piletinu?“, upita Gabi.

„Ja volim piletinu. Ali pljeskavice bi trebalo da budu odlične. Ali ja nikad nisam zavoleo crveno meso.“

„Mislila sam da svi muškarci jedu pljeskavice.“

„Onda ja nisam muškarac.“ Uspravi se. „A to će, moram reći, zaista iznenaditi i razočarati moje roditelje. S obzirom na to da su mi dali muško ime.“

Nasmejala se. „Pa...“ Glavom pokaza na roštilj. „Očito su ti ostavili poslednje parče piletine.“

„To je samo zato što smo stigli ovamo pre Stefani. Ona bi ga već uzela, iako bi radije pojela pljeskavicu, samo zato što zna da ja onda ne bih jeo.“

„Znala sam da postoji razlog što mi se Stefani dopada.“

Uzeli su tanjire i razgledali ukusne priloge na stolu - pasulj, đuveč, krompir, krastavac i voćna salata - sve je divno mirisalo. Gabi je uzela zemičku, na koju je stavila malo kečapa, senfa i krastavčice i pružila tanjir. Travis je na svoj stavio piletinu, a zatim s roštilja uzeo pljeskavicu i stavio je na njenu zemičku.

Stavio je na tanjir malo voćne salate; Gabi je uzela praktično od svega pomalo. Kad je završila, pogledala je u njegov pa u svoj tanjir gotovo sa grizom savesti, što Travis, na sreću, izgleda nije primetio.

„Jesi li za pivo?“ , upita je.

„Jesam.“

Iz ručnog frižidera je za nju izvadio pivo kurs lajt, a za sebe flašu vode.

„Vozim gliser“, objasnio je svoj izbor pića, pa pokazao tanjirom prema dinama. „Da pođemo tamo?“

„Zar nećeš da jedeš tu pored svojih prijatelja?“

„Biće njima dobro“, reče.

„Onda, vodi.“

Pešačili su ka niskoj dini i hladu koji je pružalo nezdravo, solju nagrizenno drvo čije su se sve grane pružale u istom smeru, povijene dugogodišnjim vetrom s okeana. Gabi je osećala kako joj pod stopalima klizi pesak. Travis je seo pored dine spustivši se u jednom jedinom pokretu u indijanski sed. Gabi je, daleko nespretnije, sela pored njega vodeći računa da ostavi dovoljno razmaka kako se slučajno ne bi dodirnuli. Čak i u hladovini, pesak i voda su toliko bleštali da je morala da zaškilji.

Travis počeo da seče piletinu plastičnim priborom koji se pod pritiskom savijao.

„Kad dođem ovamo, setim se srednje škole“, reče. „Ne mogu ti reći koliko smo puta tada vikend proveli ovde.“ Slegnu ramenima. „S drugim devojkama i bez dece, naravno.“

„Kladim se da ste se dobro provodili.“

„Jesmo“, reče. „Sećam se jedne noći, Džo, Met, Lerd i ja smo bili ovde s nekim devojkama koje smo želeli da zadivimo. Sedeli smo oko vatre, pili pivo, pričali viceve i smejali se... I sećam se kako sam pomislio da život ne može biti lepši.“

„Zvuči kao reklama za badvajzer. Ako se izuzme činjenica da ste bili maloletni i da je sve bilo nezakonito.“

„A ti nikad nisi ništa takvo uradila, je li?“

„Zapravo ne“, reče. „Nisam.“

„Stvarno? Nikad?“

„Zašto si toliko iznenađen?“

„Ne znam. Valjda... Jednostavno te ne vidim kao osobu koja je odrastala kao sasvim poslušna.“ Kad ugleda njen izraz lica, Travis se ispravi. „Nemoj pogrešno da me shvatiš. Nisam mislio ništa loše. Samo sam hteo da kažem da ostavljaš utisak samostalne osobe, uvek spremne na nove pustolovine.“

„Ne znaš ništa o meni.“

Čim je izrekla ove reči, priseti se da je isto to rekla i Stefani. Pripremila se da čuje šta bi sledeće mogao kazati.

Odsutno je viljuškom pomerao komadiće voća. „Znam da si se odselila od roditelja, da si kupila kuću, da se sama izdržavaš. Za mene je to samostalnost. A što se tiče pustolovina - ovde si sa gomilom neznanaca, zar ne? Išla si na parasejling i čak prevazišla pomisao na ajkule da bi skvasila noge. To su bili novi izazovi. Mislim da je to vredno divljenja.“

Pocrvenela je a Travisov odgovor joj se dopao mnogo više od odgovora njegove sestre. „Možda“, složi se. „Ali to nije isto kao put oko sveta bez plana.“

„Ne daj se zavarati. Misliš da se nisam brinuo kad sam otišao? Bio sam prestravljen. Mislim, jedno je reći svojim prijateljima šta ćeš da radiš, a sasvim drugo stvarno ući u avion i sleteti u zemlju gde gotovo niko ne govori engleski. Jesi li ti putovala?“

„Nisam mnogo. Izuzev prolećnog raspusta koji sam provela na Bahamima, nikad nisam bila van zemlje. A ako sletiš pravo na Bahame i ne ideš dalje od odmarališta kao što sam ja učinila - okružena američkim studentima - kao da sam bila na Floridi.“ Zastala je. „Gde ćeš sledeći put? U tvoju novu veliku pustolovinu?“

„Ovog puta neću predaleko. Idem u Nacionalni park Grand Teton. Malo ću kampovati, pešačiti, voziti se kanuom. Čuo sam da je predivno a tamo nikad nisam bio.“

„Ideš li sam?“

„Ne“, reče. „Idem sa svojim tatom. Jedva čekam.“

Gabi napravi grimasu. „Ne mogu da zamislim da idem na put ni sa jednim od svojih roditelja.“

„Zašto ne?“

„S mojim roditeljima? Morao bi da ih poznaješ da bi razumeo.“

Čekao je. U tišini je spustila tanjir i obrisala ruke.

„U redu“, reče uzdahnivši. „Najpre, moja mama je od onih gospođa koje veruju da je boravak bilo gde izuzev u hotelu sa pet zvezdica sušta neudobnost. A moj tata? Njega bih i mogla zamisliti kako se upušta u nešto uzbudljivo da nije činjenice da nikad nije pokazao zanimanje ni za šta izuzev za ribolov. Osim toga, on nikud ne bi išao bez mame, a pošto ona ima svoja merila, to znači da je jedina prilika da budu napolju - večera u dvorištu. I to, naravno, sa skupim vinima i konobarima u smokinzima.“

„Zvuči kao da se njih dvoje zaista vole.“

„To si zaključio na osnovu ovoga što sam rekla?“

„To i da tvoja mama nije ljubitelj prirode.“ Na to se nasmejaše. „Mora da se tobom veoma ponose“, dodade.

„Zašto to misliš?“

„Zašto ne bi?“

Zaista, zašto ne bi, zapita se Gabi. Da prebrojim razloge. „Recimo samo da sam prilično uverena da moja mama više voli moje sestre. A veruj mi - moje sestre nisu ni nalik Stefani.“

„Hoćeš reći da one uvek kažu ono što treba?“

„Ne. Hoću da kažem da su one iste kao moja mama.“

„A to znači da se tobom ne može ponositi?“

Odgrizla je parče pljeskavice odlažući odgovor. „Komplikovano je“, oklevala je.

„Zašto?“, bio je uporan.

„Kao prvo, imam crvenu kosu. Sve moje sestre su plavuše, kao mama.“

„I?“

„I imam dvadeset šest godina i još nisam udata.“

„I?“

„Želim karijeru.“

„I?“

„Ništa od svega toga ne uklapa se u sliku kćerke kakvu želi moja majka. Ona ima određene zamisli o ulozi žene, naročito južnjačke žene iz ugledne porodice.“

„Stičem utisak da se ti i tvoja majka ne slažete.“

„Misliš?“

Gabi iza njega ugleda kako Alison i Lerd šetaju stazom ka svetioniku držeći se za ruke.

„Možda je ljubomorna“, reče Travis. „Ti vodiš sopstveni život sa sopstvenim ciljevima i snovima koji su nezavisni od sveta u kojem si odrasla, sveta u kojem je očekivala da ćeš živeti - samo zato što ona živi. Treba hrabrosti da se uradi nešto drugačije i možda nije, kako ti smatraš, razočarana u tebe, već, negde duboko, u sebe.“

Uzeo je zalogaj piletine i čekao njen odgovor. Gabi se sasvim zbunila. To joj nikad nije palo na pamet.

„Nije to“, najzad je procedila.

„Možda nije. Jesi li je ikad pitala?“

„Je li razočarana u sebe? Ne bih rekla. I nemoj mi reći da bi ti tako razgovarao sa svojim roditeljima. Jer...“

„Ne bih“, reče Travis odmahujući glavom. „Nema šanse. Ali imam osećaj da su oboje verovatno izuzetno ponosni na tebe čak i ako ne umeju to da pokažu.“

Njegove reči su bile neočekivane i neobično su je pogodile. Blago se nagnula prema njemu. „Ne znam jesi li u pravu, ali hvala ti u svakom slučaju. I ne želim da stekneš pogrešan utisak. Mislim, čujemo se svake nedelje telefonom i učtivi smo. Ali ponekad poželim da je drugačije. Volela bih da imamo takav odnos da zaista uživamo kad smo zajedno.“

Travis ništa ne odgovori, a Gabi je osetila olakšanje što nije pokušavao da predloži rešenje ili joj da savet. Kad je neka slična osećanja izložila Kevinu, nagonski se trudio da smisli plan kako da dođe do promene. Privukla je noge i obgrlila ih. „Reci mi - šta je najlepše kad si veterinar?“

„Životinje“, reče Travis. „I ljudi. Ali verovatno si očekivala da ću to reći, je li?“

Pomislila je na Evu Bronson. „Životinje mogu da razumem...“

Travis podiže ruke. „Nemoj pogrešno da me shvatiš. Siguran sam da su neki ljudi s kojima se ja susrećem u poslu vrlo slični nekima s kojima ti radiš.“

„Misliš, nasrtljivi? Neurotični? Skloni hipohondriji? Drugim rečima, ludi?“

„Naravno. Ljudi su ljudi, a mnogi doživljavaju životinje kao deo porodice. To, naravno, znači da ukoliko samo posumnjaju da nešto nije u redu s njihovim ljubimcem, zahtevaju kompletan pregled - što znači da životinje dovode jednom nedeljno, ponekad i češće. Gotovo uvek se ispostavi da je sve u redu, ali moj tata i ja imamo sistem za takve.“

„Šta radite?“

„Stavimo žutu nalepnicu u karton pacijenta. Kad gospođa Zabrinuta dovede ljubimca, vidimo nalepnicu, obavimo površan pregled i kažemo da trenutno ne vidimo nikakav razlog za brigu, ali da bismo voleli da za svaki slučaj ponovo dovedu psa ili mačku za nedelju dana. Pošto bi ljubimca ionako doveli, ovako brže i dolaze i odlaze. I svi budu zadovoljni. Mi smo brižljivi veterinari a vlasnici su uvereni da su im ljubimci zdravi i da su bili u pravu što su brinuli pošto želimo da ih ponovo dovedu.“

„Pitam se kako li bi specijalisti u mojoj ordinaciji reagovali kad bih počela da stavljam žute nalepnice u određene kartone.“

„Toliko je loše?“

„Ponekad. Svaki put kad izađe novi broj *Riders dajdžesta* ili kad objave u vestima da se pojavila retka bolest sa specifičnim simptomima, čekaonica bude puna dece koja, prirodno, imaju upravo takve simptome.“

„Verovatno bih i ja isto postupao sa sopstvenim detetom.“

Gabi odmahnu glavom. „Sumnjam. Deluješ pre kao neko ko bi sačekao da neka tegoba prođe za dan-dva. I ne verujem da bi se drugačije ponašao i kao roditelj.“

„Možda si u pravu“, priznade.

„O, u pravu sam.“

„Zato što me poznaješ?“

„Hej,“ reče Gabi, „ti i tvoja sestra ste prvi počeli.“

Narednih pola sata proveli su razgovorajući kao bliski prijatelji. Pričala mu je još o majci i ocu i njihovim oprečnim ličnostima; rekla mu je ponešto o sestrama i kako izgleda odrastati pod tolikim pritiskom da se povinuje. Pričala mu je o fakultetu i o uspomenu na večeri koje je provela u Bofortu pre nego što se doselila u grad. Kevinu je tek usput spomenula što ju je iznenadilo, dok nije shvatila da, premda sada ima veliku ulogu u

njenom životu, nije uvek bilo tako. Razgovor s Travisom ju je nekako podsetio da se kao žena formirala mnogo pre nego što je upoznala Kevina.

Kako je razgovor odmicao, poverila mu je povremene probleme s kojima se susretala na poslu, a reći joj nisu uvek navirale baš onako kako je nameravala. Premda nije spomenula doktora Meltona, ispričala mu je za neke roditelje koje je susrela u praksi. Nije navela nijedno ime, ali Travis bi se tu i tamo nasmešio kao da tačno zna o kome mu priča.

Megan i Liz su već spakovale skoro svu hranu u ručne frižidere. Lerd i Alison su otišli u šetnju. Meta su, s druge strane, deca zakopala u pesak a još nisu umela da rukuju lopaticama pa mu je pesak ušao u oči, nos, usta i uši.

U tom trenutku frizbi je doleteo do Gabinih nogu i ona ugleda kako im prilazi Džo.

„Mislim da je vreme da spasemo Meta“, doviknuo je i pokazao na frizbi. „Jesi li raspoložen?“

„Znači li to da im treba neka zabava?“

Džo se šeretski nasmeši. „Mislim da nemamo izbora.“

Travis je pogleda. „Ne smeta ti?“

„Ne, samo idi.“

„Moram da te upozorim - neće biti lepo.“ Ustao je i doviknuo deci. „Hej, klinici! Jeste li spremni da vidite svetskog šampiona u frizbiju u akciji?“

„Daaaa“, odgovoriše u horu. Pobacali su lopatice i pojurili prema vodi.

„Moram da idem“, reče Travis. „Publika me čeka.“

Dok je trčao prema obali i bacao se u vodu, Gabi je pratila njegove pokrete osećajući nešto neobično, slično privrženosti.

Provoditi vreme s Travisom nije bilo ni nalik onome kako je to zamišljala. Nije bilo pretvaranja, niti stalnih pokušaja da je zadivi, a izgleda da je imao urođen osećaj kad da ćuti a kad da odgovori. Bio je to onaj osećaj predanosti, shvatila je, koji ju je prvobitno naveo da se upusti u vezu s Kevinom. Nije to bilo samo fizičko uzbuđenje koje je osećala u zajedničkim noćima; više od toga je žudela za lagodnošću koju je dobijala u tim mirnim trenucima razgovora ili kad bi je nežno uzeo za ruku dok prolaze parkingom idući na večeru. U tim je trenucima bilo lako pomisliti kako joj je suđeno da provede život sa njim, ali to se dešavalo sve ređe.

Gabi je razmišljala o tome posmatrajući Trávisa kako se baca u vodu za frizbijem. Namerno bi promašio i pustio da ga frizbi udari u grudi a zatim bi se dramatično srušio u vodu. Deca su cičala od oduševljenja kao da nikad nisu videla nešto zabavnije. Kad bi povikali: „Ajde opet, čika Trávise!“ ustajao je u istom stilu. Napravio bi tri duga, usporena koraka i bacio frizbi ka Džou. Sa izrazom preterane usredsređenosti na licu, zauzeo bi položaj bejzbol igrača i spremao se za sledeći udarac. A onda bi im namigujući doviknuo: „Sledeći put na mene neće pasti ni kap!“, a zatim bi opet promašio i pljuskajući unaokolo padao u vodu, što je kod dece izazivalo još veće oduševljenje. Činilo se da iskreno uživa u predstavi za decu, što je kod Gabi samo produbilo osećaj naklonosti prema njemu. I dalje je pokušavala sebi da objasni svoju reakciju na Trávisa kad se najzad pojavio iz okeana i krenuo ka njoj istresajući kapljice vode iz kose. Zatim se sručio na pesak pored nje a kad su se slučajno dodirnuli, nju je tek na tren zablesnula slika stotine različitih vikenda u budućnosti u kojima njih dvoje sede zajedno upravo ovako kao sada.

Jedanaest

Popodneveni događaji nizali su se gotovo jednako kao prepodneveni, samo obrnutim redom. Još jedan sat su proveli na plaži a zatim ukrcali stvari na gliser; na povratku je svaki par još jednom leteo ali je ovog puta Gabi išla sa Stefani. Kasno popodne gliser je plovio uvalom i Travis se zaustavio da kupi račiće od lokalnog ribara koga je očito dobro poznao. Kad su najzad pristali uz dok iza Travisove kuće, troje dece je čvrsto spavalo. Odrasli su bili raščupani od vetra i zadovoljni, preplanulih lica.

Pošto su sve istovarili sa čamca, parovi su se, jedan po jedan, razišli, pa su ostali samo Gabi, Stefani i Travis. Travis je bio na doku sa Mobijem; već je po doku raširio padobran da se suši i ispirao čamac mlazom iz baštenskog creva.

Stefani je protegla ruke iznad glave. „I ja treba da krenem. Večera s roditeljima. Teško im pada ako dođem ovamo, a ne provedem dovoljno vremena s njima. Znaš već kako to ide. Samo da se pozdravim s Travisom.“

Gabi ravnodušno klimnu glavom posmatrajući kako se Stefani naslanja na ogradu.

„Hej, Trave!“, povika Stefani. „Idem. Hvala ti za divan dan!“

„Drago mi je da si mogla da dođeš“, doviknuo joj je i mahnuo.

„Mogao bi nešto da baciš na roštilj. Gabi kaže da umire od gladi.“

Gabine ravnodušnosti smesta nestade, ali pre no što je uspela išta da kaže, videla je kako Travis podiže palac u znak odobravanja.

„Za minut ću potpaliti roštilj!“ doviknuo je. „Samo da završim ovo.“

Stefani je prošla pored Gabi, očigledno zadovoljna svojim umećem.

„Zašto si to rekla?“, prosikta Gabi.

„Zato što ću ja biti s roditeljima. Ne želim da moj siroti brat ostatak večeri provede sam. On voli kad ima društvo.“

„A šta ako ja želim da idem kući?“

„Onda mu, kad dođe ovamo, reci da si se predomislila. Neće ti zameriti. Ja sam ti samo kupila dva-tri minuta da razmisliš, pošto jamčim da bi te on ionako pitao, a - ukoliko bi rekla ne - ponovo bi te pitao.“ Prebacila je torbu preko ramena. „Hej, divno je što smo se upoznale. Baš mi je drago. Dolaziš li ikad u Roli?“

„Ponekad“, reče Gabi, i dalje pod utiskom onoga što se upravo desilo i ne znajući da li da se ljuti ili da joj bude drago što je Stefani to uradila.

„Odlično. Možemo da odemo na ručak. Predložila bih ti rani ručak za sutra, ali zaista moram da se vratim.“ Skinula je naočari za sunce i obrisala ih majicom. „Vidimo se opet?“

„Naravno“, odgovori Gabi.

Stefani priđe baštenskim vratima, otvori ih i nestade u kući skraćujući tako put do izlaza. U tom trenutku se Travis već vraćao sa doka, a uz njega je veselo trčkarao Mobi. Prvi put od jutros Travis je obukao košulju kratkih rukava, ali je nije zakopčao.

„Daj mi nekoliko sekundi da raspalim vatru. Jesi li za ražnjiće od račića?“

Na tren je razmišljala i shvatila da može ili da ostane ovde ili da ode kući, podgreje nešto u mikrotalasnoj pećnici i gleda neki jeziv televizijski program, a i nije uspevala da izbacii iz glave ono osećanje koje je imala dok je posmatrala Travisa kako se igra sa decom u pesku.

„Samo mi daj nekoliko minuta da se presvučem, okej?“

Dok je Travis raspaljivao vatru, Gabi je otišla da vidi kako je Moli i zatekla ju je kako čvrsto spava sa štencima.

Na brzinu se istuširala i presvukla u laku pamučnu suknju i bluzu. Pošto je osušila kosu, razmišljala je da li da se našminka, a onda je samo malo namazala trepavice. Dobila je nešto boje na suncu, a dok se udaljavala od ogledala, pade joj na pamet da već godinama nije izašla na večeru ni sa jednim muškarcem izuzev s Kevinom.

Moglo bi se tvrditi da je ovo tek puki nastavak zajednički provedenog dana, ili da ju je Stefani lukavo navela na ovu večeru, ali znala je da ni jedno ni drugo nije sasvim tačno.

Ipak, je li odluka da večera s Travisom nešto zbog čega bi trebalo da je grize savest, nešto što čak treba sakriti od Kevina? U prvi mah je pomislila da nema nikakvog razloga da Kevinu *ne* ispriča. Sve je bezazleno - praktično je više vremena provela sa Stefani nego sa Travisom. Pa šta je tu toliko važno?

To što *ćete sami večerati, dakako*, šapnu glasić.

Je li to zaista problem? Stefani je imala pravo - Gabi je opet ogladnela, a njen sused je imao hranu. Hrana je osnovna ljudska potreba. Nije pošla da spava s njim. Ne namerava čak ni da ga poljubi. Prijatelji su, to je sve. A da je Kevin ovde, uverena je da bi Travis i njega pozvao.

Ali Kevin nije ovde, navaljivao je glasić. *Hoćeš li ispričati Kevinu o vašoj večerinki za dvoje?*

„Svakako. Svakako ću mu reći“, promrmljala je pokušavajući da uguši glasić. Ponekad je taj glasić iskreno mrzela. Glasić je govorio kao njena majka.

Donela je odluku, još jednom se pogledala u ogledalo i, zadovoljna onim što vidi, izađe kroz baštenska vrata i krenu travnjakom.

Kad se Gabi iz živice pojavila na obodu travnjaka, Travis je ugleda krajičkom oka a zatim se, dok je prilazila, uhvati kako besramno pilji u nju. Kad je stupila na trem, osetio je neobičnu promenu raspoloženja, što ga je iznenadilo.

„Hej“, jednostavno je rekla. „Kad će večera?“

„Za dva-tri minuta“, odgovori. „Stigla si u pravom trenutku.“

Zvirnula je u račiće nataknete na štapiće sa parčićima raznobojnih paprika i luka. Creva joj, kao na znak, zakrčaše. „Au“, promrmljala je nadajući se da nije čuo. „Divno izgleda.“

„Želiš li nešto da popiješ?“ Pokazao je na suprotni kraj trema. „Mislim da je u ručnom frižideru ostalo malo piva i kisele vode.“

Dok je koračala tremom, Travis se trudio da zanemari blago njihanje njenih kukova pitajući se šta ga je spopalo. Gledao ju je kako otvara poklopac, pretura po ručnom frižideru i vadi dva piva. Kad se vratila i pružila mu flašu, osetio je kako su im se prsti blago okrnuli. Otvorio je flašu i otpio poveći gutljaj, gledajući je preko flaše. Gutala je i posmatrala vodu. Sunce je iznad drveća i dalje sijalo, ali je uminula vrelina i senke na travnjaku postepeno su postajale sve duže.

„Zbog ovoga sam kupila kuću“, najzad je progovorila. „Zbog ovakvog pogleda.“

„Čarobno je, zar ne?“ Shvatio je da gleda u nju dok ovo izgovara i prisilio se da odagna podsvesna značenja. Nakašlja se. „Kako je Moli?“

„Dobro izgleda. Spavala je kad sam je obišla.“ Osvrnula se. „Gde je Mobi?“

„Mislim da se šeta ispred kuće. Kuvanje mu je dosadilo kad je shvatio da mu neću ništa dati.“

„Jede račiće?“

„Sve jede.“

„Probirljiv je, vidim“, reče Gabi i namignu. „Trebalo li nešto da ti pomognem?“

„Zapravo ne. Osim ako nećeš da doneseš tanjire iz kuhinje.“

„Sa zadovoljstvom.“ Klimnula je glavom. „Gde se nalaze?“

„U ormariću levo od sudopere. O, i ananas. Na radnoj površini je. I nož. Trebalo bi da je tamo.“

„Vraćam se za minut.“

„Ako ti nije teško, ponesi i pribor za jelo. Fioka pored mašine za sudove.“

Čim se okrenula da uđe u kuću, Travis uhvati sebe kako je pomno gleda. Gabi je sasvim izvesno posedovala nešto što ga zanima. Nije to samo činjenica da je privlačna; lepih žena ima svuda. Bilo je nečeg u njenoj nesputanoj inteligenciji i neusiljenom humoru što je upućivalo da ima urođen osećaj za dobro i loše. Lepota i jednostavan zdrav razum redak su spoj, ali nije bio siguran da je čak i svesna da to poseduje.

Kad se vratila, ražnjici su bili gotovi. Po nekoliko ih je sa kriškama ananasa stavio u svaki tanjir pa su seli za sto. Iza njih se u sporom potočiću nebo videlo kao u ogledalu a tišinu je narušavalo samo jato čvoraka u preletu.

„Ovo je izvrsno“, rekla je Gabi.

„Hvala.“

Otpila je gutljaj piva i pokazala na čamac. „Hoćeš li i sutra ići?“

„Ne verujem. Sutra ću verovatno ići da jašem.⁵“

„Konja?“

Odmahnu glavom „Motocikl. Na fakultetu sam kupio staru hondu šedou iz 1983. s namerom da je sredim i prodam ne bih li na brzinu malo zaradio. Recimo samo da nije bilo brzo a ne verujem ni da ću ikad ostvariti zaradu. Ali mogu reći da sam sve sam uradio.“

„Mora da je to dobar osećaj.“

„Besmislen je verovatno bolja reč. Nije baš praktičan jer se često kvari a prave delove je gotovo nemoguće pronaći. Ali zar to nije cena koju čovek plaća kad ima oldtajmera?“

Pivo joj je prijalo pa Gabi otpi još jedan gutljaj. „Ne bih znala. Ja ne menjam čak ni ulje u svojim kolima.“

„Jesi li se ikad vozila na motociklu?“

„Nisam. Previše je opasno.“

„Opasnost zavisi više od vozača i uslova nego od motora.“

„Ali tvoj se kvari.“

„Tačno. Ali ja volim da živim opasno.“

„Primetila sam.“

„Je li to dobro ili loše?“

„Nijedno ni drugo. Ali svakako je nepredvidljivo. Naročito kad pokušam to da pomirim sa činjenicom da si veterinar. To zvuči kao izuzetno stabilno zanimanje. Kad mislim na veterinare, zamišljam porodičnog muškarca, sa ženom koja nosi kecelju i decom koja odlaze kod ortodonta.“

„Drugim rečima, dosadnog. S takvim životom bi mi najveće uzbuđenje verovatno donela partija golfa.“

Pomislila je na Kevina. „Ima i gorih stvari.“

„Samo da znaš, ja jesam porodičan čovek.“ Travis slegnu ramenima. „Samo što nemam porodicu.“

⁵ Engleski glagol ride znači i „jahati“ i „voziti“, pa je lako pogrešiti. (Prim. prev.)

„Zar ne misliš da je to preduslov?“

„Mislim da biti porodičan čovek zapravo znači imati valjane nazore pre nego zaista imati porodicu.“

„Sad si me ubedio.“ Zaškiljila je ka njemu, osećajući dejstvo piva. „Nisam sigurna da te mogu zamisliti kao oženjenog čoveka. Nekako ti to ne pristaje. Deluješ više kao neko ko izlazi s mnogo žena, kao večiti neženja.“

„Nisi prva koja mi to kaže. U stvari, da ne znam, pomislio bih da si danas previše vremena provela razgovarajući s mojim prijateljima.“

„Oni su veoma lepo govorili o tebi.“

„Zato ih vodim na čamac.“

„A Stefani?“

„Ona je enigma. Ali mi je i sestra, pa šta da radim? Kao što sam rekao, privržen sam porodici.“

„Zašto imam osećaj da pokušavaš da me impresioniraš?“

„Možda i pokušavam. Pričaj mi o svom dečku. Je li i on porodičan čovek?“

„To te se ne tiče“, reče.

„Okej, onda nemoj. Barem još ne. Pričaj mi o odrastanju u Savani.“

„Već sam ti pričala o svojoj porodici. Šta još ima da se kaže?“

„Pričaj mi bilo šta.“

Oklevala je. „Leti je bilo vruće. Veoma vruće. I velika je vlaga.“

„Jesi li uvek ovako neodređena?“

„Mislim da sa malo tajanstvenosti stvari postaju zanimljivije.“

„Misli li tako i tvoj momak?“

„On me poznaje.“

„Je li visok?“

„Kakve to veze ima?“

„Nema. Samo produžavam razgovor.“

„Hajde onda da pričamo o nečem drugom.“

„U redu. Jesi li ikad surfovala?“

„Nisam.“

„Ronila?“

„Nisam.“

„Šteta.“

„Zašto? Zato što ne znam šta propuštam?“

„Ne“, reče Travis. „Zato što sada kad su se moji prijatelji poženili i dobili decu, moram da pronađem nekog ko je raspoložen da se time redovno bavi.“

„Koliko vidim, izgleda da nalaziš načina da se zabaviš. Čim stigneš s posla, ideš na vejbording ili voziš skuter.“

„Ima još toga. Na primer, parasejling.“

Nasmejala se, a kad joj se pridružio, Gabi shvati da joj se njegov smeh dopada.

„Imam pitanje u vezi sa veterinarskim fakultetom“, rekla je sasvim nevezano, ali više nije brinula kojim smerom ide njihov razgovor. Prijalo joj je da se opusti, da uživa u Travisovom društvu. S njim se osećala lagodno. „Znam da je glupo, ali uvek sam se pitala koliko anatomije morate da učite. Hoću da kažem, koliko životinjskih vrsta?“

„Samo glavne“, reče. „Krave, konji, svinje, psi, mačke i pilići.“

„I moraš da znaš uglavnom sve o svakoj od njih?“

„Da, kad je anatomija u pitanju.“

Razmišljala je o tome. „Au. A ja sam mislila da je teško naučiti anatomiju čoveka.“

„Da, ali ne zaboravi - većina ljudi me neće tužiti ako im pile ugine. Tvoja odgovornost je mnogo veća, naročito pošto se baviš decom.“ Zastao je. „A kladim se da si odlična s njima.“

„Zašto to kažeš?“

„Zračiš ljubaznošću i strpljenjem.“

„Aha. Mislim da si danas previše bio na suncu.“

„Verovatno“, reče. Pokaza na njenu flašu dok je ustajao. „Još jedno?“

Nije ni bila svesna da je popila sve. „Bolje ne.“

„Neću nikom reći.“

„Ne radi se o tome. Ne želim da stekneš pogrešan utisak o meni.“

„Ne verujem da je to moguće.“

„Mislim da se to mom dečku ne bi dopalo.“

„Onda je dobro što on nije ovde, zar ne? Uostalom, mi samo upoznajemo jedno drugo. Šta tu ima loše?“

„Dobro.“ Uzdahnula je. „Ali još samo jedno.“

Doneo je dva piva i otvorio joj flašu. Čim je otpila gutljaj i osetila dejstvo, začu glasić koji prošapta: *Ne bi trebalo to da radiš.*

„Dopao bi ti se“, rekla je pokušavajući da ponovo uspostavi granicu između njih. „On je divan momak.“

„Siguran sam da jeste.“

„I jeste, da ti odgovorim na prethodno pitanje, visok je.“

„Mislio sam da ne želiš da razgovaraš o njemu.“

„Ne želim. Samo želim da znaš da ga volim.“

„Ljubav je prekrasna stvar. Zbog nje vredi živeti. Obožavam kad sam zaljubljen.“

„Govoriš kao čovek s bogatim iskustvom. Ali ne zaboravi da prava ljubav večno traje.“

„Pesnik bi rekao da prava ljubav uvek tragično završava.“

„A ti si pesnik?“

„Nisam. Samo ti kažem šta oni govore. Ne kažem da se slažem. Kao i ti, i ja sam romantik koji voli srećan kraj. Moji roditelji su sto godina u braku a to i ja želim jednog dana.“

Gabi se nije mogla odupreti pomisli da Travisu dobro ide ovakvo udvaračko ćaskanje - i tada se podseti da je tako zato što je imao mnogo iskustva. Ipak, morala je priznati da joj nekako laska njegova pažnja, i pored toga što zna da Kevin na to ne bi blagonaklono gledao.

„Znaš li da umalo nisam kupio tvoju kuću?“ upita je.

Odmahnula je glavom, iznenađena.

„Prodavala se u isto vreme kad i ova. Raspored mi se više dopao u tvojoj, ali ova ima trem i sklonište za čamac i lift. Jedva sam se odlučio.“

„A sada imaš čak i džakuzi.“

„Dopada li ti se?“ Podigao je obrvu. „Možemo kasnije da sedimo u džakuziju, kad sunce zađe.“

„Nemam kostim.“

„Kostimi nisu obavezni, naravno.“

Prevrnula je očima, namerno ignorišući drhtavicu koja joj je protresla telo. „Radije ne.“

Travis se protegnu, delujući zadovoljno. „Onda samo da zamočimo noge.“

„To bih verovatno mogla.“

„To je početak.“

„I kraj.“

„Podrazumeva se.“

S druge strane male reke sunce je na zalasku zlatastim bojama šaralo po čitavom nebu. Travis privuče stolicu i podiže noge na nju. Gabi je gledala preko vode uživajući kako odavno nije.

„Pričaj mi o Africi“, reče. „Je li to zaista drugačiji svet kao što deluje?“

„Za mene je bila“, odgovori Travis. „Stalno sam želeo da ponovo odem. Kao da je nešto u mojim genima prepoznaje kao dom, iako sam tamo retko šta video što podseća na svet iz kojeg potičem.“

„Jesi li video nekog lava ili slona?“

„Koliko hoćeš.“

„Je li to bilo lepo?“

„To je nešto što nikad neću zaboraviti.“

Gutala je načas. „Zavidim ti.“

„Onda idi. A ako odeš, potrudi se da vidiš Viktorijine vodopade. To je najlepše mesto koje sam video. Duge, izmaglica, neverovatna buka - kao da stojiš na samoj ivici sveta.“

Osmehnula se sanjarski. „Koliko si dugo bio tamo?“

„Koji put?“

„Koliko puta si bio?“

„Triput.“

Pokušavala je da zamisli kako izgleda živeti tako slobodno, ali nije uspevala. „Pričaj mi o svim putovanjima.“

Dugo su tiho razgovarali, a sumrak je ustupio mesto tami. Njegove živopisne priče o ljudima i mestima bile su uverljive i prepune pojedinosti, pa se osećala kao da je bila pored njega i pitala se koliko je puta, i s koliko žena, podelio ove doživljaje. U pola razgovora je ustao od stola i otišao po dve flaše vode, poštujući ono što je ranije rekla za pivo, i zahvalnost koju je osetila samo je doprinela sve većoj naklonosti prema Travisu. Premda je znala da to nije u redu, nekako nije bila u stanju da se zaustavi.

Kad su ustali da posuđe unesu u kuću, zvezde su zatреperile na nebu. Dok je Travis ispirao sudove, Gabi je razgledala dnevnu sobu misleći kako ne izgleda kao momački stan koliko je očekivala. Nameštaj je bio udoban i elegantan, smeđe kožne sofe, stolovi od orahovog drveta i mesingane lampe, i premda je prostorija bila čista, nije izgledalo kao da je vlasnik opsednut čistoćom. Časopisi su bili nasumično naslagani na televizor, a na muzičkim uređajima je primetila tanak sloj prašine, što je nekako delovalo baš kako treba. Umesto umetničkih dela, na zidovima su visili filmski poster i koji su odražavali raznovrsnost Travisovog ukusa - *Kazablanka* na jednom zidu, *Umri muški* na drugom, a odmah pored *Sam u kući*. Čula je kako je zatvorio slavinu i trenutak kasnije Travis uđe u sobu.

Osmehnula se. „Jesi li spreman da potopimo noge?“

„Samo ako se ne obnažiš preterano.“

Išetali su napolje do džakuzija. Travis je sklonio zaštitni prekrivač i slagao ga dok je Gabi izuvala sandale; časak kasnije sedeli su jedno pored drugog i šljiskali nogama po vodi. Gabi je zurila uvis prateći šare po nebu.

„O čemu razmišljaš?“ upita je Travis.

„O zvezdama“, odgovori. „Kupila sam knjigu o astronomiji i pokušavam da vidim mogu li išta da prepoznam.“

„I?“

„Samo velike. Očigledne.“ Pokazala je prema kući. „Pogledaj dva pedlja pravo iznad dimnjaka i videćeš Orionov pojas. Betelgez je na Orionovom levom ramenu, a Rigel je ime

za njegovo stopalo. Ima dva lovačka psa. Ona tamo sjajna zvezda je Sirijus, to je deo Velikog psa, a Prokion je deo Malog psa.“

Travis ugleda Orionov pojas i mada se trudio da prati Gabina uputstva, ostale nije uspevao da razazna. „Nisam siguran da vidim druge dve.“

„Ne vidim ih ni ja. Samo znam da su tamo.“

Pokazao je preko njenog ramena. „Vidim Velika kola. Pravo tamo. To je jedino što uvek mogu da prepoznam.“

„Takođe je poznato kao Veliki medved ili *Ursa major*. Znaš li da se figura medveda vezuje za to sazvežđe još od ledenog doba?“

„Nisam znao.“

„Volim imena sazvežđa iako još ne mogu sve da ih razaznam. Lovački psi, Berenikina kosa, Plejade, Antinoj, Kasiopeja... Imena im zvuče kao muzika.“

„Rekao bih da ti je to novi hobi.“

„Pre dobra namera zatrpana u đubretu svakodnevice. Ali nekoliko dana sam tome zaista zdušno posvetila.“

Nasmejao se. „Barem si iskrena.“

„Svesna sam svojih mogućnosti. Ipak, volela bih da znam više. U sedmom razredu sam imala profesora koji je voleo astronomiju. O zvezdama je govorio tako da si ih morao zauvek zapamtiti.“

„Šta je govorio?“

„Da je kad gledaš u zvezde isto kao da gledaš unazad u vreme, pošto su neke zvezde toliko daleko da su njihovoj svetlosti potrebni milioni godina da stignu do nas. Da vidimo zvezde ne onako kako sada izgledaju nego kako su izgledale kad su dinosaurusi hodali zemljom. Čitava zamisao mi jednostavno deluje... nekako neverovatno.“

„Izgleda da je bio izvrstan profesor.“

„Bio je. I mnogo smo naučili iako sam zaboravila skoro sve, kao što možeš da vidiš. Ali osećanje čuda i dalje je prisutno. Kad posmatram nebo, jednostavno znam da je neko to isto radio pre više hiljada godina.“

Travis ju je posmatrao zanet zvukom njenog glasa u tami.

„I čudno je to“, nastavi Gabi, „što, premda znamo mnogo više o kosmosu, obični ljudi danas o nebu znaju manje od svojih predaka. Čak i bez teleskopa i matematike, čak i bez saznanja da je Zemlja okrugla, koristili su zvezde za navigaciju, na nebu su tragali za određenim sazvežđima kako bi znali kada da zaseju useve, po zvezdama su zidali građevine, umeli su da predvide pomračenja... Sve me to nagoni da se pitam kako je bilo živeti toliko verno se rukovodeći zvezdama.“ Izgubljena u mislima, malo duže je ćutala. „Izvini. Verovatno sam ti dosadna.“

„Nisi uopšte. U stvari, nikad više neću na isti način misliti o zvezdama.“

„Zavitlavaš me.“

„Nikako“, ozbiljno reče Travis.

Pogledi su im se sreli. Odjednom je imala osećaj da će je poljubiti pa se brzo okrenula. U tom trenutku je bila bolno svesna kreketa žaba što je dopirao iz močvare i cvrčaka koji su se oglašavali iz drveća. Mesec je bio visoko na nebu i obasjavao ih treperavim sjajem. Gabi je nervozno pomerala noge u vodi znajući da bi trebalo da ode.

„Mislim da su mi se stopala smežurala“, reče.

„Hoćeš li da ti donesem peškir?“

„Ne, ne moraš. Ali verovatno bih morala da krenem. Kasno je.“

Ustao je i pružio joj ruku. Kad ju je prihvatila, osetila je njenu toplinu i snagu. „Otpратиću te.“

„Umem i sama da se vratim.“

„Onda, samo do žbunja.“

Kod stola je uzela sandale i spazila kako im Mobi prilazi. Isplaženog jezika, veselo je potrčao ka njima kad su kročili na travu. Obigravao je oko njih a zatim pojurio prema vodi kao da hoće da se uveri da se tu ništa ne krije. Zaustavio se tresnuvši prednjim šapama, a zatim pojurio u drugom smeru.

„Mobi je bezgranično radoznao i veseo“, primeti Travis.

„Pomalo kao ti.“

„Pomalo. Samo što se ja ne valjam u ribljim iznutricama.“

Osmehnula se. Trava je pod nogama bila meka i trenutak kasnije stigli su do živice. „Divno sam se provela danas“, reče Gabi. „I večeras.“

„I ja. I hvala ti za čas astronomije.“

„Sledeći put ću biti bolja. Zadiviću te svojim zvezdanim znanjem.“

Nasmeja se. „Lepa igra reči. Jesi li to sad smislila?“

„Ne, to su opet reči moga profesora. To je govorio na kraju svakog časa.“

Travis se premesti s noge na nogu pa opet pogleda Gabi. „Šta radiš sutra?“

„Zapravo ništa. Znam da moram da odem u nabavku. Zašto?“

„Hoćeš li sa mnom?“

„Na motocikl?“

„Želim da ti nešto pokažem. Biće divno - veruj mi. Čak ću i ručak poneti.“

Oklevala je. Pitanje je bilo jednostavno i znala je kakav bi odgovor trebalo da bude, pogotovo ako ne želi da sebi iskomplikuje život. „Mislim da to nije dobra zamisao“, bilo je sve što je morala da kaže i bilo bi gotovo.

Pomislila je na Kevina i grizu savesti koju je osetila pre nekoliko minuta, pre svega zbog odluke koju je donela doselivši se ovde. Ali uprkos svemu tome, ili možda upravo zato, oseti kako joj se usne razvlače u osmeh.

„U redu“, reče. „U koliko sati?“

Ako ga je odgovor i iznenadio, nije to pokazao. „Oko jedanaest? Daću ti vremena da se ispavaš.“

Podigla je ruku ka kosi. „Pa, slušaj, još jednom hvala...“

„Da, i tebi. Vidimo se sutra.“

Načas je pomislila da se jednostavno okrene i ode. Ali pogledi im se ponovo susretoše i gledali su se tako još trenutak. Pre no što je shvatila šta se događa, Travis joj je stavio ruku na bok i privukao je. Poljubio ju je, usana ni mekanih ni tvrdih. Trenutak kasnije joj je mozak registrovao šta se odigrava i tada ga odgurnu.

„Šta radiš?“ prodahta.

„Nisam mogao da odolim.“ Slegnuo je ramenima naizgled nimalo ne žaleći. „Izgledalo je kao da to treba uraditi.“

„Znaš da imam dečka“, ponovila je, duboko u sebi svesna da joj poljubac uopšte nije zasmetao i mrzela je sebe zbog toga.

„Izvini ako sam te doveo u neugodnu situaciju“, rekao je.

„U redu je“, reče podižući ruke, držeći ga na distanci. „Zaboravi. Ali neće se ponoviti, okej?“

„Dobro.“

„Dobro“, ponovi, odjednom poželevši da ode kući. Nije trebalo da dovede sebe u ovakav položaj. Znala je šta će se dogoditi, čak je sebe upozorila na to, i naravno, bila je u pravu.

Okrenula se i pošla kroz živicu brzo dišući. Poljubio ju je! Još nije mogla da poveruje. Iako je nameravala da odmah uđe u kuću, ne bi li shvatio koliko je odlučna u svojoj želji da se to ne ponovi, krišom je bacila pogled preko ramena i prenerazila se shvativši da je gleda. Podigao je ruku i opušteno joj mahnuo.

„Vidimo se sutra“, doviknu joj.

Nije se trudila da odgovori pošto zapravo i nije bilo razloga za to. Užasavala se na pomisao šta bi se sutra moglo dogoditi. Zašto je sve morao da pokvari? Zašto jednostavno ne mogu da budu susedi i prijatelji? Zašto je moralo ovako da se završi?

Za sobom je zatvorila vrata s mrežom i otišla u spavaću sobu, dajući sve od sebe da bude besna u meri koju je situacija nalagala. Uspelo bi da nije bilo slabosti u nogama, srca koje joj je tuklo i svesti da je Travis Parker smatra dovoljno poželjnom da je poljubi.

Dvanaest

Kad je Gabi otišla, Travis je ispraznio ručni frižider. Želeći da provede malo vremena sa Mobijem, dograbio je tenisku lopticu, ali i dok ju je bacao Mobiju, misli su mu neprestano skretale na Gabi. Dok je Mobi trčao po dvorištu, Travis nije mogao da odagna sliku borica oko Gabinih očiju koje su se stvarale kad bi se osmehnula i strahopoštovanja u njenom glasu dok je izgovarala imena zvezda. Razmišljao je o njenoj vezi. Začudo, nije mnogo rekla o svom momku - ma kakve razloge da je za to imala, činilo mu se da joj tako uspeva da ga natera da o tome i dalje razmišlja.

Nema sumnje, Gabi ga svakako zanima. Mada, čudno je. Ako je suditi po njegovim prethodnim iskustvima, zapravo i nije bila njegov tip. Nije stekao utisak da je posebno nežna i osetljiva, kao cvet iz staklenika - izgleda da je takve žene privlačio u ogromnom broju. Kad bi je zadirkirao, smesta bi mu uzvratila; kad bi prekoračio granicu, nije se ustručavala da ga postavi na mesto. Dopadala mu se njena produhovljena priroda, samokontrola i samopouzdanje, a naročito mu se dopala činjenica da deluje kao da nije ni svesna da poseduje te vrline. Čitav dan mu je izgledao kao mučan ples u kojem su naizmenično vodili i jedno i drugo, jedno guralo, drugo vuklo i obrnuto. Pitao se bi li takav ples mogao večno trajati.

To je bio jedan od uzroka propasti njegovih prethodnih veza. Čak i u samom početku, uvek su bile jednostrane. Obično bi na kraju uglavnom on odlučivao šta će raditi, gde će jesti, čijoj kući će ići, koji će film gledati. To mu nije smetalo; smetalo mu je što se vremenom ta jednostranost prenosila na sve u vezi, usled čega se neizbežno osećao kao da izlazi sa svojom službenicom a ne s partnerkom. I da bude iskren, to mu je dosadilo.

Čudno, nije zapravo razmišljao o svojim ranijim vezama u tom svetlu. Obično uopšte nije o njima razmišljao. Nekako ga je vreme provedeno sa Gabi nateralo da razmisli o onome što mu nedostaje. Ponovo se sećao njihovih razgovora, i shvatao da želi da ih bude još, da želi više vremena da provodi s njom. Nije trebalo da je poljubi, pomisli s iznenadnom i sebi nesvojstvenom zabrinutošću - otišao je predaleko. Ali sada je mogao samo da čeka i vidi kako će sve ići i da se nada da se Gabi neće predomisлити i da će ipak sutra ići s njim. Šta je mogao da radi? Ništa, shvatio je. Baš ništa.

„Kako je prošlo?“ upita Stefani.

Narednog jutra Travis je bio bunovan i jedva je otvorio oči. „Koliko je sati?“

„Ne znam. Rano je.“

„Zašto si me zvala?“

„Zato što hoću da znam kako je prošla večera sa Gabi?“

„Je li uopšte svanulo?“

„Ne menjaj temu. Pričaj.“

„Vrlo si radoznala.“

„Ja sam radoznala devojka. Ali ne brini. Već si mi odgovorio.“

„Ništa nisam rekao.“

„Baš tako. Pretpostavljam da ćeš se i danas videti s njom?“

Travis odmaknu slušalicu i zagleda se u nju pitajući se kako njegova sestra uvek sve zna.

„Stef...“

„Reci joj da sam je pozdravila. Slušaj, moram da idem. Hvala ti što me obaveštavaš.“
Spustila je slušalicu pre no što je uspeo da odgovori.

Kad se sledećeg jutra probudila, Gabina prva misao bila je da o sebi voli da misli kao o dobroj osobi. Dok je odrastala, trudila se da poštuje pravila. Raspremala je svoju sobu, učila za ispite, davala sve od sebe da se pristojno ponaša u prisustvu roditelja.

Njene sumnje u sopstveni integritet nije pobudio sinoćnji poljubac. Ona s tim nije imala ništa - za to je kriv isključivo Travis. Dan je provela u bezazlenom provodu - rado će Kevinu pričati o tome. Ne, savest ju je grizla zbog činjenice da se drage volje vratila kod Trávisa na večeru. Da je bila iskrena prema sebi, mogla je predvideti šta Travis namerava i sprečiti da se to desi. Naročito na kraju. Na šta li je mislila?

A Kevin... Razgovor s njim nije joj pomogao da izbriše sećanje na to.

Nazvala ga je sinoć kad se vratila kući. Dok je njegov mobilni zvonio, molila se da joj u glasu ne primeti osećanje krivice. Zalud se brinula, ubrzo je spoznala; jedva da su se mogli i čuti pošto je na poziv odgovorio iz noćnog kluba.

„Hej, dušo“, rekla je, „samo sam želela da...“

„Hej, Gabi“, prekinuo ju je. „Ovde je bučno, glasnije govori.“

Toliko je vikao da je morala da odmakne slušalicu. „Čujem.“

„Molim?“

„Kažem da se čuje buka“, povikala je. „Pretpostavljam da se dobro provodiš.“

„Jedva te čujem! Šta si rekla?“

Iz pozadine je čula kako neka žena pita Kevina želi li još jedan votka-tonik; Kevinov odgovor izgubio se u kakofoniji. „Gde si?“

„U nekom klubu. Ne znam kako se zove.“

„Kakvom klubu?“

„Ma neko mesto gde su ostali momci hteli da dođu! Nije važno!“

„Drago mi je da se lepo provodiš.“

„Pričaj glasnije!“

Protrljala je nos. „Samo sam želela da razgovaramo. Nedostaješ mi.“

„Aha, i ti meni, ali biću kod kuće za nekoliko dana Slušaj...“

„Znam, znam - moraš da prekineš.“

„Zvaću te sutra, okej?“

„Naravno.“

„Volim te!“

„I ja tebe.“

Gabi je spustila slušalicu, iznervirana. Samo je htela da priča s njim, ali valjda je trebalo da bude pametnija. Na konvencijama su se odrasli muškarci nekako pretvarali u adolescente - i sama se u to uverila na lekarskoj konvenciji u Birminghamu pre nekoliko meseci. Po danu su sastancima prisustvovali ozbiljni, strogi doktori; uveče je sa prozora svoje hotelske sobe posmatrala kako idu u čoporima, preterano piju i uglavnom prave budale od sebe. Nema u tome ničeg lošeg. Ni na trenutak nije pomislila da bi Kevin mogao da dovede sebe u nevolju ili uradi nešto zbog čega bi se posle kajao.

Na primer, da se s nekim poljubi?

Zbacila je prekrivače iskreno poželevši da prestane da razmišlja o tome. Nije želela da misli o Travisovoj ruci na svom kuku kad ju je privukao k sebi, a sasvim sigurno nije htela

da misli na osećaj koji je imala kad je spustio svoje usne na njene, ni o varnici koju je osetila zbog toga. Ipak, dok je odlazila da se istušira, još nešto ju je mučilo, nešto što nije mogla da odredi. Odrvnula je slavinu i zapitala se bi li mu - u onom kratkom času - uzvratila poljubac.

Ne mogavši da zaspi posle Stefaninog poziva, Travis je otišao na trčanje. Potom je ubacio dasku za surfovanje u kamion i odveo se preko grebena do ostrva Bog Benks. Ostavio je kamion na parkingu *Šeraton*, uzeo dasku i krenuo u vodu. Nije bio sam; na istu ideju je došlo još desetak ljudi pa je mahnulo nekolicini poznanika među njima. Kao i Travis, ni oni neće ostati dugo; najbolji talasi su rano ujutro a nestaću čim nastupi oseka. Ipak, bio je to divan početak dana.

Voda je bila sveža - da je neki drugi mesec, bila bi gotovo savršena - i krenuo je zamahujući rukama, pokušavajući da ujednači ritam pokreta. Nije bio odličan surfer - na Baliju je gledao prava čudovišta od talasa i odmahnuo glavom, znajući da će, ukoliko pokuša da surfuje, verovatno poginuti - ali bio je dovoljno vešt da uživa u tome.

Navikao je da bude sam. Od njegovih prijatelja i Lerd je surfovao, ali već godinama nije išao s Travisom. Ešli i Melinda, dve bivše devojke, nekoliko su puta pošle s njim - ali nijedna nije mogla da bude tu baš kad bi njemu palo na pamet, a, tipično, dok bi stigle, on bi već završio pa bi jutro bilo protraćeno. I kao obično, sam bi i predložio odlazak na surfovanje.

Shvatio je da je samog sebe pomalo razočarao što stalno bira istu vrstu žena. Nije ni čudo što su i Alison i Megan volele da ga gnjave. Mora da je sve ličilo na istu predstavu s drugom glumicom, a kraj je uvek bio isti. Dok je ležao na dasci, gledajući kako talasi dolaze, shvatio je da ga je upravo ono što ga je prvobitno privlačilo ženama - potreba da se o njima brine - na kraju dovodilo do okončanja veze. Kako glasi ona stara poslovice? Ako se jednom razvedeš, možda si u pravu što misliš da je problem u bivšoj. Ako se razvedeš tri puta? E, pa, problem je definitivno u tebi. Istina, on se nije razvodio, ali suština je ista.

Čudilo ga je što je ovo njegovo samoispitivanje prouzrokovano danom koji je proveo sa Gabi. Gabi, žena koja ga je lažno optužila, uporno izbegavala, otvoreno mu se suprotstavljala, i iznova isticala da je zaljubljena u nekog drugog. Pa ti sad budi pametan.

Izgledalo je da je talas koji se približavao dobar, pa Travis pojača zamahe pripremajući se za najbolji mogući položaj. Uprkos divnom danu i zadovoljstvima koje je pružao okean, nije mogao izbeći istinu - zapravo je želeo da provodi što više vremena sa Gabi i to što duže može.

„Dobro jutro“, reče Kevin u slušalicu upravo kad se Gabi spremala da pođe. Gabi premesti slušalicu na drugo rame.

„O, hej“, odgovori. „Kako si?“

„Dobro. Slušaj, samo sam hteo da se izvinim zbog sinoćnjeg razgovora. Želeo sam da te zovem kad sam se vratio u sobu i izvinim ti se, ali već je bilo veoma kasno.“

„U redu je. Delovao si kao da se dobro zabavljaš.“

„Nije bilo baš toliko uzbudljivo kao što verovatno misliš. Muzika je bila toliko glasna da mi još bubnja u ušima. Ne znam zašto sam uopšte i izašao s ovim momcima. Trebalo je da znam da mi se ne piše dobro kad su prešli na kratka pića odmah posle večere, ali neko je morao da ih pripazi.“

„Sigurna sam da si bio uzor trezvenosti.“

„Naravno“, reče. „Znaš da ja ne pijem mnogo. To, naravno, znači da ću ih danas razbiti na turniru u golfu. Biće toliko mamurni da neće moći ni lopticu da pogode.“

„Ko su oni?“

„Neki brokeri iz Šarlota i Kolumbije. Kako su se ponašali, čovek bi pomislio da godinama nisu nikud izašli.“

„Možda i nisu.“

„Pa...“ Čula je kako šuška i pretpostavila da se oblači. „A ti? Šta si radila?“

Oklevala je. „Ništa naročito.“

„Voleo bili da si pošla i ti. Bilo bi mnogo zabavnije da si ovde.“

„Znaš da ne mogu da odsustvujem s posla.“

„Znam. Ali sam ipak hteo da ti kažem. Pokušaću kasnije da ti se javim, okej?“

„Naravno. Možda ću izaći.“

„O, kako je Moli?“

„Dobro.“

„Mislim da želim jedno štene. Slatki su.“

„Samo pokušavaš da mi se dodvoriš.“

„To mi jedino preostaje. Hej, nešto sam razmišljao. Možda bismo na jesen mogli otići u Majami na produženi vikend. Jedan od momaka s kojim sam pričao upravo se vratio iz Saut Biča i kaže da u blizini ima nekoliko odličnih terena za golf.“

Zastala je. „Jesi li ikad pomišljao da odeš u Afriku?“

„U Afriku?“

„Aha. Samo da se odmoriš, ideš na safari, vidiš Viktorijine vodopade? Ili ako ne u Afriku, negde u Evropu? U Grčku?“

„Nisam baš. A sve i kad bih hteo, ne bih mogao da uzmem odmor. Otkud ti je to palo na pamet?“

„Onako“, reče.

Dok je Gabi razgovarala telefonom, Travis je stigao na njen trem i pokucao. Trenutak kasnije pojavila se sa slušalicom na uvetu. Pokazujući mu na telefon, dala mu je znak da uđe. Ušao je u dnevnu sobu očekujući da će ona završiti razgovor, ali mu je, umesto toga, pokazala na sofu i otišla u kuhinju, a pokretna vrata se zanjihale za njom.

Seo je i čekao. I čekao. I čekao. Osećao se besmisleno, kao da se prema njemu ponaša kao prema detetu. Čuo je kako tiho razgovara i pojma nije imao s kim, pa je pomišljao da ustane i ode. Ipak, ostao je na sofi pitajući se zašto ima takav uticaj na njega.

Najzad se vrata ponovo zaljuljale i ona uđe u dnevnu sobu.

„Izvini. Znam da malo kasnim, ali telefon čitavo jutro ne prestaje da zvoni.“

Travis ustade misleći kako je Gabi prekonoc postala još lepša, što nije imalo nikakvog smisla. „Nije važno“, reče.

Razgovor s Kevinom nagnao ju je da se opet zapita šta radi, ali se prisilila da o tome ne razmišlja. „Samo da uzmem stvari i možemo da krenemo.“ Napravila je korak ka vratima. „O, i moram da obiđem Moli - jutros joj je bilo dobro, ali samo da proverim ima li dovoljno vode.“

Trenutak kasnije, s torbom prebačenom preko ramena i u Travisovoj pratnji ušla je u garažu i do vrha napunila činiju za vodu.

„Kuda idemo, usput budi rečeno?“ upitala je dok su izlazili. „Nadam se ne u neki zabačeni bajkerski bar?“

„Šta bi u tome bilo loše?“

„Ne bih se uklopila. Nemam dovoljno tetovaža.“

„Uopštavaš stvari, zar ne?“

„Verovatno. Ali još mi nisi odgovorio na pitanje.“

„Idemo na vožnju“, reče. „Preko mosta, sve dole niz Bog Benks do Emerald Ajla, pa nazad preko mosta, a onda ću te odvesti na jedno mesto koje želim da ti pokažem.“

„Gde?“

„To je iznenađenje.“

„Je li otmeno?“

„Teško.“

„Možemo li tamo da jedemo?“

Razmislio je. „Onako.“

„Je li unutra ili napolju?“

„To je iznenađenje“, reče. „Ne želim da ti ga pokvarim.“

„Zvuči uzbudljivo.“

„Ne očekuj previše. To je samo mesto na koje volim da odem - ništa spektakularno.“

Stigli su na stazu. Travis pokaza motocikl. „To je to.“

Hrom na motociklu toliko je blistao da je Gabi morala da zaškilji i stavi naočari za sunce. „Tvoja dika i ponos?“

„Muka i jad.“

„Nećeš sad da kukaš koliko se teško nabavljaju delovi, je li?“

Napravio je grimasu a zatim se nasmejao. „Pokušaću da se suzdržim.“

Pokazala je na korpu koju je prikačio na zadnji deo motocikla. „Šta je za ručak?“

„Uobičajeno.“

„File minjon, omlet 'Iznenađenje', pečena jagnjetina, riba list?“

„Ne baš.“

„Krekeri?“

Ignorisao je njeno zadirkivanje. „Ako si spremna, možemo da krenemo. Prilično sam siguran da će ti kaciga odgovarati, ali ako ti ne bude dobra, imam još nekoliko u garaži.“

Podrugljivo je podigla obrvu. „Kakvo je to posebno mesto? Vodiš li tamo mnoge žene?“

„Ne“, odgovori. „Ti ćeš, u stvari, biti prva.“

Čekala je da vidi hoće li još nešto reći, ali činilo se da je zaista ozbiljan. Blago je klimnula glavom i prišla motociklu. Stavila je kacigu, zakopčala kaiš ispod brade i prebacila nogu preko sedišta. „Gde da stavim noge?“

Travis je spustio zadnje držače za noge. „Držači su s obe strane. I nemoj da se prislanjaš na auspuh. Postane vreo i mogla bi gadno da se opečeš.“

„To je dobro znati. A gde ću s rukama?“

„Okolo mog struka, naravno.“

„Kakav džentlmen“, reče.

Stavio je kacigu na glavu i jednim spretnim pokretom zajahao motocikl i upalio ga. Nije bio bučan kao neki motocikli, ali osećala je kako sedišta blago vibrira. Osetila je uzbuđenje iščekivanja, kao da započinje vožnju na rolerkosteru, ali ovog puta bez sigurnosnog pojasa.

Travis je polako krenuo i sa staze ih povezo na ulicu. Gabi se uhvatila za njegove bokove, ali čim ga je dodirnula, pomisli na njegove bedrene mišiće i želudac joj zaigra. Mogla je da ga drži za bokove ili da ga obgrli, a za to nije bila spremna. Kako je motocikl ubrzavao, rekla je sebi da ga ne stiska, da uopšte ne pomera ruke, samo da ih drži mirno, kao kip.

„Molim?“ upita Travis izvijajući vrat.

„Šta?“

„Rekla si nešto za ruke i kip?“

Nesvesna da je naglas govorila, stisnu mu bokove, ubeđujući sebe da to radi samo da bi bila bezbedna. „Rekla sam da mirno držiš ruke, kao kip. Ne želim da se slupamo.“

„Nećemo se slupati. Ne volim da se slupam.“

„Jesi li se ikad slupao?“

I dalje izvijajući vrat, što ju je unervozilo, Travis klimnu glavom. „Dva-tri puta. Jednom sam dve noći proveo u bolnici.“

„I mislio si da nije važno da mi to spomeneš pre nego što si me pozvao?“

„Nisam želeo da se uplašiš.“

„Samo gledaj pred sebe, okej? I ne izvodi nikakve akrobacije.“

„Želiš li da izvodim akrobacije?“

„Ne!“

„Odlično, zato što ja radije uživam u običnoj vožnji.“ Opet je izvio vrat; i pored kacige, mogla se zakleti da je namignuo. „Najvažnije je da budeš bezbedna, pa mirno drži ruke, kao kip, okej?“

Na sedištu iza njega, Gabi je osećala da se smanjuje, baš kao i u njegovoj ordinaciji, preneražena što je one reči izgovorila naglas. I što ih je, i pored buke motora i vetra koji im je duvao u lica, Travis čuo. Ima trenutaka kada zaista veruje da se svet zaverio protiv nje.

Kako u narednih nekoliko minuta više nije to ponovio, malo se bolje osećala. Krivudajući na motociklu, izašli su iz svog mirnog kraja. Gabi je polako savladala kako da se nagne kad se Travis nagine, i posle nekoliko skretanja prošli su kroz Bofort i preko mostića koji ih je razdvajao od granica Morhed Sitija. Put je imao dve trake i bio zakrčen pošto su vikendom mnogi išli na plažu. Gabi je pokušavala da zanemari neprijatnost koju je osećala dok su se vozili pored ogromnog đubretarskog kamiona.

Skrenuli su ka mostu koji je vodio iznad vodene saobraćajnice i sad su svi mileli. Kad su stigli do autoputa koji je išao kroz Bog Benks, oslobodili su se gužve prema Atlantik Biču, pa je Travis postepeno ponovo ubrzavao. Stešnena između dva kombija, jednog ispred a drugog iza njih, Gabi je osećala kako se opušta. Kad su projurili pored stambenih zgrada i kuća u Meritajm Forestu, osećala je vrelinu sunca kroz odeću.

Držala se za Travisa veoma svesna obrisa njegovih leđnih mišića koji su se ocrtavali kroz tanku majicu. I protiv svoje volje, počela je da prihvata činjenicu da je privlači. Toliko se razlikovao od nje, ali je pored njega naslućivala mogućnost za drugačiji život, život za koji nikad nije mislila da bi mogao biti njen. Život bez strogih ograničenja koja su joj drugi uvek nametali.

U gotovo snenoj tišini prolazili su pored gradova Atlantik Bič, Pajn Nol Šors, Šalter Pat. Njoj sleva, velikim delom od pogleda sakrivena hrastovima koje je povijao vetar, nalazila su se neka od najlepših priobalnih imanja u državi. Nekoliko minuta ranije prošli su pored Parobrodskog pristaništa. Premda je oronulo od dugogodišnje oluje, danas su tu dolazili brojni ribolovci.

Kod Emerald Ajla, najzapadnijeg grada na ostrvu, Travis je zakočio da propusti automobil koji je skretao i Gabi oseti kako se prislonila uz njega. Ruke joj same skliznuše s njegovih bokova na stomak, pa se zapita je li primetio kako su im tela stisnuta jedno uz drugo. Iako je sebe nagovarala da se odmakne, nije to učinila.

Nešto se tu događalo, nešto što joj nije bilo sasvim jasno. Volela je Kevina i želela da se uda za njega; u poslednja dva dana to se osećanje uopšte nije promenilo. A ipak... nije mogla osporiti da vreme provedeno s Travisom deluje... nekako baš kako treba. Prirodno i lako, kako i treba da se odvija. To joj je delovalo kao neverovatna protivrečnost, i dok su prelazili most na drugom kraju ostrva, krenuvši prema kući, odustala je od pokušaja da to razreši.

Iznenadila se kad je Travis usporio i skrenuo na delimično sakriven put s jednom trakom, koji se penjao sa autoputa i vodio u šumu. Kad je zaustavio motocikl, Gabi se zbunjeno okrenula na jednu pa na drugu stranu.

„Zašto smo stali?“ upita. „Je li ovo mesto koje si želeo da mi pokažeš?“

Travis siđe s motocikla i skinu kacigu. Odmahnuo je glavom.

„Ne, to je u Bofortu“, reče. „Želeo sam da vidim bi li pokušala malo da voziš.“

„Nikad nisam vozila motocikl.“ Gabi prekrsti ruke ne pomerajući se sa sedišta.

„Znam. Zato te i pitam.“

„Mislim da neću“, reče podigavši vizir kacige.

„Hajde, biće zabavno. Biću odmah iza tebe i neću te pustiti da padneš. Staviću ruke preko tvojih i menjaću brzine. Ti samo treba da upravljaš volanom dok se malo ne privikneš.“

„Ali to je nezakonito.“

„Tehnički detalj. Osim toga, ovo je privatni put. Vodi do kuće mogog ujaka - malo dalje počinje zemljani put, on je jedini koji tako živi. Ovde sam naučio da vozim.“

Oklevala je, razapeta između uzbuđenja i straha, zapanjena što uopšte i razmišlja o tome.

Travis podiže ruke. „Veruj mi - na putu nema automobila, niko nas neće zaustaviti, a ja sam odmah pored tebe.“

„Je li teško?“

„Nije, ali treba malo vremena da se navikneš.“

„Kao kad voziš bicikl?“

„Jeste što se tiče održavanja ravnoteže. Ali ne brini. Biću uz tebe, ništa loše ne može da se desi.“ Osmehnulo se. „Jesi li za?“

„Nisam baš. Ali...“

„Super“, reče Travis. „Idemo jedno po jedno. Pomeri se napred. Na desnoj ručici su gas i prednja kočnica. Na levoj je kvačilo. Gasom kontrolišiš brzinu. Jasno?“

Klimnula je glavom.

„Desnom nogom kontrolišiš zadnju kočnicu. Levom menjaš brzine.“

„Lako je.“

„Stvarno?“

„Nije. Samo hoću da pohvalim tvoje učiteljske sposobnosti.“

Počinje da zvuči kao Stefani, pomisli Travis. „Menjanje brzina je kao kad voziš kola s menjačem. Pustiš gas, stisneš kvačilo, promeniš brzinu i opet dodaš gas. Pokazaću ti, okej? Da bismo to uradili, moramo da budemo prilično pripijeni. Ruke i noge mi nisu dovoljno dugačke da sve dohvatim sa zadnjeg sedišta.“

„Prikladan izgovor“, reče Gabi.

„Slučajno je stvarno tako. Jesi li spremna?“

„Umirem od straha.“

„Shvatiću to kao pristanak. Sad se malo pomeri.“

Pomerila se napred i Travis sede na motocikl. Pošto je stavio kacigu, pribio se uz nju, dohvatio ručice i, premda ju je upozorio, osetila je kako je u njoj nešto poskočilo, blagi šok koji se iz želuca širio na sve strane.

„Sada stavi šake preko mojih“, naloži Travis. „Isto uradi i sa stopalima. Hoću samo da vidiš šta se događa. To je kao ritam, i kad ga uhvatiš, ne zaboravljaš ga.“

„Jesi li ti ovako učio?“

„Ne. Moj prijatelj je stajao sa strane i dovikivao mi šta da radim. Prvi put sam umesto kočnicu stisnuo kvačilo i udario u drvo. Zato i želim da prvi put budem uz tebe.“ Podigao

je sigurnosni nogar, stisnuo kvačilo i upalio motor; čim je motor zapreo, osetila je istu usplahirenost kao trenutak pre nego što ju je padobron podigao sa čamca. Stavila je ruke na njegove, sa zadovoljstvom osećajući njegovo telo uz svoje.

„Spremna?“

„Spremnija neću biti.“

„Opusti ruke, okej?“

Travis je dao gas i polako pustio kvačilo; tog trenutka motocikl krenu i on podiže nogu sa zemlje. Gabi lagano spusti stopalo na njegovo.

Najpre su išli polako, Travis je postepeno ubrzavao, pa usporavao, pa ubrzao još jednom i najzad ubacio u drugu brzinu, pa ponovo usporio i zaustavio se. Zatim su počeli opet od početka, a Travis joj je pažljivo objašnjavao šta radi - stiska kočnicu, sprema se da promeni brzinu - i podsećao je da nikad u panici ne stisne prednju kočnicu jer će odleteti preko volana. Malo-pomalo Gabi se privikavala na vožnju. Unapred određeni pokreti njegovih šaka i stopala podsećali su je na sviranje klavira, i posle nekoliko minuta, gotovo je bila u stanju da predvidi šta će Travis uraditi. Ipak, nastavio je da joj pokazuje dok nije skoro sasvim usvojila pokrete.

Tada su zamenili mesta; stavio je šake i stopala preko njenih pa su ponovili sve iz početka. Nije bilo lako kao kad Travis to radi. Ponekad bi se motocikl naglo trgnuo ili bi prejako stisnula ručnu kočnicu, ali Travis je imao strpljenja i ohrabrivao ju je. Nijednom nije povisio glas i Gabi se setila kako se prethodnog dana ophodio sa decom. Travis ima, priznala je, mnogo više vrlina nego što je prvobitno mislila.

U narednih petnaest minuta, dok je vežbala kako da vozi, njegov dodir je postajao sve ovlašniji dok je najzad nije sasvim pustio. Iako joj nije bilo sasvim prijatno, počela je da ubrzava, ali s manje teškoća, a zaustavljanje je prirodno savladala. Prvi put je osetila moć i slobodu koju pruža motocikl.

„Fantastično ti ide“, reče Travis.

„Ovo je divno!“, uzviknula je osećajući bezmalo vrtoglavicu.

„Jesi li spremna da sama probaš?“

„Šališ se.“

„Ne šalim se.“

Razmišljala je samo čas. „Spremna sam“, reče oduševljeno. „Mislim da jesam.“

Zaustavila je motocikl i Travis siđe. Gledajući ga kako se odmiče, duboko je udahnula ignorišući lupanje u grudima i pokrenula motocikl. Trenutak kasnije projurila je. Sama se zaustavila i ponovo povezla desetak puta polako smanjujući razdaljinu. Iznenadila je Travisa kad je okrenula motocikl u laganom velikom luku pa pojurila nazad prema njemu. Na trenutak je pomislio da je izgubila kontrolu, ali je Gabi elegantno zaustavila motocikl svega nekoliko koraka od njega. Ne uspevajući da suspregne osmeh, reči su joj izletele.

„Ne mogu da verujem da sam ovo uradila!“

„Odlično si vozila!“

„Jesi li video kad sam se okrenula? Znam da sam vozila sporo, ali uspela sam.“

„Video sam.“

„Ovo je divno! Sad shvatam zašto voliš da voziš. Fenomenalno je.“

„Drago mi je da si uživala.“

„Mogu li još jednom?“

Pokazao je na put. „Samo izvoli.“

Još malo se vozila napred-nazad po putu, a Travis je gledao kako joj samopouzdanje raste svakog trenutka. Okrete je izvodila sve lakše - čak je počela da vozi ukrug - i kad se

zaustavila ispred njega, lice joj je bilo zajapureno. Kad je skinula kacigu, Travis je bio siguran da nikad u životu nije video nikoga toliko punog života i lepog.

„Dosta mi je“, objavila je. „Sad ti možeš da voziš.“

„Sigurno?“

„Oдавno sam naučila da prestanem kad mi je najbolje. Nikako ne bih volela da sad padnem i pokvarim ovo osećanje.“

Gabi se povukla unazad, a Travis je seo na motocikl i osetio kako ga je obgrlila. Dok je išao nazad ka autoputu, Travis se osećao ispunjeno, kao da su mu sva čula posebno izoštrena, i bio je svestan obrisa njenog tela koje se prislanjalo uz njegovo. Skrenuli su s autoputa, presekli kroz Morhed Siti, prešli most u Atlantik Biču i dovršili krug vraćajući se u Bofort.

Posle nekoliko minuta prolazili su kroz staru četvrt, pored restorana i marine, vozeći se Glavnom ulicom. Travis je napokon usporio i skrenuo na veliku travnatu parcelu na kraju četvrti. Prazna parcela se s jedne strane graničila sa oronulom džordžijanskom kućom, starom najmanje sto godina, a sa druge s jednako starom viktorijanskom. Ugasio je motor i skinuo kacigu.

„Stigli smo“, reče pomažući joj da siđe s motocikla. „Ovo sam želeo da ti pokažem.“

Nešto u njegovom glasu sprečilo ju je da se našali na račun prazne parcele, i na trenutak je jednostavno posmatrala Trávisa dok je ćutke hodao. Gledao je na drugu stranu puta, prema Šeklford Benksu, s rukama u džepovima. Skinuvši kacigu i prošavši rukom kroz zamršenu kosu, Gabi krenu ka njemu. Prišla mu je osećajući da će joj sve ispričati kad za to bude spreman.

„Po mom mišljenju, ovo je jedno od mesta s najlepšim pogledom na čitavoj obali“, najzad je rekao. „Nije kao kad imaš pogled na okean gde vidiš samo talase i vodu koja se pruža do horizonta. To jeste lepo, ali posle postane dosadno zato što je pogled uvek isti. Ali ovde, ovde uvek ima šta da se vidi. Uvek ima jedrenjaka i jahti koje plove ka marini; ako uveče dođeš ovamo, možeš da vidiš ljude na obali i da slušaš muziku. Video sam kako pliskavice i raže prolaze kroz kanal, a naročito volim da vidim divlje konje tamo na ostrvu. Koliko god puta da ih vidim, uvek me zadive.“

„Često dolaziš ovamo?“

„Dvaput nedeljno, možda. Ovamo dolazim da razmišljam.“

„Sigurna sam da su susedi oduševljeni time.“

„Tu ništa ne mogu da učine. Ovo je moje.“

„Stvarno?“

„Zašto si toliko iznenađena?“

„Ne znam. Valjda mi zvuči... domaćinski.“

„Ja već imam kuću...“

„Čujem da ti je susedka sjajna.“

„Da, da...“

„Samo sam htela da kažem da bi se po kupovini parcele reklo da si momak sa dugoročnim planovima.“

„A ti me ne vidiš tako?“

„Pa...“

„Ako pokušavaš da mi laskaš, ne ide ti baš od ruke.“

Nasmejala se. „Šta kažeš na ovo - ne prestaješ da me iznenađuješ.“

„Prijatno?“

„Svaki put.“

„Kao kad si dovela Moli u kliniku i shvatila da sam ja veterinar?“

„O tome radije ne bih.“

Nasmejao se. „Onda hajde da jedemo.“

Krenula je za njim prema motociklu odakle je uzeo korpu i ćebe. Poveo ju je na malu uzvišicu prema zadnjem delu imanja, prostro ćebe i pokazao joj da sedne. Kad su se oboje smestili, Travis počeo da vadi taperver posuđe.

„Taperver?“

Namignu joj. „Prijatelji me zovu Gospodin Domaćin.“

Izvadio je dve limenke ledenog čaja s ukusom jagode. Otvorio je jednu i dodao je Gabi.

„Šta je na jelovniku?“, upitala je.

Pokazivao je na posude i govorio. „Tri vrste sira, krekeri, masline i grožđe - više je užina nego ručak.“

„Zvuči savršeno.“ Uzela je kreker i odrezala parče sira. „Nekad je ovde bila kuća, je li?“ Kad je videla iznenađenje na njegovom licu, pokazala je na kuće s obe strane parcele. „Ne mogu da zamislim da je baš ovo mesto prazno sto pedeset godina.“

„U pravu si“, reče. „Izgorela je kad sam bio dete. Znam da misliš kako je Bofort sada mali, ali kad sam bio dete, bio je tek tačkica na mapi. Ove stare kuće su uglavnom oronule, a ona koja se ovde nalazila bila je godinama napuštena. Bila je ogromna, s velikim rupama u krovu, pričalo se da u njoj ima duhova, pa je nama deci stoga bila još zanimljivija. Noću smo se tu zavlačili. Bila je nešto poput naše tvrđave i satima smo se po sobama igrali žmurke. Bilo je mnogo izvrsnih mesta za sakrivanje.“ Odsutno je čupkao travu kao da prebira po uspomenu. „Bilo kako bilo, jedne zimske noći je, mislim, neki par skitnica upalio unutra vatru da se zagreje. Kuća je za nekoliko minuta izgorela i sledećeg dana je osvanula kao zgarište. Ali niko nije znao gde da nađe vlasnika. Prvobitni vlasnik je umro i ostavio kuću svom sinu. Sin je umro i ostavio kuću opet nekome, i tako dalje, i tako dalje, pa je na kraju tako srušena stajala godinu dana dok grad nije doveo buldožere i uklonio ostatke. Parcela je potom pomalo zaboravljena dok najzad nisam pronašao vlasnika u Novom Meksiku i ponudio mu skromnu svotu. Smesta ju je prihvatio. Pretpostavljam da nikad nije bio ovde i da nije znao čega se odriče.“

„I nameravaš da ovde sagradiš kuću?“

„To je, na kraju krajeva, deo dugoročnog plana, s obzirom na to da sam ovakav domaćin.“ Travis dohvati maslinu i ubaci je u usta. „Jesi li sad spremna da mi pričaš o svom dečku?“

U mislima joj blesnu poslednji razgovor s Kevinom. „Zašto te to zanima?“

„Razgovora radi.“

I Gabi uze maslinu. „Hajde onda da razgovaramo o nekoj od tvojih bivših devojaka.“

„O kojoj?“

„O bilo kojoj.“

U redu. Jedna od njih mi je dala neke filmske postere.“

„Je li bila lepa?“

Razmišljao je šta da odgovori. „Većina ljudi bi rekla da jeste.“

„A šta bi ti rekao?“

„Ja bih rekao... da si u pravu. Možda ne bi trebalo da o ovome razgovaramo.“

Nasmejala se pa pokazala na masline. „Izvrzne su, usput budi rečeno. Sve što si doneo je savršeno.“

Uzeo je još jedno parče sira i kreker. „Kad ti se momak vraća u grad?“

„Hoćemo li opet o tome?“

„Samo mislim na tebe. Ne želim da te dovedem u nepriliku.“

„Hvala što brineš, ali ja sam velika devojka. I, mada to nema nikakve veze, vraća se u sredu. Zašto?“

„Zato što sam te ovih dana s uživanjem upoznavao.“

„I ja sam uživala upoznavajući tebe.“

„A je li ti žao što će se to završiti?“

„Ne mora da se završi. I dalje ćemo biti susedi.“

„I siguran sam da tvom dečku neće smetati ako te odvedem na još neku vožnju motociklom, odem na piknik s tobom ili ako budeš sedela u džakuziju sa mnom, je li?“

Odgovor je bio očevidan a na njenom licu se sad videla ozbiljnost. „Verovatno neće biti presrećan.“

„Dakle, završiće se.“

„I dalje možemo biti prijatelji.“

Zurio je u nju na trenutak, a zatim se naglo uhvati za prsa kao da je pogođen. „Zaista umeš da povrediš muškarca.“

„O čemu pričaš?“

Zavrteo je glavom. „Ne postoji prijateljstvo. Ne između mladića i devojke naših godina. To jednostavno ne ide tako osim ukoliko ne govoriš o nekome koga poznaješ veoma dugo. Ali svakako ne kad su u pitanju neznanci.“

Gabi zausti da odgovori, ali ništa nije mogla reći.

„Osim toga“, nastavi Travis, „nisam siguran da želim da budemo prijatelji.“

„Zašto ne?“

„Najverovatnije zato što želim više od toga.“

Ni sada ništa nije rekla. Travis ju je posmatrao, ne mogavši da razluči šta se krije iza njenog izraza. Na kraju je slegnuo ramenima.

„Mislim da ni ti ne želiš da budeš prijatelj sa mnom. To ne bi bilo dobro za naš odnos, pošto nema sumnje da ćeš se na kraju i ti zaljubiti u mene i uradićeš nešto zbog čega ćeš se kajati. Potom ćeš mene optužiti za to, a verovatno ćeš se posle nekog vremena odseliti pošto bi ti sve to postalo neprijatno.“

„Je li tako?“

„Jedno od prokletstava u mom životu jeste što sam ovoliko šarmantan.“

„Izgleda da si sve smislio.“

„Jesam.“

„Izuzev onog dela gde se ja zaljubljujem u tebe.“

„Zar ne vidiš da se to događa?“

„Ja imam dečka.“

„Hoćeš li se udati za njega?“

„Čim me zaprosi. Zato sam se ovamo doselila.“

„Zašto te već nije zaprosio?“

„To se tebe ne tiče.“

„Poznajem li ga?“

„Zašto si toliko radoznao?“

„Zato što bih te ja“, reče gledajući je pravo u oči, „da sam na njegovom mestu i da si se doselila ovamo da budeš sa mnom, već zaprosio.“

Shvativši po njegovom tonu da govori istinu, Gabi skrenu pogled. Kad je progovorila, glas joj je bio nežan. „Nemoj mi kvariti ovo, okej?“

„Šta?“

„Ovo. Današnji dan. Jučerašnji. Prošlu noć. Sve to. Nemoj mi to upropaštavati.“

„Ne znam šta hoćeš da kažeš.“

Duboko je udahнула. „Ovaj vikend mi je mnogo značio, ako ni zbog čeg drugog a ono zato što sam najzad osetila da sam stekla prijatelja. Dvoje prijatelja, zapravo. Nisam shvatala koliko mi prijatelji nedostaju. Vreme koje sam provela s tobom i tvojom sestrom podsetilo me je na to šta sam sve ostavila kad sam se preselila ovamo. Hoću da kažem, znala sam šta radim i nije mi žao što sam tako odlučila. Verovao ili ne, ja zaista volim Kevina.“ Zastala je boreći se da sredi misli. „Ali ponekad je teško. Ovakav vikend se najverovatnije neće ponoviti i delimično sam se s tim pomirila, zbog Kevina. Ali jedan deo mene ne želi da prihvati da se ovo nikad više neće dogoditi, iako oboje znamo da je tako.“ Oklevala je. „Kad kažeš nešto poput ovoga što si upravo rekao, a znam da ne misliš tako, to samo obezvređuje sve kroz šta prolazim.“

Travis ju je pažljivo slušao prepoznajući napetost u njenom glasu kojoj ranije nije dozvolila da izbije. I mada je znao da bi trebalo samo da klimne glavom i izvini se, nije uspeo da se suzdrži i da ne odgovori.

„Zašto smatraš da ne mislim ono što sam rekao?“ uzvрати. „Ozbiljno sam rekao sve do poslednje reči. Ali razumem da ne želiš to da čuješ. Dozvoli mi samo da kažem kako se nadam da tvoj dečko shvata koliko je srećan što u životu ima nekog kao što si ti. Ako ne shvata, onda je budala. Izvini ako ti je zbog toga neugodno, neću to ponoviti.“ Osmehnuo se. „Ali sam morao to jednom da kažem.“

Skrenula je pogled; uprkos svemu, dopalo joj se to što je rekao. Travis se okrenu ka vodi, prepuštajući joj tišinu koja joj je potrebna; za razliku od Kevina, izgleda da je uvek znao kako da reaguje.

„Trebalo bi da krenemo nazad, zar ne?“ Pokazao je na motocikl. „Verovatno treba da pogledaš kako je Moli.“

„Da“, složila se. „To je verovatno dobra ideja.“

Spakovali su ostatke hrane a zatim sudove stavili u korpu, složili ćebe i vratili se istim putem do motocikla. Gabi je preko ramena videla kako ljudi stižu u restoran na kasni ručak; zavidela im je na jednostavnim odlukama koje treba da donesu.

Travis je privezao korpu i ćebe na motocikl, pa stavio kacigu. Kad je i Gabi stavila svoju, krenuli su s parcele. Gabi se držala za Travisove kukove, uzaludno pokušavajući da ubedi sebe kako je ranije nešto slično sigurno rekao već desetini žena.

Stigli su na stazu ispred njene kuće i Travis zaustavi motocikl. Gabi ga je pustila, sišla s motocikla i skinula kacigu. Stojeći pred njim osećala se zbunjeno, što joj se nije dogodilo još od srednje škole. Ta pomisao joj se činila smešnom, i predosećala je kako se Travis opet sprema da je poljubi.

„Hvala ti za današnji dan“, reče želeći da sačuva malu distancu između njih. „I hvala ti na času vožnje.“

„Bilo mi je zadovoljstvo. Imaš dara. Trebalo bi da razmisliš o tome da sebi nabaviš motocikl.“

„Možda jednog dana.“

Gabi je u tišini slušala kako motor pucketa na vrućini. Pružila je Travisu kacigu i gledala kako je odlaže na sedište.

„Oke“, reče. „Vidimo se?“

„Teško da se nećemo videti kad smo susedi.“

„Želiš li da ja obiđem Moli?“

„Ne, nema potrebe. Sigurna sam da joj je dobro.“

Klimnuo je glavom. „Hej, izvini zbog onoga što sam ranije rekao. Nije moje da zabadam nos i da te dovodim u neprijatnu situaciju.“

„U redu je“, reče Gabi. „Nije mi uopšte zasmatalo.“

„Kako da nije.“

Slegnula je ramenima. „Pa, pošto si ti lagao, pomislila sam da bih i ja mogla da slažem.“

Uprkos napetosti, nasmejao se. „Hoćeš li da mi učiniš uslugu? Ako ti veza ipak ne uspe, pozovi me.“

„Možda i hoću.“

„Sad mislim da bih mogao da pođem.“ Okrenuo je ručice i s motociklom koračao unazad nameštajući se da krene s njene staze. U trenutku kad je trebalo da uključi motor, ponovo ju je pogledao. „Hoćeš li sutra na večeru sa mnom?“

Prekrstila je ruke. „Ne mogu da verujem da me to pitaš.“

„Čovek mora da iskoristi trenutak. To je moj moto.“

„Primetila sam.“

„Je li to da ili ne?“

Odmakla se, ali uprkos svojoj uzdržanosti, nasmešila se njegovoj upornosti. „A šta misliš da večeras ja tebi spremim večeru? Kod mene. U sedam sati.“

„Zvuči odlično“, reče Travis, i trenutak kasnije Gabi je stajala na stazi pitajući se je li privremeno izgubila sav razum.

Trinaest

Na suncu koje je nemilosrdno tuklo i s ledenom vodom iz baštenskog creva, Travis je imao muke da Mobija zadrži na jednom mestu. Kratak povodac nije baš bio koristan; Mobi je mrzeo kupanje, što je Travisu delovalo ironično s obzirom na to koliko je taj pas voleo da juri za teniskom lopticom bačenom u okean. U tim prilikama bi Mobi pojurio kroz talase, besno veslajući šapama, ni najmanje ne oklevajući da zabije glavu pod vodu kako bi bolje zagrizao lopticu ukoliko bi mu pobegla. Ali ako bi primetio da Travis otvara fioku gde se nalazi povodac, Mobi bi prilikom iskoristio da satima baza po susedstvu i obično se vraćao kad bi već odavno pao mrak.

Travis se navikao na Mobijeve smicalice pa se povodac nije mogao videti do poslednjeg trenutka, a tada bi ga prikačio za Mobijevu ogrlicu pre no što Mobi može da reaguje. Mobi ga je, kao i obično, pogledao kao da kaže: „Kako si mogao da mi ovo prirediš?“ dok ga je Travis odvodio iza kuće, ali Travis je odmahnuo glavom.

„Nisam ti ja kriv. Nisam te ja terao da se uvaljaš u crknutu ribu!“

Mobi je obožavao da se uvalja u crknutu ribu - što smrdljiviju to bolje - i dok je Travis parkirao motocikl u garažu, skakutao je veselo isplazivši jezik, kao da je ponosan na sebe. Travis se nasmešio samo na trenutak a zatim oseti smrad i ugleda odvratne parčicu u Mobijevom krznu. Pomazio je oprezno Mobija po glavi, uvukao se u kuću i presvukao u šorts pa strpao povodac u zadnji džep.

Sada su bili napolju, povodac je bio zakačen za ogradu trema, a Mobi je poigravao sa jedne na drugu stranu bezuspešno izbegavajući da se još više pokvasi.

„To je samo voda, velika bebo“, prekorevao ga je Travis, mada istini za volju prskao je Mobija skoro pet minuta. Koliko god da je voleo životinje, nije želeo da počne šamponiranje dok svi... *otpac* ne budu isprani. Komadići crknute ribe bili su odvratni.

Mobi je cvileo i dalje poigravajući i cimajući povodac. Kad je najzad bio spreman, Travis ostavi crevo i Mobiju sasu trećinu bočice šampona na glavu. Trljao ga je nekoliko minuta, isprao, pomirisao psa i trgnuo se. Još dvaput je ponovio šamponiranje a Mobi je tad već bio snužden. Netremice je posmatrao Trávisa s ožalošćenim izrazom kao da kaže: „Zar ne shvataš da sam se uvaljao u riblja creva da bih tebi učinio?“

Kad ga je dobro oprao, Travis je Mobija odveo na drugi deo trema i ponovo ga vezao. Znao je da bi se Mobi, ako ga pusti da luta posle kupanja, vratio na mesto zločina što brže može. Jedina nada mu je bila da ga drži vezanog dok ne zaboravi. Mobi je otresao višak vode i najzad - shvativši da nema kud - gundajući legao na trem.

Travis je potom pokosio travu. Za razliku od većine komšija koji su imali vozila kosilice, Travis je i dalje koristio klasičnu. Trajalo je malo duže, ali ne samo da je bila dobra vežba već su ga ritmički pokreti napred-nazad opuštali. Dok je kosio, zamišljeno je bacao pogled ka Gabinoj kući.

Nekoliko minuta ranije video je kako je izašla iz garaže i uskočila u svoja kola. Ako ga je i primetila, to ničim nije pokazala. Jednostavno se izvezla u rikverc i odvezla putem prema gradu. Nikad nije upoznao nikoga poput nje. A sada ga je pozvala na večeru.

Nije znao kako to da shvati i samo je o tome razmišljao otkako ju je odvezao kući. Najverovatnije ju je zamorio. Bog zna da je na tome radio otkako su se upoznali, ali dok je

kosio, pozeleo je da je čitavoj stvari pristupio malo suptilnije. Tako bi mu njen poziv na večeru više prijaio i znao bi da ga nije na izvestan način iznudio.

Razmišljanje o svemu tome za njega je bilo novina. Ali s druge strane, nije se mogao setiti kada je u potpunosti uživao pored neke žene. Sa Gabi se smejaio više nego sa Monikom, Džolin, Sarom i bilo kojom drugom s kojom je ranije izlazio. Pronaći ženu s osećajem za humor bio je savet koji mu je otac dao kad je prvi put počeo ozbiljno da se zabavlja i najzad je shvatio zašto je njegov tata to smatrao toliko važnim. Ako je razgovor bio poezija, smeh je bio muzika, što je vreme provedeno zajedno pretvaralo u melodiju koja se mogla iznova i iznova slušati a da ne dosadi.

Pošto je pokosio travu, odvukao je kosilicu u garažu, primećujući da se Gabi još nije vratila. Vrata garaže su bila odškrinuta, pa je Moli išetala u dvorište, a zatim se okrenula i vratila unutra.

Vrativši se u svoju kuhinju, Travis je iskapio čašu ledenog čaja skoro u jednom gutljaju. Svestan da to nije pametno ali ne hajući, razmišljao je o Gabinom momku. Pitao se je li Kevin neko koga poznaje. Bilo mu je čudno što je Gabi toliko malo govorila o njemu i što joj je toliko trebalo čak i da mu saopšti Kevinovo ime. Lako bi bilo to pripisati nekakvoj grizi savesti kad ne bi bilo činjenice da tu temu od samog početka nije želela da načinja. Nije znao kako da to shvati i pitao se kakav je Kevin i šta je učinio da se Gabi zaljubi u njega. Zamišljao ga je na razne načine - kao atletu, kao knjiškog moljca, kao nekog između te dve krajnosti - ali ništa mu se nije sasvim uklapalo.

Pogleda na sat i shvati da ima vremena da gliser za parasejling vrati u marinu pre nego što ode da se istušira i obuče. Uzeo je ključ za gliser i izašao na zadnja vrata sa mrežom, odveo Mobija i gledao ga kako juri pored njega niz stepenice. Zastavši na ivici doka, Travis pokaza rukom na čamac. „Hajde. Uđi.“

Mobi je skočio u čamac vrteći repom. Travis uđe za njim. Posle nekoliko minuta, jezdili su niz malu reku a talasi su ostavljali trag koji ih je usmerio u dobrom pravcu. Prolazeći pored Gabine kuće, kradom je osmotrio njene prozore, opet razmišljajući o predstojećoj večeri i pitajući se šta će se dogoditi. Shvatio je da se, prvi put otkako izlazi sa ženama, plaši da će negde pogrešiti.

Gabi se odvezla nedaleko do supermarketa i parkirala na pretrpanom parkingu. Nedeljom je uvek bila gužva pa je kola ostavila toliko daleko da se zapitala zašto li je i dolazila kolima.

Prebacila je tašnu preko ramena, izašla iz kola, našla kolica i ušla u radnju.

Videla je kako Travis šiša travu, ali ga je ignorisala trudeći se da pospeši osećanje kontrole koju zapravo nije imala. Lep i uredan mali svet koji je stvorila sasvim je poljuljan, pa joj je očajnički bilo potrebno malo vremena da se pribere.

Gabi je otišla do dela s povrćem i uzela malo sveže zelene boranije i sastojke za salatu. Brzo je pronašla kutiju testenine i krutone, a zatim krenula ka zadnjem delu radnje.

Znajući da Travis voli piletinu, u kolica je ubacila pakovanje pilećih grudi i pomislila kako bi flaša šardonea dobro išla uz to. Nije znala voli li Travis vino - nekako je imala osećaj da nije tako - ali dopala joj se ideja pa je pregledala oskudni izbor vina koje je prepoznala. Bile su tu dve vrste iz doline Nape, ali je odabrala neko iz Australije jer joj se učinilo da je malo egzotičnije.

Red na kasi bio je dugačak i sporo odmicao, ali se ipak konačno domogla svojih kola. Bacivši pogled na svoj odraz u retrovizoru, načas zastade zureći u sebe kao da gleda nekog drugog.

Otkad je osim Kevina niko nije poljubio? Ma koliko da je nastojala da taj mali incident zaboravi, stalno se na njega vraćala, kao na kakvu zabranjenu tajnu.

Privlačio ju je Travis; to nije mogla poreći. Ne samo zato što je zgodan i što se pored njega oseća poželjno. Bio je pun neke životne radosti i uz njega se osećala kao da i sama tome pripada; njegov život je delovao toliko različito od njenog, ali ipak su govorili istim jezikom, delovali prisno, što je protivrećilo činjenici da se vrlo kratko poznaju. Nikad nije upoznala nekog kao što je on. Većina njenih poznanika, a svakako svi s kojima je studirala, živeli su kao da precrtavaju ciljeve sa papira s rezultatima. Vredno učiti, zaposliti se, venčati se, kupiti kuću, imati decu - shvatila je da sve do ovog vikenda ni ona nije bila drugačija. Nekako, u poređenju sa odlukama koje je on donosio i mestima na koja je putovao, njen život joj je delovao toliko... banalno.

No, bi li drugačije postupila da može? Nije verovala. Iskustva stečena odrastanjem stvorila su od nje ženu u koju je izrasla, upravo kao što su i njega oblikovala njegoa iskustva, a Gabi nije žalila zbog toga. Pa ipak, dok je okretala ključ i palila motor, znala je da to nije pitanje koje je važno. Dok je motor radio, shvatila je da je pred njom odluka - kuda sada da krenem?

Nikad nije kasno za promene. Pomisao ju je plašila jednako koliko ju je i oduševljavala. Nekoliko minuta kasnije vozila se prema Morhed Sitiju osećajući se kao da joj je nekako pružena prilika da počne iznova.

Sunce je plovilo nebom kad je Gabi stigla kući; spazila je kako Moli podignutih ušiju leži u barskoj travi i lupka repom. Dotrčala je kad je Gabi otvorila zadnja vrata od kola i pozdravila je liznuvši je.

„Skoro da izgledaš kao ona stara Moli“, reče Gabi. „Jesu li ti bebe dobro?“

Kao na znak, Moli krenu ka štencima.

Gabi uze kese i unese ih u kuću, pa hranu spusti na kuhinjsku površinu za rad. Zadržala se duže nego što je očekivala, ali je ipak imala dovoljno vremena da započne pripreme. Stavila je lonac s vodom za testo na štednjak i uključila ga. Dok je čekala da voda provri, iseckala je paradajz i krastavac za salatu. Dodala je iseckanu zelenu salatu, i sve izmešala s malo sira i maslina koje joj je Travis otkrio prethodnog dana.

Stavila je testo i malo soli u vodu, pa izvadila piletinu i počela da je dinsta na maslinovom ulju zažalivši što ne sprema nešto malo otmenije. Dodala je malo bibera i ostale začine, ali je na kraju izgledalo nezanimljivo kao i pre nego što je počela da ga sprema. Nije važno, drugo nema. Uključila je pećnicu da se zagreje, dodala malo supe u činiju sa piletinom i stavila sve unutra nadajući se da ima dovoljno tečnosti i da se piletina neće presušiti. Procedila je testo i odložila činiju u frižider nameravajući da pastu kasnije začini.

U spavaćoj sobi je na krevet poredala odeću i otišla da se istušira. Topla voda joj je izuzetno prijala. Obrijala je noge prisiljavajući se da ne žuri kako se ne bi posekla, oprala kosu, nanela balzam i najzad izašla i obrisala se.

Na krevetu su stajale farmerke i perlicama ukrašena bluza s dubokim izrezom. Pažljivo je odabrala odeću ne želeći da bude odevena ni preterano formalno a ni obično, i ovo joj je izgledalo baš kako treba. Obukla se i obula nove sandale, pa stavila viseće naušnice. Stala je pred veliko ogledalo i okrenula se na jednu pa na drugu stranu, zadovoljna svojim izgledom.

Kako je vreme isticalo, postavila je sveće po čitavoj kući i upravo smeštala poslednju na sto kad je čula da Travis kuca. Uspravila se, trudeći se da se pribere, a zatim krenula prema vratima.

Moli je prišla Travisu i on ju je češkao iza ušiju kad su se vrata otvorila. Nije mogao da skinje pogled s Gabi. I glas ga je izdao.

Ćuteći je zurio u nju pokušavajući da umiri bujicu osećanja koja su ga ophrvala.

Gabi se nasmešila na njegovu očiglednu nelagodnost. „Uđi“, reče. „Sve je skoro gotovo.“

Travis uđe u kuću trudeći se da ne zuri u Gabi dok je išla ispred njega.

„Upravo sam htela da otvorim flašu vina. Jesi li za čašu?“

„Da, molim.“

U kuhinji je uzela flašu i otvarač kad je Travis rekao: „Daj da ti pomognem.“

„Drago mi je da si to rekao. Obično izmrvim čep a mrzim kad mi mrvice plutaju u čaši.“

Dok je otvarao vino, Travis ju je posmatrao kako iz ormarića vadi dve čaše. Spustila ih je na pult, a Travis opazi etiketu i, trudeći se da se smiri, pokaza više zanimanja nego što je stvarno osećao.

„Ovo nikad nisam probala. Je li dobro?“

„Pojma nemam.“

„Onda će nam oboma biti novo.“

Sipao je i pružio joj čašu pokušavajući da protumači izraz na njenom licu.

„Nisam bila sigurna šta želiš za večeru“, brbljala je dalje, „ali znam da voliš piletinu. Međutim, moram da te upozorim. U mojoj porodici ja nikad nisam bila glavni kuvar.“

„Siguran sam da će biti dobro šta god da si napravila. Nisam probirljiv.“

„Sve dotle dok je jednostavno, zar ne?“

„To se podrazumeva.“

„Jesi li gladan?“ Osmehnula se. „Treba samo minut da se podgreje...“

Razmišljao je časak a zatim se naslonio na pult. „Možemo li, u stvari, malo da sačekamo? Voleo bih prvo da probam vino.“

Klimnula je glavom i u tišini stala ispred njega pitajući se šta sledeće treba da uradi.

„Želiš li da sednemo napolje?“

„To bih baš voleo.“

Seli su u stolice za ljuljanje koje je namestila blizu vrata. Gabi otpi gutljaj vina zadovoljna šta će joj nešto umiriti živce.

„Imaš divan pogled“, hrabro reče Travis snažno se ljuljajući u stolici. „Podseća me na moj.“

Gabi se nasmeja osetivši blago olakšanje. „Nažalost, nisam naučila da uživam u njemu kao ti.“

„To samo retki umeju. Sada se ta veština čak i na Jugu izgubila. Kad posmatraš kako teče potočić, kao da uživaš u životu.“

„Možda to ima veze s malim gradovima“, nagađala je Gabi.

Travis je pogleda sa zanimanjem. „Kaži mi iskreno, dopada li ti se život u Bofortu?“ upita.

„Ima dobrih strana.“

„Čujem da su susedi sjajni.“

„Ja sam samo jednog upoznala.“

„I?“

„Postavlja teška pitanja.“

Travis se nasmeši. Dopadao mu se njen osećaj za igru.

„Ali da ti odgovorim na pitanje“, nastavila je, „da, dopada mi se ovde. Sviđa mi se što za nekoliko minuta stigneš svuda, lepo je i sve u svemu mislim da mi se sve više dopada sporiji ritam života.“

„Govoriš kao da je Savana metropola poput Njujorka i Pariza.“

„Nije.“ Pogleda ga preko ruba čaše. „Ali Savana je izvesno bliža Njujorku od Boforta. Jesi li ikad bio u Savani?“

„Jedne noći sam tamo proveo čitavu nedelju dana.“

„Ha-ha. Znaš, ako već hoćeš da se šališ, morao bi da smisliš nešto originalno.“

„To je previše posla.“

„A ti ne voliš da radiš, je li?“

„Zar ne vidiš?“ Zavalio se u naslonjaču, slika i prilika opuštenosti. „Ali, istinu mi kaži. Misliš li da ćeš se ikad tamo vratiti?“

Otpila je gutljaj vina pre no što je odgovorila. „Ne verujem“, reče. „Nemoj pogrešno da me razumeš. Mislim da je tamo divno i da je to jedan od najlepših gradova na Jugu. Volim kako je grad osmišljen. Ima najlepše trgove - lepe parkove na svakom koraku - a neke kuće uz parkove zaista su prelepe. Kad sam bila mala, zamišljala sam kako živim u jednoj takvoj kući. To mi je dugo bio san.“

Travis je ćutao i čekao da Gabi nastavi. Slegnula je ramenima. „Ali pošto sam odrasla, shvatila sam da je to zapravo pre san moje mame, a ne moj. Uvek je želela da živi u takvoj kući i sećam se kako je tatu gnjavila da da ponudu kad god bi se neka prodavala. Tata je dobro zarađivao, da me ne shvatiš pogrešno, ali sam videla da ga je stalno mučilo to što ne može da kupi jednu istinski veličanstvenu kuću i posle nekog vremena jednostavno je to počelo da mi smeta.“ Zastala je. „Bilo kako bilo, mislim da sam želela nešto drugačije. To je, naravno, dovelo do fakulteta i Kevina. I sad sam ovde.“

Iz daljine se začu kako Mobi izbezumljeno laje a zatim kako kandžama grebe po kori drveta. Bacivši pogled na hrast blizu živice, Travis vide kako je veverica pojurila uz drvo. Mada ga nije video, znao je da Mobi i dalje kruži oko hrasta i misli da će veverica pasti. Primitivši da se Gabi okrenula prema zvuku, Travis pokaza čašom u tom pravcu.

„Moj pas obožava da juri veverice. Smatra, izgleda, da je to svrha psećeg života.“

„Kao i većina pasa.“

„I Moli?“

„Ne. Njena vlasnica ima malo više kontrole nad njom pa je taj problemčić sasekla u korenu.“

„Razumem“, reče Travis pretvarajući se da je ozbiljan.

Nad vodom je počinjao prvi blistavi čin zalaska sunca. Za jedan sat rečica će postati zlatnožuta, ali zasad je u njoj neprijatnoj boji bilo nečeg mračnog i tajanstvenog. Iza čempresa na obali Travis je ugledao rečnog orla nošenog vazдушnom strujom i posmatrao kako prolazi mali motorni čamac s ribolovačkom opremom. Čamcem je upravljao muškarac dovoljno star da bude Travisov deda i taj gospodin im mahnu. Travis uzvрати pozdrav pa otpi još jedan gutljaj.

„Posle svega što si rekla, zanima me možeš li zamisliti da ostaneš u Bofortu.“

Razmišljala je o odgovoru osećajući da je pitanje značajnije nego što izgleda.

„Zavisi“, najzad se ogradi. „Nije baš uzbudljivo, ali s druge strane, nije loše mesto za odgajanje dece.“

„A to je važno?“

Okrenula se ka njemu pomalo izazivački. „Ima li išta važnije?“

„Ne“, složi se, „nema. Ja sam dokaz tog uverenja jer sam to proživeo. Bofort je od onih mesta gde se o lokalnoj bejzbol ligi razgovara više nego o državnom šampionatu, a ja

volim da mislim kako mogu da podižem svoju decu tamo gde jedino znaju za mali svet u kojem žive. Kao mlad sam mislio da je ovo najdosadnije mesto na svetu, ali kad sad o tome razmišljam, shvatam da mi je upravo zato svako uzbuđenje mnogo značilo. Nikad mi ništa nije dosadilo onako kako to biva sa decom iz velikog grada.“ Zastao je. „Sećam se kako sam s tatom odlazio u ribolov svake nedelje ujutro, i premda je moj tata bio verovatno najgori ribolovac na svetu, za mene je to bilo uzbudljivo. Sada razumem da je, za mog oca barem, suština bila da bude sa mnom, a ne mogu ti reći koliko sam za to zahvalan. Volim da mislim da ću jednog dana biti u stanju da isto to pružim svojoj deci.“

„Lepo je što to kažeš“, reče Gabi. „Mnogi ljudi ne razmišljaju na taj način.“

„Volim ovaj gradić.“

„Ne to“, osmehnu se Gabi. „Mislila sam na način na koji želiš da podižeš decu. Izgleda da si o tome mnogo razmišljao.“

„Jesam“, priznade.

„Stalno uspevaš da me iznenadiš.“

„Ne znam. Uspevam li?“

„Pomalo. Što te više upoznajem, sve više imam utisak da si neverovatno uravnotežen.“

„I ja bih to mogao reći za tebe“, uzvratila joj. „Možda se zato ovako dobro slažemo.“

Gledala ga je osećajući varnicu napetosti među njima. „Jesi li sad za večeru?“

Progutao je knedlu nadajući se da Gabi ne naslućuje šta oseća prema njoj. „To bi bilo izvrsno“, prisili se da kaže.

Vratili su se u kuhinju noseći vinske čaše. Gabi je rukom dala znak Travisu da sedne za sto dok ona sprema, a dok ju je posmatrao kako posluje po kuhinji, osetio je kako ga obuzima osećaj zadovoljstva.

Pojeo je dva parčeta piletine, dopala mu se boranija i testo, pa je na sva usta hvalio Gabino kuvarsko umeće sve dok se nije zakikotala preklinjući ga da prestane. Uporno se raspitivao o njenom detinjstvu u Savani i na kraju je popustila i podarila mu dve-tri pričiće iz svog devojaštva na račun kojih su se oboje smejali. Kako je vreme prolazilo, nebo je poprimilo sivu pa plavu boju i najzad se zacrnelo. Sveće su dogorevale a oni su sipali ostatke vina u čaše, oboje svesni da sede naspram osobe koja bi im mogla zauvek promeniti život ako ne budu pažljivi.

Kad su večerali i Travis pomogao Gabi da pospremi, premestili su se na sofu, pijuckali vino i pričali jedno drugom o događajima iz svoje prošlosti. Gabi je pokušavala da zamisli Trávisa kao mladog dečka, pitajući se takođe šta bi o njemu mislila da ga je upoznala u srednjoj školi ili na fakultetu.

Kako je večer odmicalo, Travis joj se malo primakao i nehajno je zagrlio. Gabi se naslonila na njega, osećajući se ugodno uz njega, zadovoljno posmatrajući igru srebrne mesečine što se ispreplitala s oblacima.

„O čemu razmišljaš?“, upita je Travis u jednom trenutku, narušavajući dugu ali prijatnu tišinu.

„Mislila sam o tome kako ovaj čitav vikend deluje neusiljeno.“ Gabi ga pogleda. „Kao da se oduvek poznajemo.“

„To valjda znači da je poneka moja priča bila dosadna, je li?“

„Ne potcenjuj se“, našali se Gabi. „Mnoge tvoje priče su bile dosadne.“

Nasmejao se i čvršće je zagrlio. „Što te više znam, sve više me iznenađuješ. To mi se dopada.“

„Za šta služe susedi?“

„Jesam li ti i dalje to? Samo sused?“

Skrenula je pogled ne odgovorivši a Travis nastavi. „Znam da ti je neprijatno, ali večeras ne mogu otići a da ti ne kažem da mi nije dovoljno da budemo samo susedi.“

„Travise...“

„Dozvoli mi da završim, okej?“ reče. „Ranije danas, kad smo razgovarali, rekla si mi koliko ti nedostaju prijatelji i otad razmišljam o tome, ali ne onako kako verovatno ti to zamišljaš. To me je nateralo da shvatim da meni, iako imam prijatelje, nedostaje nešto što svi moji prijatelji imaju. Lerd i Alison, Džo i Megan, Met i Liz, svi imaju jedno drugo. Ja to nemam, a dok se ti nisi pojavila, nisam bio siguran ni da to želim. Ali sada...“

Igrala se perlicama na svojoj bluzi, odupirući se njegovim rečima, ali ih istovremeno i rado dočekujući.

„Ne želim da te izgubim, Gabi. Ne mogu da zamislim da te ujutro gledam kako ulaziš u kola i pretvaram se kako se sve ovo nije dogodilo. Ne mogu da zamislim da ne sedim ovde na sofi sa tobom kao što sada sedimo.“ Proguta teško. „I ovog trenutka ne mogu da zamislim da budem zaljubljen u neku drugu ženu.“

Gabi nije bila sigurna da ga je dobro čula, ali kad je videla kako je gleda, znala je da Travis to iskreno misli. I tada je osetila kako se u njoj i poslednja ograda ruši i znala je da se i ona zaljubila u njega.

Stari časovnik otkuca iz mraka. Svetlost sveća zatrepta po zidovima, bacajući senke po sobi. Travis je osećao blago dizanje i spuštanje njenih grudi dok je disala i nastavili su da se gledaju, ne mogavši da progovore ni jedno ni drugo.

Telefon zazvoni razbivši joj misli a Travis se okrenu. Gabi se nagnu i dohvati telefon. Kad se javila, glas joj ništa nije odavao.

„O, hej, kako si?... Ništa naročito... Aha... Obavljala sam neke poslove... Šta se tamo događa?“

Dok je slušala Kevinov glas, oseti navalu grize savesti. A ipak ispružila je ruku i položila je na Travisovu nogu. Nije se ni pomerio ni ispustio glas i osećala je kako su mu mišići napeti ispod farmerki dok je prelazila rukom po njegovoj butini.

„O, to je sjajno. Čestitam. Drago mi je što si pobedio... izgleda da se lepo provodiš... O, ja? Ništa posebno uzbudljivo.“

Kevinov glas i Travisova blizina kao da su je raspinjali na dve strane. Pokušavala je da se usredsredi i sluša Kevina, a razmišljala je o onom što se upravo dogodilo s Travisom. Sve je toliko nestvarno delovalo.

„Žao mi je zbog toga... Znam, i ja izgorim na suncu... Aha... aha... Da, razmišljala sam o putovanju u Majami, ali nemam odmora do kraja godine... Možda, ne znam...“

Sklonila je ruku s Travisove noge i naslonila se na sofu, pokušavajući da umiri glas, žaleći što se javila na telefon, želeći da nije zvao. Svesna da je sve zbunjenija. „Videćemo, okej? Razgovaraćemo o tome kad se vratiš... Ne, sve je u redu. Samo sam umorna... Ne, nema razloga za brigu. Vikend je bio dug...“

To nije bila laž, ali ni istina, a ona je to znala pa joj je bilo još gore. Travis je zurio pred sebe slušajući, a pretvarajući se da ne sluša.

„Hoću“, rekla je. „Da, i ja... Aha... da, trebalo bi da budem... Okej... I ja. Lepo se provedi sutra. Zdravo.“

Spuštajući slušalicu, delovala je na trenutak zamišljeno a zatim se nagnu i spusti telefon na sto. Travis je dobro znao da ništa ne treba da kaže.

„Kevin je zvao“, najzad je rekla.

„Shvatio sam“, reče Travis ne uspevajući da rastumači izraz na njenom licu.

„Danas je pobedio na turniru.“

„Blago njemu.“

Ponovo začutaše.

„Mislim da mi treba svežeg vazduha“, najzad reče Gabi ustajući sa sofe. Izašla je na staklena vrata.

Travis je gledao kako izlazi pitajući se da li da joj se pridruži ili joj je potrebno da bude sama. Sa mesta gde je sedeo, u senkama je video obris njenog tela naslonjenog na ogradu. Mogao je da zamisli kako joj prilazi a ona mu govori da je možda najbolje da ode i premda se toga užasavao, morao je da bude pored nje, sada više nego ikada.

Izašao je i stao pored ograde uz nju. Koža joj je na mesečini izgledala biserno a oči tamne i blistave.

„Izvini“, rekao je.

„Nemoj. Nemaš zbog čega da se izvinjavaš.“ Prisilila se da se osmehne. „Ja sam kriva a ne ti. Znala sam u šta se upuštam.“

Gabi je osećala kako on želi da je dodirne, ali je grozničavo razmišljala želi li to i ona. Znala je da bi ovo trebalo da okonča, da ne dozvoli nastavak večeri, ali nije mogla da razbije čini koje je na nju bacila Travisova izjava. Ovo nije imalo smisla. Treba vremena da se čovek zaljubi, mnogo više od jednog jedinog vikenda, ali se nekako, uprkos njenim osećanjima prema Kevinu, to dogodilo. Osećala je Travisov nemir dok je stajao pored nje i posmatrala ga kako se okrepljuje poslednjim gutljajem vina.

„Jesi li zaista mislio ono što si ranije rekao?“ upita ga. „Da želiš porodicu?“

„Da, jesam.“

„Drago mi je“, reče. „Zato što mislim da ćeš biti izvrstan otac. Nisam ti ranije rekla, ali sam to pomislila kad sam te juče videla sa decom. S njima deluješ toliko prirodno.“

„Imam veliko iskustvo sa štencima.“

I pored sve napetosti, nasmejala se. Napravila je mali korak ka njemu, a kad se okrenuo prema njoj, stavila mu je ruke oko vrata. Čula je glasić kako je iznutra opominje da prestane, kako joj govori da nije prekasno da ovo okonča. Ali drugi poriv ju je zaposeo i znala je da je besmisleno to poricati.

„Možda je tako, ali delovalo mi je seksi“, prošaputala je.

Travis ju je privukao primetivši kako njeno telo odgovara njegovom. Osetio je trag jasmína u njenom parfemu, i dok su tako zagrljeni stajali, njegova čula kao da su oživela. Osećao se kao da je stigao na kraj dugog putovanja, nesvestan do ovog trenutka da je Gabi sve vreme bila njegovo odredište. Kad joj je na uvo prošaputao: „Volim te, Gabi Holand“, nikad ni u šta nije bio sigurniji.

Gabi se pribi uz njega.

„I ja tebe volim, Trávis Parkeru“, prošaputa, i dok su stajali zagrljeni, Gabi, odbacivši sve ograde i grizu savesti, nije mogla ni zamisliti da bi nešto mogla želeći više od onoga što se tog trenutka događalo.

Poljubio ju je, a zatim opet i opet, lagano joj istražujući vrat i rame a zatim se vratio na njene usne. Milovala mu je grudi i ramena, osećajući snagu u rukama koje su je grlile, a kad joj je zagnjurio prste u kosu, zadrhtala je znajući da je ovo vrhunac ka kojem je vodio ceo vikend.

Dugo su se ljubili na tremu. Najzad se odmakla, uhvatila ga za ruku i povelá u kuću, kroz dnevnu u spavaću sobu. Pokazala je na krevet i kad je Travis legao, iz fioke je izvadila upaljač i upalila sveće koje je ranije postavila. Spavaću sobu, najpre mračnu, obasja treperava svetlost a nju okupa zlaćanim sjajem.

Dok su joj senke naglašavale svaki pokret, Travis ju je posmatrao kako ukršta ruke i hvata krajeve bluze. Jednim pokretom je bluzu svukla preko glave. Grudi su joj se

ocrtavale ispod satenskog brushaltera, a ruke polako klizile naniže dok je otkopčavala farmerke. Trenutak kasnije iskoračila je iz zgužvane odeće.

Travis je kao začaran gledao kako prilazi krevetu i nežno ga gura na leđa. Otkopčala je dugmad i svukla mu košulju s ramena. Dok se oslobađao rukava, raskopčala mu je farmerke i sledećeg časa osetio je vrelinu njenog stomaka dok se pripijao uz njegov.

Njene usne je dočekaob uzbuđavajući svoju strast. Njeno telo se uz njegovo osećalo dobro, bilo je to bolje od svega što je iskusila, kao da su se najzad sklopili delići slagalice koji su nedostajali.

Kasnije je ležao pored nje i izgovarao reči koje su mu čitave noći odjekivale u glavi.

„Volim te, Gabi“, šaputao je. „Ti si najbolje što mi se ikada dogodilo.“

Osetio je kako poseže ka njemu.

„I ja volim tebe, Travis“, šapnula mu je i nakon što je čuo njene reči, nekako je znao da se njegovo dugogodišnje usamljeničko putovanje završilo.

Mesec je još bio visoko na nebu i srebrnkasta svetlost osvetljavala je spavaću sobu kad se Travis prenuo shvativši da Gabi nije pored njega. Bilo je skoro četiri ujutro i kad je video da ona nije u kupatilu, ustao je i navukao farmerke. Prošao je hodnikom i povirio u gostinsku sobu a onda promolio glavu u kuhinju. Sva svetla su bila pogašena i načas je oklevao a onda primeti da su staklena vrata odškrinuta.

Zakoračio je na mali trem i opazio je u senci naslonjenu na ogradu sa bočne strane kuće. Kolebljivo je zakoračio prema njoj ne znajući želi li da bude sama.

„Hej“, začuo je glas u mraku. Travis primeti da je Gabi u frotirskom ogrtaču koji je visio u kupatilu.

„Hej ti“, tiho odgovori. „Jesi li dobro?“

„Jesam. Probudila sam se i prevrtala neko vreme, a nisam htela da te probudim.“

Zaustavivši se malo dalje od nje, i sam se nasloni na ogradu; oboje su ćutali i jednostavno posmatrali nebo. Činilo se da se ništa ne pomera; čak su i zrikavci i žabe utihnuli.

„Toliko je lepo ovde napolju“, najzad je rekla.

„Da, jeste“, uzvratilo joj.

„Volim ovakve noći.“

Kad više ništa nije rekla, približio joj se i uhvatio je za ruku. „Jesi li uznemirena zbog onog što se dogodilo?“

„Ni najmanje“, reče jasnim glasom. „Uopšte se ne kajem.“

Osmehnuo se. „O čemu razmišljaš?“

„Mislila sam na mog tatu“, zamišljeno je rekla pribijajući se uz njega. „U mnogo čemu me podseća na tebe. Dopao bi ti se.“

„Siguran sam da bi“, reče Travis ne znajući kuda vodi ovaj razgovor.

„Mislila sam na to kako se morao osećati kad je prvi put video moju mamu. Šta mu je prolazilo kroz glavu kad ju je ugledao, je li bio nervozan, šta je rekao kad joj je prišao.“

Travis je zurio u nju. „I?“

„Nemam pojma.“

Kad se nasmejao, uhvatila ga je pod ruku. „Je li voda u onom tvom džakuziju još topla?“ upita ga.

„Trebalo bi da jeste. Nisam proveravao, ali siguran sam da je okej.“

„Hoćeš da se skvasimo?“

„Moraću da uzmem kupaće gaćice, ali zvuči odlično.“

Čvršće ga je stegla, a zatim mu rekla na uvo: „Ko kaže da su ti potrebne kupaće?“

Travis je ćutao dok su dvorištem išli ka džakuziju. Podigao je prekrivač i video kako joj je frotirski ogrtač skliznuo s ramena. Pred očima mu je blesnulo njeno nago telo znao je koliko je voli i da će mu ova dva dana zauvek obeležiti život.

Četrnaest

Iako su se oboje u ponedjeljak vratili na posao, u naredna dva dana Travis i Gabi su svaki slobodan trenutak provodili zajedno. Vodili su ljubav u ponedjeljak ujutro pre odlaska na posao, ručali u malom privatnom kafeu u Morhed Sitiju, a te večeri, pošto se Moli bolje osećala, odveli su oba psa u šetnju na plažu blizu tvrđave Mejkon. Dok su se njih dvoje šetali držeći se za ruke, Mobi i Moli su ispred njih trčkarali po plaži poput dvoje starih prijatelja sviklih na svoje različitosti. Kad je Mobi trčao za čigramama i jurio ka jatuu galebova, Moli je nastavljala svojim putem, kao da ne želi da učestvuje u tome. Posle nekog vremena, Mobi bi shvatio da Moli nije pored njega pa bi joj se trkom vraćao a zatim bi veselo zajedno išli dok Mobi opet ne bi poludeo i sve bi se ponavljalo.

„Takvi smo i nas dvoje, je l' da?“ primetila je Gabi stisnuvši Travisovu šaku. „Jedno uvek juri za uzbuđenjem, a drugo se uzdržava?“

„Šta sam tu ja?“

Nasmejala se i priljubila uz njega naslonivši glavu na njegovo rame. Travis je stao i zagrlio je, zadivljen i preplašen snagom svojih osećanja. Ali kad je podigla glavu da ga poljubi, osećao je kako strah nestaje i ustupa mesto osećanju potpunosti. Pitao se da li svi ovako doživljavaju ljubav.

Kasnije su svratili u supermarket. Nisu bili previše gladni, pa je Travis uzeo potrepštine za cezar salatu sa piletinom. U kuhinji je posle ispekao piletinu i gledao kako Gabi pere zelenu salatu. Posle večere su se ugnezdili na sofuu, pa je Gabi ispričala Travisuu još ponešto o svojoj porodici, što je kod njega izazvalo sažaljenje prema Gabi pomešano sa ljutnjom prema njenoj majci, koja nije uviđala da je Gabi postala neverovatna žena. Te noći su još dugo posle ponoći ležali isprepleteni u zagrljaju.

U utorak ujutro Travis je bio pored nje kad je počela da se budi. Zaškiljila je na jedno oko.

„Je li vreme za ustajanje?“

„Izgleda“, promrmljao je.

Ležali su nepomično okrenuti licem u lice dok Travis nije progovorio. „Znaš šta bi bilo lepo? Sveža kafa i kiflee sa cimetom.“

„Mljac“, reče Gabi. „Šteta što nemamo vremena. Moram da budem na poslu u osam. Trebalo je da me pustiš da sinoć ranije odem na spavanje.“

„Samo zatvori oči i snažno poželi i možda će ti se želja ostvariti.“

Preumorna za bilo šta drugo, uradila je kako joj je rekao, žudeći za još nekoliko minuta sna.

„Želja ti se ispunila“, čula je kako joj govori.

„Molim?“ promrmljala je.

„Kafa i kifla sa cimetom.“

„Ne zavitlavaj me. Umirem od gladi.“

„Sve je tu. Okreni se i sama se uveri.“

Jedva se uspravila u sedeći položaj i na noćnom stočiću ugledala dve šolje iz kojih se pušila kafa i tanjir sa kiflom sa cimetom na šta joj je voda pošla na usta.

„Kad si... Hoću da kažem, zašto si...?“

„Pre nekoliko minuta.“ Osmehnuo se. „Ionako sam bio budan pa sam odjurio do centra grada.“

Uzela je obe šolje pa mu uz osmeh pružila kafu. „Ovog trenutka bih te poljubila, ali ovo divno miriše a ja umirem od gladi. Poljubiću te kasnije.“

„Pod tušem, možda?“

„Uvek nešto smišliš, zar ne?“

„Budi dobra. Doneo sam ti doručak u krevet.“

„Znam“, reče namignuvši. Uzela je kiflu. „I sad ću u tome da uživam.“

U utorak uveče Travis je poveo Gabi na čamac pa su zalazak sunca gledali s vode nedaleko od Boforta. Gabi je bila ćutljiva sve otkako se vratila s posla, pa je zato ovo i predložio; bio je to njegov način da odgodi razgovor koji, znao je, sledi.

Sat kasnije, na Travisovom tremu, sa Moli i Mobi koji su im ležali pored nogu, Travis se napokon suočio sa neminovnim.

„Šta će dalje biti?“ upitao je.

Gabi je okretala čašu u rukama. „Ne znam“, tiho odgovori. „Želiš li da ja razgovaram s njim?“

„Nije tako jednostavno.“ Odmahnula je glavom. „Čitav dan pokušavam da smislim i još nisam sigurna šta ću uraditi a kamoli šta ću mu reći.“

„Reći ćeš mu za nas dvoje, zar ne?“

„Ne znam“, reče. „Zaista ne znam.“ Okrenula se prema Travisu sa suzama u očima. „Ne ljuti se na mene. Molim te, ne ljuti se. Veruj mi kad ti kažem da znam kako se osećaš jer se i ja osećam isto tako. U poslednjih nekoliko dana učinio si da se osećam... živom. Pored tebe osećam da sam lepa i pametna i željena, i ma koliko da se trudim, nikada neću biti u stanju da ti kažem koliko mi to znači. Ali koliko god da je ovo snažno, koliko god da mi je stalo do tebe, mi nismo isti i ti ne moraš da doneseš odluku koju ja moram doneti. Tebi je lako - volimo se i treba da budemo zajedno. Ali meni je i Kevin važan.“

„A šta je sa svim onim što si rekla?“, upita Travis trudeći se da mu glas ne odaje strah koji je osećao.

„On nije savršen, Travise. Ja to znam. I ne, sada među nama nije sve savršeno. Ali ne mogu a da ne pomislim da je to delom i moja greška. Zar ne možeš to da shvatiš? Kad sam s njim, imam sva ova očekivanja, ali s tobom... nemam ih uopšte. I da obrneš jednačinu, bi li se išta od ovoga dogodilo? Šta bi bilo da sam očekivala da se ti oženiš mnome a da sam s njim sebi dopustila trenutak uživanja? Ti ne bi ni razgovarao sa mnom, a najverovatnije ni ja to ne bih želela.“

„Ne govori to.“

„Ali to je istina, zar ne?“ Bolno se osmehnula. „O tome sam danas razmišljala iako me boli što to govorim. Volim te, Travise, zaista te volim. Da o ovome mislim kao o vikend flertu, zaboravila bih na ovo i ponovo bih zamišljala budućnost sa Kevinom. Ali neće biti tako lako. Moram da se odlučim za jednog od vas dvojice. Sa Kevinom znam šta da očekujem. Ili sam makar mislila da znam dok se ti nisi pojavio. Ali sada...“

Zastala je i Travis je video kako joj se kosa blago leluja na povetarcu. Čvrsto je stegla ruke oko sebe.

„Poznajemo se tek nekoliko dana i dok smo bili na čamcu, pitala sam se koliko si žena odveo u takvu vožnju. Ne zato što sam ljubomorna, nego zato što se stalno pitam zbog čega su te veze raskinute. A onda sam se zapitala hoćeš li i ubuduće prema meni osećati ono što sada osećaš, ili će se i ovo završiti kao sve tvoje prethodne veze. Ma koliko mi

mislili da se poznajemo, ne znamo se. Ili makar ja tako mislim. Sve što znam jeste da sam se zaljubila u tebe i da se ničega u životu ovako nisam plašila.“

Zastala je. Travis je ćutke stajao, upijao njene reči pre no što je progovorio.

„U pravu si“, priznao je. „Tvoja odluka jeste drugačija od moje. Ali grešiš ako misliš da je ovo za mene tek puki flert. Možda je tako počelo, ali...“ Uhvatio ju je za ruku. „Tako se nije završilo. Vreme s tobom mi je pokazalo šta mi nedostaje u životu. Što više vremena provodimo zajedno, sve više mogu da zamislim kako će to trajati i ubuduće. To mi se nikada ranije nije dogodilo i ne znam hoće li mi se ponovo dogoditi. Nikad nisam nikog voleo dok se ti nisi pojavila - nikog, zapravo, nisam istinski voleo. Ne ovako, i bio bih budala kad bih dozvolio da te izgubim bez borbe.“

Prošao je rukom kroz kosu, iscrpljen.

„Ne znam šta još da ti kažem izuzev da mogu da zamislim da s tobom provedem ostatak života. Znam da to zvuči ludo. Znam da smo tek počeli da se upoznajemo, čak ti ovo što sam ti upravo priznao može zvučati kao ludost, ali nikad ni u šta nisam bio ovoliko siguran. I ako mi pružiš priliku - ako *nama* pružiš priliku - do kraja života ću ti dokazivati da si donela dobru odluku. Volim te, Gabi. I ne samo zato što si takva kakva si već što si me navela da mislim kakvi *mi* možemo da budemo.“

Dugo su oboje ćutali. U mraku, Gabi je čula zrikavce iz lišća. Misli su joj se uskomešale - želela je da pobegne i želela je da ovde zauvek ostane, njeni sukobljeni nagoni odražavali su nemoguću vezu u koju se upustila.

„Dopadaš mi se, Travis“, ozbiljno je rekla, pa shvativši kako to zvuči, žurno nastavi: „I volim te, naravno, ali to već, nadam se, znaš. Htela sam samo da kažem da mi se dopada kako razgovaraš sa mnom. Dopada mi se to što znam da zaista misliš ono što kažeš. Dopada mi se što mogu da razlučim kad se šališ i kad govoriš istinu a kad ne. To je jedna od tvojih divnih osobina.“ Potapšala ga je po kolenu. „Sad, hoćeš li mi nešto učiniti?“

„Naravno“, odgovori.

„Ma šta da te zamolim?“

Oklevao je. „Hoću... valjda.“

„Hoćeš li da vodiš ljubav sa mnom? I da ne misliš da će to možda biti poslednji put?“

„To su dve stvari.“

Nije mu odgovorila. Umesto toga, ispružila je ruke ka njemu. Dok su odlazili u spavaću sobu, na licu joj se ukazao tek nagoveštaj osmeha - najzad je znala šta mora da uradi.

Drugi deo

Petnaest

Februar 2007.

Travis je pokušavao da odagna uspomene na događaje od pre gotovo jedanaest godina pitajući se zašto su toliko jasno izbile na površinu. Je li to zato što je sada imao dovoljno godina da shvati koliko je neobično bilo zaljubiti se toliko brzo? Ili mu je jednostavno nedostajala prisnost iz onog doba? Nije znao.

U poslednje vreme mu se činilo da ne zna mnogo šta. Ima ljudi koji tvrde da na sve imaju odgovor, ili barem odgovore na najvažnija životna pitanja, ali Travis takvima nikad nije verovao. Bilo je nečeg u samopouzdanju s kojim su govorili i pisali što je delovalo kao samoopravdavanje. Ali ako postoji jedna osoba koja bi mogla odgovoriti na sva pitanja, Travis bi joj postavio ovo - koliko daleko treba ići u ime prave ljubavi?

To pitanje je mogao postaviti stotini ljudi i dobiti stotinu različitih odgovora. Većina je bila očigledna - čovek treba da se žrtvuje, da prihvati, oprostí ili da se bori ako treba... spisak odgovora se nastavljao. Ipak, mada je znao da su svi ti odgovori tačni, sada mu nijedan neće pomoći. Ponešto se nije moglo razumeti. Razmišljajući o prošlosti, prisećao se događaja koje bi promenio kad bi mogao, suza koje je žalio što nije prolio, vremena koje se moglo bolje provesti i nezadovoljstava koje je trebalo da zanemari. Život je, čini se, prepun kajanja, a on je čeznuo za mogućnošću da okrene časovnik unazad i ponovo proživi delove svog života. Jedno je sigurno - trebalo je da bude bolji muž. I dok je razmišljao o pitanju dokle treba ići u ime ljubavi, znao je kakav bi njegov odgovor bio. Ponekad je to značilo da treba slagati.

I uskoro će morati da odluči hoće li tako postupiti.

Fluorescentna svetla i bele pločice naglašavali su sterilnost bolnice. Travis je lagano išao hodnikom, siguran da ga Gabi nije videla iako je on nju opazio. Oklevao je, hrabrio se da joj priđe i razgovara s njom. Zato je i došao, na kraju krajeva, ali žive uspomene koje su mu ranije prolazile pred očima iscrple su ga. Zastao je, znajući da još nekoliko minuta, koliko mu je potrebno da pribere misli, ništa neće promeniti.

Sklonio se u malu čekaonicu i seo. Posmatrajući ujednačeno, ritmično kretanje u hodniku, shvatio je da se, uprkos neprekidnoj hitnosti, osoblje ponaša po ustaljenom redu, upravo kao što i on kod kuće ima svoj ustaljeni red. Ljudi neizbežno stvaraju osećanje normalnosti tamo gde ništa nije normalno. To im pomaže da izdrže, da daju predvidljivost životu koji je, u suštini, nepredvidljiv. Njegova jutra su bila pravi dokaz za to, jer je svako bilo istovetno. Sat je zvonio u šest i petnaest; minut za ustajanje iz kreveta i devet minuta za tuširanje, još četiri minuta za brijanje i pranje zuba, i sedam minuta za oblačenje. Stranac bi mogao da navije sat po njegovim pokretima kad bi kroz prozor pratio njegove kretanje u polumraku. Potom bi požurio u prizemlje da naspe žitarice u zdele; proverio bi jesu li domaći zadaci u rancevima i napravio sendviče sa puterom od kikirikija za ručak dok su njegove sanjive kćerke doručkovale. Tačno u petnaest do sedam bi izašli i sa njima bi sačekao da stigne školski autobus s vozačem čiji ga je škotski naglasak podsećao na crtani film *Šrek*. Pošto bi njegove kćerke ušle i smestile se, osmehnuo bi se i mahnuo im,

baš kako treba. Liza je imala šest a Kristin osam godina i bile su malo premlade za prvi odnosno treći razred, i dok ih je posmatrao kako započinju novi dan, često je osećao kako mu se srce steže od brige. Možda je to uobičajeno - uvek se kaže da je biti roditelj i brinuti jedno te isto - ali u poslednje vreme njegove brige su postale izraženije. Uzrujavao se zbog onoga zbog čega ranije nikad nije. Zbog sitnica. Zbog besmislica. Smeje li se Liza uz crtače kao nekad? Je li Kristin povučenija nego što je normalno? Ponekad, dok bi autobus odlazio, iznova bi mu čitavo jutro prolazilo kroz glavu i tražio bi nagoveštaje koji upućuju da je s njima sve u redu. Juče je pola dana proveo pitajući se je li ga Liza iskušavala kad ga je naterala da joj zaveže pertle ili ju je jednostavno mrzelo da to sama uradi. Iako je znao da je na granici opsednutosti, kad je sinoć polako ušao u njihove sobe da ih pokrije jer su im ćebad spala, nije mogao a da se ne zapita je li taj noćni nemir novina ili nešto što dotad nije primetio.

Nije trebalo da bude ovako. Gabi je trebalo da bude s njim; Gabi je trebalo da im vezuje pertle i pokriva ih. Ona je bila vešta u tome, kao što je od samog početka znao da će biti. Sećao se kako je u danima nakon onog prvog vikenda proučavao Gabi, znajući negde duboko u sebi da, čak i kad bi do kraja života tražio, ne bi nikad našao bolju majku svojoj deci ni sebi bolju polovinu. Ta činjenica bi mu često sinula na najneobičnijim mestima - dok je gurao kolica u delu supermarketa gde se prodavalo voće ili dok je stajao u redu da kupi karte za bioskop - i ma kad se to događalo, uticalo je da i nešto jednostavno kao kad je uhvati za ruku bude izuzetno zadovoljstvo, i značajno i prijatno.

Njihovo zabavljanje nije bilo sasvim jednostavno za nju. Ona je bila rastrzana između dva muškarca koja su se nadmetala za njenu ljubav. „Mala neprijatnost“ - tako je to opisivao na zabavama, ali se često pitao kad su tačno njena osećanja prema njemu nadjačala ona koja je gajila prema Kevinu. Je li to bilo kad su sedeli jedno pored drugog i gledali noću u nebo, a ona tiho navodila imena sazvežđa koja je prepoznala? Ili narednog dana, kad ga je čvrsto držala dok su se vozili na motociklu pre piknika? Ili kasnije te večeri kad ju je uzeo u naručje?

Nije bio siguran; odrediti takav trenutak moguće je koliko i naći određenu kap vode u okeanu. No, činjenica je da je zbog toga Gabi morala da objasni Kevinu situaciju. Travis se sećao bola na njenom licu onog jutra kad je znala da će se Kevin vratiti u grad. Nestalo je sigurnosti koja ih je vodila prethodnih dana, a na njeno mesto je stigla stvarnost koja je stajala pred Gabi. Jedva je i okusila doručak; kad ju je poljubio na rastanku, uzvratila mu je tek nagoveštajem osmeha. Sati su sporo prolazili dok je Travis čekao na vest, pa se bacio na posao i telefonirao ne bi li našao gde će udomiti štence znajući da joj je to važno. Na kraju je nakon posla otišao da obiđe Moli. Kao da je osećala da će kasnije biti potrebna, Moli se nije vratila u garažu pošto ju je pustio da izađe. Ležala je u visokoj barskoj travi na početku Gabinog imanja, zureći u ulicu dok je sunce zalazilo.

Odavno je pao mrak kad se Gabi pojavila pred kućom. Pamtio je kako ga je smireno pogledala kad je izašla iz kola. Bez reči je sela pored njega na stepenice. Moli joj je prišla i gurala joj njušku. Gabi ju je gladila ujednačenim pokretima.

„Hej“, rekao je prekidajući tišinu.

„Hej.“ Glas joj je bio lišen emocija.

„Mislim da sam pronašao dom za sve štence“, rekao je.

„Jesi?“

Klimnuo je glavom; sedeli su ćuteći, kao dvoje ljudi kojima je ponestalo tema za razgovor.

„Uvek ću te voleti“, rekao je tražeći, ali ne nalazeći prave reči da je uteši.

„Verujem ti“, prošaputala je. Uхватила ga je pod ruku i naslonila glavu na njegovo rame. „Zato i jesam ovde.“

Travis nikad nije voleo bolnice. Za razliku od veterinarske klinike, koja se zatvarala otprilike u vreme za večeru, Opšta bolnica mu je izgledala kao vrteška koja se beskonačno okreće i koju pacijenti i zaposleni uskaču svakog minuta svakog dana. S mesta gde je sedeo, video je medicinske sestre kako ulaze i zlaze iz soba i okupljaju se u sobi za sestre u dnu hodnika. Neke su bile iznurene a nekima je izgleda bilo dosadno; ni lekari nisu bili drugačiji. Travis je znao da se na ostalim spratovima porađaju žene i umiru starci, svet u malom. Koliko je god to njemu bilo nesnosno, Gabi je ovde cvetala, nalazeći snagu u neprekidnoj vrevi.

Nekoliko meseci ranije u poštansko sanduče je stiglo pismo, nekakav dopis iz uprave kojim je najavljeno da Bolnica namerava da obeleži desetogodišnjicu Gabinog rada. U pismu nije navedeno ništa određeno što je Gabi postigla; nije to bilo ništa više od jednoobraznog pisma kakvo je nesumnjivo dobilo još desetak ljudi koji su počeli u isto vreme kad i ona. Mala plaketa, obećano je u pismu, biće postavljena u nekom od hodnika u čast Gabi i ostalih, ali se to ipak još nije dogodilo.

Verovao je da njoj to nije važno. Gabi nije prihvatila posao u Bolnici da bi jednog dana možda dobila plaketu, već zato što je smatrala da nema mnogo izbora. Mada je onog prvog vikenda nagovestila da u pedijatrijskoj ordinaciji ima određene probleme, nije rekla o čemu se zapravo radi. Nije je zapitkivao o tome, ali je čak i tada znao da problem neće nestati sam od sebe.

Napokon mu je sve ispričala potkraj jednog teškog dana. Prethodne noći su ga pozvali u konjički centar gde je zatekao arapskog konja kako se znoji i udara kopitima o zemlju; trbuh mu je na dodir bio osetljiv. Klasični simptomi kolika kod konja, mada je mislio da, uz malo sreće, operacija neće biti neophodna. Ipak, kako su vlasnici imali preko sedamdeset godina, Travis u je bilo neprijatno da od njih traži da svakog sata konja šetaju petnaest minuta za slučaj da se konj još više uznemiri ili da mu se stanje pogorša. Stoga je odlučio da ostane pored konja premda se, kako je naredni dan odmicao i stiglo sledeće veče, konju stanje poboljšavalo. Travis je bio sasvim iznuren kad je konačno otišao.

Stigao je kući, znojav i prljav, i zatekao Gabi kako plače za kuhinjskim stolom. Trebalo joj je nekoliko minuta da se pribere i ispriča mu - kako je ostala kasno s pacijentom koji je čekao na kola hitne pomoći zbog, bila je prilično sigurna, upale slepog creva; kad je najzad mogla da pode kući, većina osoblja je već otišla. Ali ne i dežurni lekar Adrijan Melton. Zajedno su izašli i Gabi nije primetila da Melton ide prema njenim kolima dok nije bilo prekasno. Tu joj je stavio ruku na rame i rekao joj da ide u bolnicu i da će joj javiti kakvo je stanje pacijenta. Međutim, kad se usiljeno osmehnula, nagnuo se da je poljubi.

Bio je to nespretn pokušaj, koji ju je podsetio na srednju školu, a ona je sa gađenjem ustuknula pre no što je bio u prilici da okonča svoju nameru. Zurio je u nju, naizgled iznerviran. „Mislio sam da ovo želiš“, rekao je.

Za stolom, Gabi se stresla. „Rekao je to kao da sam ja kriva.“

„Je li se to ranije događalo?“

„Ne, ovako nije. Ali...“

Kako ju je glas izdao, Travis ju je uzeo za ruku. „Hajde“, rekao je. „To sam ja. Meni možeš da kažeš.“

Pogled joj je ostao prikovan za sto, ali je mirnim glasom ispričala sve o Meltonovom ponašanju. Kad je završila, lice joj je bilo napeto od teško obuzdavanog besa.

„Ja ću to srediti“, rekao je ne čekajući odgovor.

Posle dva telefonska poziva saznao je gde Adrijan Melton živi. Za nekoliko minuta je uz škripu točkova zaustavio kola ispred Meltonove kuće. Nije skidao prst sa zvonceta dok se doktor nije pojavio na vratima. Melton je jedva i shvatio šta se dešava a Travis ga je pesnicom udario u vilicu. Žena, za koju je Travis pretpostavljao da je Meltonova supruga, stvorila se istog časa kad je Melton pao na pod, i njeni krici su ispunili hodnik.

Kad je policija stigla u kuću, Travis je uhapšen prvi i jedini put u životu. Odveli su ga u stanicu, gde su se policajci prema njemu ophodili veselo i s poštovanjem. Svi do jednog dovodili su svoje kućne ljubimce u kliniku i očito nisu verovali tvrdnji gospođe Melton da je „nekakav luđak nasrnuo na njenog muža“.

Kad je Travis pozvao sestru, Stefani se pojavila izgledajući više kao da je to zabavlja nego da je brine. Zatekla je Trávisa kako sedi u jedinjoj ćeliji, udubljen u razgovor sa šerifom; kad je prišla, shvatila je da razgovaraju o šerifovoj mački koja je izgleda dobila nekakav osip i nije prestajala da se češe.

„Do đavola“, rekla je.

„Šta je bilo?“

„A mislila sam da ću te zateći u robijaškom odelu.“

„Izvini što sam te razočarao.“

„Možda još ima vremena. Šta mislite, šerife?“

Šerif nije znao šta da misli i trenutak kasnije ih je ostavio nasamo.

„Baš ti hvala“, reče Travis pošto je šerif otišao. „Verovatno razmatra tvoj predlog.“

„Nemoj mene da kriviš. Ne napadam ja doktore po kućama.“

„Zasluzio je to.“

„Sigurna sam da jeste.“

Travis se nasmešio. „Hvala ti što si došla.“

„Nikako to ne bih propustila, Roki. Ili bi radije da te zovem Apolo Krid⁶?“

„Kako bi bilo da me izvučeš odavde umesto da mi smišljaš nadimke?“

„Smišljanje nadimaka je zabavnije.“

„Možda je trebalo da pozovem tatu.“

„Ali nisi. Dobio si mene. I veruj mi, doneo si pravu odluku. A sad me pusti da razgovaram sa šerifom, okej?“

Kasnije, dok je Stefani razgovarala sa šerifom, Adrijan Melton je posetio Trávisa. On mesnog veterinaru nikad nije upoznao i hteo je da sazna zašto ga je Travis napao. Premda Travis nikad nije ispričao Gabi šta je kazao, Adrijan Melton je smesta povukao tužbu uprkos protivljenju gospođe Melton. Nekoliko dana potom Travis je čuo priču da doktor Melton i njegova supruga odlaze u savetovanište. I pored toga, na poslu je za Gabi i dalje vladala napetost. Posle nekoliko nedelja ju je doktor Ferman pozvao u svoju kancelariju i predložio joj da razmisli o novom poslu.

„Znam da to nije pravedno“, rekao je. „I ako ostanete, nekako ćemo se snaći. Ali meni je šezdeset četvrta i nameravam da se sledeće godine penzionišem. Doktor Melton je pristao da otkupi moj deo, a ne verujem da bi vas zadržao niti da biste vi želeli da radite s njim. Mislim da bi za vas bilo i lakše i bolje kad biste našli mesto gde biste se osećali prijatno i jednostavno zaboravili na ovu neprijatnost.“ Slegnuo je ramenima. „Ne kažem da njegovo ponašanje nije zaslužio prekor, jeste. Ali premda je budala, on je najbolji pedijatar od svih koji su konkurisali i jedini želi da radi u ovako malom mestu. Ako odete dobrovoljno, napisaću vam najbolju preporuku koju možete da zamislite. Moći ćete da nađete posao gde poželite. Postaraću se za to.“

⁶ Ličnosti iz poznatog filmskog serijala Roki. (Prim. prev.)

Shvatila je šta je manipulacija i, premda je s emotivne tačke žudela za osvetom i u svom slučaju i u slučajevima svih žena koje su izložene seksualnom uznemiravanju, prevagnula je praktična strana. Na kraju je prihvatila posao u hitnoj pomoći u Bolnici.

Postojao je samo jedan problem - kad je Gabi saznala šta je Travis uradio, pobesnula je. Bila je to njihova prva svađa otkako su se zabavljali, i Travis je još pamtio s kakvim besom ga je pitala smatra li da je ona „dovoljno odrasla da rešava svoje probleme“ i zašto se on ponaša „kao da je ona nekakva glupačica u nevolji“. Travis nije ni pokušao da se odbrani. U sebi je znao da bi ponovo uradio isto, ali je bio dovoljno mudar da to ne kaže.

I pored sveg Gabinog besa, Travis je naslućivao da je ipak cenila to što je učinio. Jednostavna logika tog čina - *Dosađivao ti je? Sad ću da mu pokažem* - dopala joj se ma koliko da je izgledalo da je ljuta, jer je kasnije te noći u krevetu bila naročito strastvena.

Ili se barem Travis tako toga sećao. Je li se veče baš tako odvijalo? Nije bio siguran. Ovih dana je, izgleda, bio siguran jedino u saznanje da godine provedene sa Gabi ne bi menjao ni za šta. Bez nje je njegov život imao malo smisla. Bio je provincijski muž sa provincijskim zanimanjem i njegove brige se nisu razlikovale od tuđih. Nije bio ni vođa ni sledbenik, niti neko ko će se pamtili još dugo nakon što premine. Bio je najobičniji čovek s jednim malim izuzetkom - zaljubio se u ženu po imenu Gabi i njegova ljubav se produbljavala s godinama koje su proveli u braku. Ali sudbina se zaverila da sve to upropasti i sada je veliki deo dana provodio pitajući se je li u ljudskoj moći da se između njih dvoje sve sredi.

Šesnaest

„Hej, Travise“, začu se iz dovratka. „Pomislio sam da ću te ovde naći.“

Doktor Stalings je imao tridesetak godina i svakog jutra ga je obilazio. S godinama su on i njegova žena postali dobri prijatelji Gabi i Travisa, a prošlog leta je njih četvoro sa decom putovalo u Orlando. „Novo cveće?“

Travis klimnu glavom osećajući ukočenost u leđima.

Stalings je oklevao na pragu. „Pretpostavljam da je još nisi video.“

„Jesam malo. Video sam je ranije, ali...“

Kad je začutao, Stalings dovrši njegovu misao. „Ali treba da malo budete nasamo?“ Ušao je i seo pored Travisa. „Pretpostavljam da se iz toga vidi da si normalan.“

„Ne osećam se normalno. Ništa u vezi s ovim uopšte nije normalno.“

„Ne, mislim da nije.“

Travis opet posegnu za cvećem, pokušavajući da odagna loše misli, znajući da ima stvari o kojima ne može da govori.

„Ne znam šta da radim“, napokon priznade.

Stalings mu stavi ruku na rame. „Voleo bih da znam šta da ti kažem.“

Travis se okrenu prema njemu. „Šta bi ti uradio?“

Stalings je dugo ćutao. „Da sam na tvom mestu?“ Stisnuo je usne, i dok je razmišljao o pitanju izgledao je starije nego što jeste. „Sasvim iskreno, ne znam.“

Travis klimnu glavom. Nije očekivao odgovor od Stalingsa. „Samo želim ispravno da postupim.“

Stalings sklopi ruke. „To svi želimo.“

Kad je Stalings otišao, Travis se promeškolji svestan papira u svom džepu. Nekad ih je čuvao u radnom stolu, ali sada nije mogao da obavi ništa a da mu nisu na dohvat ruke, iako su predskazivali kraj svega do čega mu je stalo.

Stari advokat koji ih je pripremio, čini se, nije video ništa neobično u njihovom zahtevu. Njegova provincijska kancelarija koja se bavila porodičnim pravom nalazila se u Morhed Sitiju, blizu bolnice gde je Gabi radila, i mogla se videti s prozora prostorije za sastanke s drvetom obloženim zidovima. Sastanak nije dugo trajao; advokat je objasnio odgovarajuće propise i ispričao dva-tri šaljiva doživljaja. Travis se kasnije sećao samo mlitavog, gotovo slabašnog stiska, dok se rukovao s njim na izlasku.

Čudno je da su ti papiri označavali službeni kraj njegovog braka. Bile su to pravničke reči, ništa više, ali moć koju su sada imale delovala je bezmalo zlorado. Gde je, pitao se, ljudskost u tim frazama? Gde je emocija kojom upravljaju ti zakoni? Gde se vidi život koji su proveli zajedno dok sve nije pošlo naopako? I zašto je, zaboga, Gabi uopšte želela da budu napisane?

Ne treba ovako da se završi i to svakako nije bio ishod koji je očekivao kad je zaprosio Gabi. Sećao se kako su ujesen otputovali u Njujork; dok je Gabi u hotelskom kozmetičkom salonu bila na masaži i kod pedikera, krišom je otišao u Zapadnu četrdeset sedmu ulicu gde je kupio verenički prsten. Posle večere u *Taverni na travi*⁷ kočijom su se vozili kroz

⁷ Čuveni restoran na uglu Central parka i Šezdeset sedme ulice. (Prim. prev.)

Central park. I tu ju je, pod oblačnim nebom i punim mesecom, zaprosio i tu ga je savladala strast s kojom ga je zagrlila i na uvo mu šapatom ponavljala da pristaje.

A onda? Život, pretpostavljao je. Između smena u bolnici pripremala je venčanje. Iako su ga prijatelji upozoravali da se ne meša, Travis je s uživanjem učestvovao u svemu. Pomogao joj je da izabere pozivnice, cveće i tortu; sedeo je uz nju dok je prelistavala albume fotografskih radnji u centru grada nadajući se da će naći pravog fotografa da ovekoveči taj dan. Na kraju su pozvali osamdeset ljudi u malu, oronulu kapelicu na ostrvu Kamberland u proleće 1997. Medeni mesec proveli su u Kankunu, što je bio idiličan izbor za oboje. Gabi je želela mesto na kojem će se opustiti i proveli su sate ležeći na suncu i uživajući u dobroj hrani; on je želeo da bude malo pustolovnije, pa je naučila da roni i zajedno su otišli na izlet i obišli obližnje astečke ruševine.

Međusobno razumevanje sa medenog meseca dalo je ton njihovom braku. Njihova kuća iz snova sagrađena je bez velikog nerviranja i bila gotova za njihovu prvu godišnjicu braka; kad je Gabi prešla prstom po obodu čaše za šampanjac i naglas se zapitala treba li već da misle na decu, zamisao mu nije bila samo razumna, već je predstavljala nešto što je očajnički želeo. Posle dva-tri meseca ostala je u drugom stanju, i trudnoća je prošla bez ikakvih komplikacija, pa čak i bez mnogo neprijatnosti. Pošto je Kristin rođena, Gabi je radila skraćeno i poslove su uskladili tako da jedno od njih uvek bude kod kuće sa bebom. Kad se posle dve godine rodila Liza, ni jedno ni drugo nisu приметili veliku promenu izuzev dodatne radosti i veselja u kući.

Božići i rođendani su dolazili i prolazili, deca rasla. Godišnje odmore provodili su porodično, ali su Travis i Gabi takođe ostavljali vreme za sebe i održavali ljubavni žar. Maks se napokon penzionisao i Travisu prepustio kliniku; Gabi je još više skratila radno vreme pa je imala dovoljno vremena da volontira u školi. Na svoju četvrtu godišnjicu, otišli su u Italiju i Grčku; šestu su obeležili jednonedeljnim safarijem u Africi. Za sedmu je Travis u dvorištu iza kuće sagradio venjak za Gabi gde je mogla da sedi i čita i gleda igru svetlosti na vodi. Naučio je svoje kćerke da idu na vejkboarding i skijanje kad je svaka napunila pet godina; u jesen je bio trener njihovim fudbalskim timovima. U retkim prilikama kad bi zastao da razmisli o svom životu, pitao se je li iko na svetu blažen kao on.

Nije sve stalno bilo savršeno. Pre mnogo godina on i Gabi su prošli kroz teško razdoblje. Razlozi su sada bili nejasni, izgubljeni u vremenu, ali čak i tada, ni u jednom trenutku nije istinski verovao da im je brak u opasnosti. Niti je, pretpostavljao je, ona tako mislila. Brak se, svako od njih je to intuitivno shvatao, sastoji u kompromisu i praštanju. To je ravnoteža, gde jedna osoba dopunjuje drugu. On i Gabi su to godinama imali i nadao se da bi to opet mogli imati. Ali sada nije bilo tako i shvativši to, poželeo je da postoji nešto, bilo šta, što bi mogao da uradi da povрати tu delikatnu ravnotežu između njih.

Travis je znao da viđenje s njom više ne može odlagati i ustade sa svog mesta. S cvećem u rukama krenuo je hodnikom, osećajući se gotovo bestelesno. Video je kako su ga neke sestre pogledale i premda se ponekad pitao šta li misle, nikad ih nije pitao. Trudio se da smogne hrabrosti. Noge su mu drhtale, osećao je kako glava počinje da ga boli i kako mu tupo pulsira u potiljku. Kad bi sebi dozvolio da zatvori oči, uveren je, satima bi spavao. Pomislio je da se raspada, svestan da to nema baš mnogo smisla. Imao je četrdeset tri a ne sedamdeset godina i premda u poslednje vreme nije mnogo jeo, ipak se prisiljavao da odlazi u teretanu. „Moraš nastaviti da vežbaš“, hrabrio ga je otac. „Ako ni zbog čega, a ono da ne bi poludeo.“ Za poslednja tri meseca smršao je osam kilograma i u ogledalu je primetio da su mu obrazi upali.

„Zdravo, ljubavi.“

Čekao je da se okrene, priželjkujući bilo kakav odgovor koji će mu reći da se sve nekako vraća u normalno stanje. Ali ništa se ne desi, i u dugom, muklom tajcu koji je usledio, Travis oseti gotovo fizički bol u srcu. Uvek je ovako bilo. Zakoračivši u prostoriju, nastavio je da zuri u Gabi kao da pokušava da zapamti svaki delić njenog lica, iako je znao da je to besmisleno. Njeno lice je poznavao bolje od sopstvenog.

Prišavši prozoru, podigao je roletne puštajući sunčeve zrake da se prosu po patosu. Pogled nije bio baš neki; soba je gledala na mali autoput koji je grad delio na dva dela. Automobili su sporo prolazili pored restorana brze hrane i zamišljao je kako vozači slušaju muziku s radija, ili pričaju mobilnim telefonima, odlaze na posao, nose nekom nešto, obavljaju sitne poslove, idu u posete prijateljima. Ljudi su vodili svakodnevan život, ljudi izgubljeni u sopstvenim brigama, nesvesni onoga što se dešava u bolnici. Nekad je i on bio poput njih, i osećao je gubitak svog nekadašnjeg života.

Spustio je cveće na prozorsku dasku zažalivši što se nije setio da ponese vazu. Odabrao je zimski buket; smeđonarandžaste i ljubičaste boje delovale su prigušeno, gotovo žalobno. Cvećar je sebe smatrao nekakvim umetnikom i Traversa za sve godine koliko je koristio njegove usluge nikad nije razočarao. Cvećar je bio dobar čovek, ljubazan i Travis se ponekad pitao koliko je ovaj znao o njihovom braku. Sve te godine Travis je kupovao cveće za godišnjice, rođendane, kad se izvinjavao ili bez ikakvog razloga, tek kao romantično iznenađenje. I svaki put je diktirao cvećaru šta želi da bude napisano na propratnoj kartici. Ponekad je deklamovao pesmu koju je pronašao u nekoj knjizi ili koju je sam napisao; neki put bi odmah prelazio na suštinu i jednostavno rekao ono što mu je na umu. Gabi je čuvala te kartice u malom zavežljaju povezanom gumicom. Bile su povest Travisovog i Gabinog zajedničkog života, u kratkim odlomcima.

Seo je na stolicu pored kreveta i uhvatio je za ruku. Koža joj je bila bleđa, gotovo voštana, telo joj je izgledalo sitnije i primetio je tanke linijice koje su joj se počele stvarati u uglovima očiju. Ipak, njemu je i dalje bila izuzetna kao i prvi put kad ju je ugledao. Bilo mu je neverovatno da je poznaje skoro punih jedanaest godina. Ne zato što je to razdoblje bilo neobično dugo, već zato što se činilo da te godine sadrže više... *života* nego prethodne trideset dve bez nje. To je bio razlog što je danas došao u bolnicu; to je bio razlog što dolazi svakog dana. Nije imao izbora. Ne zato što se to od njega očekuje - mada se očekivalo - već zato što nije mogao zamisliti da bude negde drugde. Sate su provodili zajedno, ali noću su bili razdvojeni. Da ironija bude veća, ni tu nije imao izbora, jer svoje kćerke nije mogao da ostavi same. Ovih dana je sudbina donosila sve njegove odluke. Izuzev jedne.

Osamdeset četiri dana je prošlo od nesreće i sada je morao da donese odluku. I dalje nije znao šta da radi. U poslednje vreme je odgovor tražio u Bibliji i u delima Tome Akvinskog i Avgustina. Povremeno bi naišao na upečatljiv pasus ali ništa više od toga; sklopio bi knjigu i zurio kroz prozor, ne misleći ništa, kao da se nada da će rešenje pasti s neba.

Retko se iz bolnice vozio pravo kući. Umesto toga, odvezao bi se preko mosta i šetao po peščanim plažama Atlantik Biča. Izuo bi cipele i slušao kako talasi zapljuskuju obalu. Znao je da su i njegove kćerke potresene kao i on i posle posete bolnici trebalo mu je vremena da se pribere. Bilo bi nepravedno da ih izlaže svom strahovanju. Kćerke su mu pružale utočište. Usredsređen na njih, nije mislio o sebi, a njihovu radost je i dalje krasila neiskvarena čistota. I dalje su umele da se izgube u igri i na zvuk njihovog kikota poželeo bi i da se nasmeje i da plače u isto vreme. Ponekad bi ih posmatrao i iznenadilo bi ga koliko liče na svoju majku.

Uvek su pitale za nju, ali obično nije znao šta da im kaže. Bile su dovoljno zrele da razumeju da mami nije dobro i da mora ostati u bolnici; shvatile su to kad su otišle u

posetu, izgledalo je kao da mama spava. Ali nije se mogao prisiliti da im kaže istinu o njenom stanju. Umesto toga, sklupčao bi se s njima na sofu i pričao im kako je Gabi bila oduševljena dok je bila u drugom stanju sa svakom od njih ili ih podsećao na vreme kad se porodica igrala sa baštenskim prskalicama po čitavo popodne. Uglavnom bi, međutim, pregledali albume s fotografijama koje je Gabi s ljubavlju složila. U tom pogledu je bila staromodna i slike bi im uvek izmamile osmeh na licu. Travis im je pričao o svakoj fotografiji, a dok je gledao u Gabino srećno lice na fotografijama, grlo mu se stezalo od saznanja da nikada nije video nikog toliko lepog.

Da bi izbegao tugu koja ga je obuzimala u tim trenucima, ponekad bi podigao pogled s albuma i zagledao se u veliku uramljenu fotografiju koju su snimili prošle godine na plaži. Sve četvoro je bilo u bledožutim pantalonama i belim običnim patikama i sedelo na travi usred dine. U Bofortu je to bila uobičajena porodična slika, ali je njemu nekako izgledala sasvim jedinstveno. Ne zato što je to bila njegova porodica, već zato što je siguran da bi ta slika čak i nekog stranca ispunila nadom i optimizmom, jer su osobe na fotografiji izgledale onako kako srećna porodica treba da izgleda.

Kasnije, kad bi devojčice otišle na spavanje, albume bi vratio na mesto. Jedno je gledati ih sa kćerkama i pričati im priče u želji da ih oraspoloži, a drugo zuriti sam u njih. To nije mogao. Umesto toga, sedeo je sam na sofi, pritisnut tugom koju je osećao u sebi. Ponekad bi Stefani nazvala. Razgovori su im bili ispunjeni uobičajenim šalama, ali istovremeno i uzdržani, jer je znao da Stefani želi da Travis sebi oprost. Uprkos njenim katkad neozbiljnim primedbama i povremenom zadirkivanju, znao je šta mu zapravo govori - da niko njega ne krivi, da to nije njegova greška. Da se ona i ostali brinu za njega. Da bi izbegao njena uveravanja, uvek je govorio da je dobro, čak i kad nije bio, jer je istina bila nešto što je znao da Stefani ne želi da čuje - ne samo da nije verovao da će mu ikada ponovo biti dobro već nije bio siguran da to čak i želi.

Sedamnaest

Trake sunčeve svetlosti i dalje su se pružale ka njima. Travis je u tišini stisnuo Gabinu ruku i trgnuo se od bola u ručnom zglobu. Bio mu je u gipsu do pre mesec dana i lekari su mu prepisali sredstva za umirenje bolova. Kostiruku su mu polomljene a ligamenti iskidani, ali je nakon prve doze odbio da uzima sredstva protiv bolova jer se od njih osećao ošamućeno.

Ruka joj je bila nežna kao i uvek. Uglavnom bi je satima držao za ruku zamišljajući šta bi uradio da mu uzvratistisak. Sedeo je i posmatrao je, pitajući se šta li misli i misli li uopšte išta. Njen unutrašnji svet bio je zagonetka.

„Devojčice su dobro“, počeo je. „Kristin je pojela sve za doručak a skoro da je i Liz. Znam da brineš o tome koliko jedu pošto su sitne, ali sve užine koje im spremim posle škole uglavnom pojeduju.“

Sa spoljne strane prozora jedan golub je sleteo na prozorsku dasku. Napravio je nekoliko koraka u stranu, pa se vratio i najzad se zaustavio na jednom mestu, kako je činio tih dana. Izgledalo je kao da golub zna kada je vreme Travisove posete. Bilo je trenutaka kad je pomišljao da je golub nekakav znak, ali nije znao čega.

„Posle večere, radimo domaće zadatke. Znam da voliš da to obave odmah posle škole, ali izgleda da je i ovako dobro. Oduševila bi se da vidiš kako Kristin dobro ide matematika. Sećaš se kako je na početku godine izgledalo da je uopšte ne razume? To se zaista promenilo. Koristimo one pomoćne kartice koje si kupovala svake večeri i na poslednjem testu je odgovorila na sva pitanja. Čak i domaći radi sasvim bez moje pomoći. Bila bi ponosna na nju.“

Gukanje goluba jedva se čulo kroz staklo.

„I Liza je dobro. Gledamo svake večeri ili *Istraživačicu Doru* ili *Barbi*. Prava je ludost koliko je puta u stanju da gleda isti DVD, ali obožava ih. A za rođendan želi da sve bude u stilu princeze. Mislio sam da uzmem sladoled tortu, ali želi da slavi rođendan u parku, a plašim se da se torta ne rastopi dok ne dođe na red, pa ću verovatno morati da uzmem neku drugu.“

Nakašljao se.

„O, jesam li ti rekao da Džo i Megan razmišljaju o još jednom detetu? Znam, znam - to je ludost s obzirom na to koliko je problema imala u poslednjoj trudnoći i činjenica je da ima preko četrdeset godina, ali Džo kaže da ona zaista želi da pokuša još jednom ne bi li rodila sina. Ja? Ja mislim da je Džo taj koji želi sina a da Megan samo pristaje na sve to, ali s njima dvoma zapravo nikad ne znaš, zar ne.“ . . . ž.

Travis se prisiljavao da mu glas zvuči obično. Otkako je Gabi ovde, pokušavao je da se, kad je s njom, ponaša što prirodnije. Zato što su pre nesreće neprestano razgovarali o deci, zato što su pričali o onome što se događa njihovim prijateljima, uvek se trudio da za vreme posete govori o njima. Nije znao čuje li ga - lekari su imali podeljeno mišljenje o tome. Neki su se zaklinjali da pacijenti u komi mogu da čuju razgovore - i možda i zapamte; drugi su tvrdili suprotno. Travis nije znao kome da veruje, ali je odlučio da se opredeli za optimistički pristup.

Iz istog razloga je, pošto je pogledao na sat, uzeo daljinski upravljač. U retkim trenucima kad nije radila Gabi je sa grešnim zadovoljstvom gledala televizijsku seriju *Sudija Džudi* a Travis ju je stalno zadirkivao što gotovo perverzno uživa u grimasama nesrećnika koji su se našli u sudnici sudije Džudi.

„Da uključim televizor, okej? Tvoja serija je na programu. Mislim da ćemo uhvatiti nekoliko poslednjih minuta.“

Trenutak kasnije, sudija Džudi je vikala i na optuženog i na tužitelja samo da ih učutka, što je izgleda bila predvidljiva, stalna tema serije.

„Baš je u formi, je li?“

Kad se emisija završila, isključio je televizor. Pomislio je da primakne cveće nadajući se da će Gabi uspeti da oseti miris. Želeo je da joj čula i dalje primaju nadražaje. Juče joj je neko vreme češljao kosu; prekjuče je doneo neki njen parfem i naneo joj ga na ručne zglobove. Danas je, međutim, sve tome slično iziskivalo snagu koju nije mogao da sakupi.

„Izuzev ovoga, nema mnogo novosti“, rekao je uzdahnuvši. Reči su mu zazvučale besmisleno kao nesumnjivo i njoj. „Tata me i dalje zamenjuje na klinici. Zaprepastila bi se da vidiš kako je vest sa životinjama, imajući u vidu koliko je vremena prošlo otkako se penzionisao. Kao da nikad nije prestao da radi. Ljudi ga i dalje obožavaju, i mislim da je tamo srećan. Ako mene pitaš, nije ni trebalo da se penzioniše.“

Čuo je kucanje na vratima i ugledao Grečen kako ulazi. Poslednjih mesec dana mnogo se oslanjao na nju. Za razliku od ostalih medicinskih sestara, ona je neumorno verovala da će se Gabi iz ovoga izvući i shodno tome negovala ju je kao da je svesna.

„Hej, Travis“, zacvrkutala je. „Izvini što prekidam, ali moram da priključim novu infuziju.“

Kad je Travis klimnuo glavom, prišla je Gabi. „Kladim se da umireš od gladi, dušo“, reče. „Daj mi samo sekund, okej? A onda ću te ostaviti nasamo sa Travisom. Znaš da ne volim da ometam zaljubljeni par.“

Brzo je radila; odstranila je staru kesu s infuzijom i zamenila je novom, sve vreme razgovarajući. „Znam da te sve boli od jutrošnjih vežbi. Baš smo zdušno radile, zar ne? Bile smo kao oni u reklamama. Jedna vežba, druga vežba. Zaista sam bila ponosna na tebe.“

Svakog dana, ujutro i uveče, po jedna sestra dolazila je da savija i isteže Gabine mišiće. Savijala joj je nogu u kolenu, opružala je; podizala joj stopalo, spuštala ga. Ovo su radili za svaki zglob i mišić u Gabinom telu.

Pošto je okačila kesu s infuzijom, Grečen proveri protok, popravi čaršave a zatim se okrenu ka Travisu.

„Jesi li okej danas?“

„Ne znam“, reče.

Grečen kao da je zažalila što je pitala. „Drago mi je što si doneo cveće“, reče pokazujući glavom na prozorsku dasku. „Sigurna sam da Gabi to ume da ceni.“

„Nadam se.“

„Hoćeš li dovesti devojčice?“

Travis proguta knedlu. „Neću danas.“

Grečen stisnu usne i klimnu glavom. Sledećeg trenutka je izašla.

Pre dvanaest nedelja Gabi su doneli u salu za hitne slučajeve na nosilima, u nesvesti i s teškim krvarenjem iz posekotine na ramenu. Lekari su se najpre usredsredili na posekotinu da bi sprečili gubitak krvi, mada, dok je sad razmišljao o tome, Travis se pitao da li bi drugačiji pristup promenio ishod.

Nije znao, a nikad ni neće. Kao i Gabi, i njega su doneli u salu za hitne slučajeve; kao i Gabi, i on je noć proveo bez svesti. Ali tu je prestajala svaka sličnost. On se narednog dana probudio sa bolom u osakaćenoj ruci, a Gabi više uopšte nije dolazila svesti.

Lekari su bili ljubazni, ali nisu pokušavali da sakriju zabrinutost. Povrede mozga uvek su ozbiljne, kazali su, ali su se nadali da će povreda zaceliti i da će vremenom sve biti u redu.

Vremenom.

Ponekad se pitao shvataju li lekari emocionalnu snagu vremena, ono kroz šta on prolazi, ili čak i to da vreme ima granice. Nije verovao da znaju. Niko nije znao kroz šta on prolazi niti su zapravo shvatali odluku koju je morao da donese. Površno gledano, bilo je jednostavno. Uradiće tačno ono što Gabi želi, tačno ono što ga je naterala da joj obeća.

Ali šta ako...

I u tome je suština. Dugo i ozbiljno razmišljao je o činjenicama; noći je probdeo razmišljajući o tom pitanju. Iznova se pitao šta ljubav zaista znači. U tami se prevrtao po krevetu želeći da neko drugi odluči umesto njega. Ali sam se borio s tim, i često se budio ujutro na suzama natopljenom jastuku, na mestu gde je Gabi trebalo da bude. I prvo što bi rekao uvek je glasilo isto.

„Žao mi je, ljubavi.“

Odluka koju je Travis sada morao da donese imala je korene u dva odvojena događaja. Prvi događaj ticao se jednog para, Keneta i Elenor Bejker. Drugi događaj, sama nesreća, dogodila se jedne kišne vetrovite noći pre dvanaest nedelja.

Nesreću je bilo lako objasniti; nalikovala je mnogim nesrećama po tome što se niz zasebnih i naizgled nevažnih grešaka nekako spojio i eksplodirao na najžasniji način. Sredinom novembra odvezli su se u Centar RBC u Roliju da gledaju uživo Dejvida Koperfilda. Tokom godina, obično su odlazili na jednu-dve predstave godišnje, ako ni zbog čeg drugog a ono da bi imali izgovor da veče provedu sami. Uobičajeno su pre predstave odlazili na večeru, ali te noći nisu. Travis je kasno došao iz klinike, kasno su krenuli iz Boforta, i kad su se parkirali, ostalo im je još samo nekoliko minuta do početka predstave. Travis je u brzini zaboravio kišobran uprkos zlokobnim oblacima i sve jačem vetru. To je bila greška broj jedan.

S uživanjem su odgledali predstavu, ali kad su izašli iz pozorišta, napolju ih je sačekalo nevreme. Kiša je pljuštala i Travis se sećao da je stojeći sa Gabi razmišljao kako najbolje da stignu do svog automobila. Slučajno su sreli prijatelje koji su takođe bili na predstavi i Džef se ponudio da otprati Trávisa do kola da ne bi sasvim pokisao. Ali Travis nije hteo da se Džef muči pa je odbio njegovu ponudu. Umesto toga, pojurio je na kišu upadajući do gležnjeva u bare na putu do kola. Kad je ušao u kola, bio je moker do gole kože, a naročito su mu noge bile mokre. To je bila greška broj dva.

Kako je bilo kasno a ujutro su oboje morali da budu na poslu, Travis je vozio uprkos vetru i kiši pokušavajući da skрати za neki minut vožnju koja inače traje dva i po sata. Iako se jedva videlo kroz vetrobransko staklo, vozio je trakom za preticanje, prekoračio brzinu, jurio mimo kola čiji su vozači bili oprezniji i imali u vidu opasnosti koje su sa sobom nosile takve vremenske prilike. To je bila greška broj tri. Gabi mu je neprestano govorila da uspori; i nije samo jednom usporio kad mu je rekla, ali bi, čim je mogao, opet povećao brzinu. Kad su stigli u Goldsboro, odakle su do kuće imali još sat i po, Gabi je bila toliko ljuta da više nije govorila s njim. Naslonila je glavu i zatvorila oči, odbijala da razgovara, iznervirana što je ignoriše. To je bila greška broj četiri.

Zatim se dogodila nesreća koja se mogla izbeći da se ništa drugo nije dogodilo. Da je poneo kišobran ili dozvolio prijatelju da ga otprati, ne bi po kiši trčao do kola. Noge bi mu možda bile suve. Da je sporije vozio, možda bi mogao da zadrži kontrolu. Da je poštovao Gabine želje, ne bi se svađali i pazila bi na ono što on namerava da uradi i sprečila bi ga pre no što bude prekasno.

Blizu Njuporta se nalazi široka, jednostavna krivina na autoputu gde postoji raskrsnica sa semaforom. Već tada ga je - na nepunih dvadeset minuta od kuće - do ludila dovodio osećaj svraba na stopalima. Imao je pertle na cipelama, čvorovi su se onako natopljeni još više stegli, i ma koliko da je pokušavao da se izuje, prsti jedne bi mu skliznuli s pete druge cipele. Nagnuo se napred, jedva videći iznad kontrolne table, i jednom rukom posegnuo da skine cipelu. Bacivši načas pogled nadole, mučio se sa čvorom i nije video da se upalilo žuto svetlo.

Čvor nije popuštao. Kad je konačno uspeo, podigao je pogled, ali tada je već bilo prekasno. Upalilo se crveno svetlo i u raskrsnicu je ulazio srebrni kamion. Nagonski je pritisnuo kočnicu i zadnji kraj automobila je zavrtao po mokrom kolovozu. Automobil se zaneo van kontrole. U poslednjem trenutku točkovi su dotakli kolovoz i izbegli su kamion u raskrsnici, ali su izleteli, s puta ka borovima.

Blato je bilo još klizavije i Travis ništa nije mogao da uradi. Okrenuo je volan i ništa se nije dogodilo. Na trenutak mu je izgledalo kao da se sve kreće usporeno. Poslednje čega se sećao pre no što je izgubio svest jeste mučni zvuk slomljenog stakla i skršenog metala.

Gabi nije imala vremena ni da vrisne.

Travis je sklonio zalutali pramen kose sa Gabinog čela gurnuvši joj ga iza uveta i slušao kako mu creva krče. Ma koliko da je bio gladan, nije mogao da podnese pomisao da jede. Želudac mu je neprestano bio kao zavezan u čvor a u retkim trenucima kad nije, prazninu bi mu ispunila bujica misli o Gabi.

Bio je to ironičan oblik kazne, jer je u drugoj godini njihovog braka Gabi rešila da nauči Trávisa da jede i nešto drugo izuzev jednostavnih stvari koje je već dugo voleo. Pretpostavljao je da je razlog bio to što su joj dosadile njegove jednolične navike. Trebalo je da shvati da promene nastupaju kad je Gabi počela da tu i tamo ubacuje poneku primedbu o divnom ukusu belgijskog keksa nedeljom ujutro i kako ništa nije bolje od tanjira domaćeg gulaša u hladnim zimskim danima.

Sve dotad je Travis bio glavni kuvar porodice, ali malo-pomalo Gabi je počela da ulazi u kuhinju. Kupila je dva-tri kuvara, i uveče bi je Travis gledao kako leži na sofi i povremeno savija ugao stranice. Tu i tamo bi ga pitala da li mu nešto zvuči posebno dobro. Naglas je čitala sastojke za pilav ili teletinu s vinom, i premda je Travis govorio da zvuči sjajno, po njegovom tonu bilo je očigledno da ta jela, čak i kad bi ih skuvala, verovatno ne bi jeo.

No, Gabi je iznad svega bila istrajna i ipak je počela da uvodi male promene. Spremila bi sos od putera, pavlake ili vina i njime prelila svoj deo piletine koju je on spremao skoro svako veče. Jedino je tražila da Travis makar pomiriše sos, i obično je morao da prizna da mu aroma otvara apetit. Kasnije je počela da stavlja male količine u činiju za služenje i kad bi sebi sipala sos, jednostavno bi sipala i njemu želeo on to ili ne. I malo-pomalo, na njegovo iznenađenje, poželeo je.

Za njihovu treću godišnjicu Gabi je spremila mocarelom punjen rolat od mesa na italijanski način; namesto poklona, zamolila ga je da obrok pojede sa njom; do četvrte godišnjice povremeno su zajedno kuvali. Iako su njegov doručak i ručak i dalje bili jednolični, a večera uglavnom jednostavna kao i uvek, morao je da prizna da je bilo nečeg

romantičnog kad zajedno kuvaju, pa su narednih godina to radili najmanje dvaput nedeljno. Gabi bi često u tim prilikama popila čašu vina, a dok su kuvali, devojčice su morale da budu u zastakljenom delu trema, gde je istaknuto mesto zauzimaio berberski ćilim boje smaragda. Takve prilike nazivali su „vreme zelenog ćilima“. Dok su Gabi i Travis seckali, mešali i tiho razgovarali o proteklom danu, uživao je u zadovoljstvu koje mu je donela.

Pitao se hoće li ikada dobiti priliku da ponovo s njom kuva. Prvih nedelja posle nesreće, gotovo je izbezumljeno proveravao ima li noćna sestra broj njegovog mobilnog telefona pri ruci. Posle mesec dana, pošto je Gabi mogla da diše svojim plućima, premeštena je sa Odeljenja intenzivne nege u zasebnu sobu i bio je uveren da će se Gabi usled te promene probuditi. Ali kako su dani prolazili a promene nije bilo, njegovu manijakalnu energiju smenio je tihi, mučni užas, što je bilo još gore. Gabi mu je jednom rekla da je šest nedelja granica - posle toga izgledi da se čovek probudi iz kome dramatično opadaju. Ali on se ipak nadao. Govorio je sebi da je Gabi majka, da je Gabi borac, da je Gabi drugačija od svih ostalih. Šest nedelja je nastupilo i prošlo; usledile su još dve nedelje. Posle tri meseca, znao je, većina pacijenata koji su i dalje u komi premeštani su u domove za dugoročnu negu. Taj dan je danas i Travis je trebalo da kaže administratoru šta želi da se uradi. Ali to nije odluka koju mora da donese. Ova odluka se ticala Kenet i Elenor Bejker i premda je znao da ne može okriviti Gabi što ih je dovela u njihov život, još nije bio spreman da o njima razmišlja.

Osamnaest

Kuća koju su sagradili bila je mesto gde je Travis zamišljao da će provesti ostatak života. Iako je bila nova, od samog useljenja je imala atmosferu kuće u kojoj se živelo. Pripisivao je to činjenici da je Gabi uložila mnogo truda da stvori dom u kojem će se ljudi osećati prijatno čim kroče na vrata.

Ona je nadgledala detalje koji su od kuće činili dom. Dok je Travis razmišljao o građevini u pogledu kvadrature i građevinskog materijala koji podnosi slana, vlažna leta, Gabi je u nju unela probrane detalje o kojima on nikad nije razmišljao. Jednom su se, dok se još gradilo, vozili pored trošne farmerske kuće, odavno napuštene, i Gabi je zahtevala da se zaustave. Dotad se već navikao na njene povremene uzlete mašte. Uovoljio joj je i ubrzo su prošli kroz ono što je nekad bio dovratak. Hodali su po podovima prekrivenim prljavštinom i trudili se da ignorišu lozu izniklu kroz napukle zidove i razvaljene prozore. Na suprotnom zidu, međutim, nalazio se kamin, pod debelim slojem čađi, i Travis se sećao kako je pomislio da je Gabi odnekud znala da tu postoji kamin. Čučnula je pored kamina prelazeći rukom po stranama i ispod police. „Vidiš ovo? Mislim da je to rukom bojena keramika“, rekla je. „Mora da ima stotine pločica, možda i više. Možeš li da zamisliš koliko je bio lep kad je bio nov?“ Uхватила ga je za ruku. „Treba da napravimo nešto ovakvo.“

Kuća je lagano dobijala detalje koje nikad ranije nije mogao da zamisli. Nisu samo iskopirali stil u kojem je urađen kamin; Gabi je pronašla vlasnike, zakucala im na vrata i ubedila ih da joj prodaju čitav kamin za manje novca nego što su potrošili da ga očiste. U dnevnoj sobi je želela velike hrastove grede i zasvođenu tavanicu od mekog bora koja se slagala sa krovnim zabatima. Zidovi su bili od gipsa, cigle, prekriveni živopisnim šarama, neki su podsećali na kožu, a svi na umetnička dela. Čitave vikende je provodila kupujući antikni nameštaj i drangulije, a ponekad se činilo kao da i sama kuća zna šta Gabi pokušava da postigne. Kad je otkrila da na jednom mestu patos škripi, išla je napred-nazad, s velikim osmehom na licu, da se uveri da nije umislila. Volela je ćilime - što je šara živopisnija, to joj se više dopadalo - i bili su razbacani po čitavoj kući bez nekog posebnog reda.

Bila je i praktična. Kuhinja, kupatila i spavaće sobe bili su prozračni, svetli i vrlo moderni, s velikim prozorima iza kojih se pružao čaroban pogled. U glavnom kupatilu nalazila se kada na nogarima u obliku šapa i prostran, zastakljen tuš. Želela je veliku garažu gde će biti dosta prostora za Trávisa. Pretpostavljajući da će mnogo vremena provoditi na tremu koji se pružao oko čitave kuće, insistirala je na visećoj ležaljci i odgovarajućim stolicama za ljuljanje, a roštilj i deo za sedenje postavljeni su tako da su po kiši mogli da sede napolju a da ne pokisnu. Celokupan utisak je bio takav da se nije znalo je li prijatnije napolju ili unutra; bio je to dom u koji možete ući u blatnjavim cipelama a da zbog toga ne nagrabusite. A prve noći u svojoj novoj kući, dok su ležali na krevetu sa baldahinom, Gabi se okrenula ka Travisu s izrazom čistog zadovoljstva, a glas joj je zvučao kao da prede: „Na ovom mestu, sa tobom, uvek ću želeti da budem.“

Deca su imala problema, iako to nije spominjao pred Gabi.

Ne čudi to, naravno, ali Travis uglavnom nije znao šta da radi. Kristin ga je više nego jednom pitala hoće li se mama ikad vratiti kući i premda ju je Travis uvek uveravao da hoće, Kristin nije delovala ubeđeno, verovatno zato što ni sam nije znao veruje li u to. Deca imaju takvu sposobnost zapažanja, a sa osam godina, Kristin bila u uzrastu kad zna da svet nije jednostavan kako je nekad zamišljala da jeste.

Bila je lepo dete, svetloplavih očiju, i volela je da ima urednu mašnu u kosi. Želela je da joj i soba uvek tako izgleda i nije htela da nosi odeću koja se ne slaže. Nije imala napade besa kad nešto nije u redu; umesto toga, bila je dete koje slaže svoje igračke ili odabere novi par cipela. Ali od nesreće, lako se uzbuđivala i izlivi gneva su sada postali uobičajeni. Njegovoj porodici, uključujući i Stefani, preporučeno je savetovalište, gde su i Kristin i Liza odlazile dvaput nedeljno, ali izlivi besa kao da su postali još gori. A sinoć, kad je Kristin otišla na spavanje, soba joj je bila u neredu.

Liza, koja je uvek bila sitna za svoj uzrast, imala je kosu iste boje kao Gabi i uglavnom je bila vesela. Imala je cebe koje je svuda nosila sa sobom, i pratila je Kristin kao kuće po kući. Stavljala je nalepnice na sve svoje fascikle i obično je iz škole donosila radove prekrivene zvezdama. Ipak, već dugo je zaspivala plačući. Travis ju je preko monitora u prizemlju čuo kako jeca i morao je da se uštine za nos da se i sam ne bi rasplakao. U takvim noćima bi se popeo stepenicama do njihove sobe - posle nesreće, još jedna novina je bila i što su želele da spavaju u istoj sobi - i Travis bi legao pored nje milovao je po kosi. Dok ju je slušao kako jeca, neprestano je ponavljala najtužnije reči koje je Travis ikad čuo: „Nedostaje mi mama.“ Gotovo gušeći se, jednostavno bi rekao: „Znam. I meni.“

On nije mogao da zauzme Gabino mesto a nije ni pokušavao; ostala je, međutim, praznina tamo gde je Gabi nekad bila, praznina koju nije znao kako da ispuni. Kao većina roditelja, svako je od njih imao svoju oblast kad su u pitanju deca. Gabi je, sada je to znao, preuzela daleko veći deo odgovornosti i žalio je što je tako. Bilo je tolika toga što nije umeo da uradi i što je delovalo lako dok je Gabi to obavljala. Sitnice. Mogao je da očešlja devojčice, ali kad je trebalo da im uplete pletenice, shvatao je koncept ali nije uspevao da ovlada veštinom. Nije znao na kakav jogurt misli Liza kad kaže da želi „onaj sa plavom bananom“. Kad su se prehladile, stajao je pred rafom u prodavnici pregledajući police prepune raznih vrsta sirupa za kašalj, pitajući se da li da kupi sirup s ukusom grejpfruta ili trešnje. Kristin nikad nije nosila odeću koju bi joj pripremio. Nije pojma imao da Liza petkom voli da nosi lakovane cipele. Shvatio je da pre nesreće nije znao čak ni kako im se učitelji zovu ni gde im se tačno u školi nalaze učionice.

Za Božić je bilo najgore, jer to je bio Gabin omiljeni praznik. Volela je sve što se tiče Božića: kićenje jelke, ukrašavanje kuće, spremanje kolača, čak i kupovinu. Travis se divio kako je uspevala da sačuva dobro raspoloženje dok se gurala kroz izbezumljenu svetinu po robnim kućama, ali uveče, pošto bi devojčice otišle na spavanje, s velikom radošću bi izvukla poklone i zajedno bi upakovali sve što je kupila. Travis bi ih kasnije sakrivao na tavan.

Nije bilo ničeg radosnog u prošlogodišnjem prazniku. Travis je dao sve od sebe i trudio se da stvori veselje iako ga očito nije bilo. Pokušao je da uradi sve što je Gabi radila, ali napor da održi privid sreće bio je iscrpljujući, pogotovo što ni Kristin ni Liza nisu olakšavale situaciju. Nisu one bile krive, ali ni za živu glavu nije znao kako da reaguje kad je vodeća na spisku i kod jedne i kod druge bila želja da mama ozdravi. To se nije moglo zameniti novom poučnom igricom ili kućicom za lutke.

U poslednje dve-tri nedelje stanje se poboljšalo. Kao. Kristin je i dalje imala izlive besa, Liza je i dalje plakala noću, ali su se prilagodile životu u kući bez mame. Kad bi stigle iz škole, više je nisu po navici dozivale; kad bi pale i ogrebale laktove, sad su odmah dolazile

kod njega po flaster. Na crtežu porodice koji je Liza nacrtala u školi, Travis je video samo tri lika; jedva je došao do daha kad je shvatio da je u uglu još jedan horizontalni lik, dodat gotovo kao da se naknadno setila. Nisu se raspitivale za mamu kao ranije i retko su odlazile u posetu. Bilo im je teško da idu, jer nisu znale šta da kažu pa čak ni kako da se ponašaju. Travis je to razumeo i trudio se da im olakša. „Samo joj pričajte“, rekao bi im i pokušavale su, ali bi im reči ponestalo kad ne bi dobile odgovor.

Kad bi došle u posetu, Travis im je obično govorio da donesu ponešto - lepe kamenčice koje su našle u bašti, presovano lišće, svetlucave čestitke koje su same pravile. Ali čak su i pokloni bili opterećeni bremenom neizvesnosti. Liza bi položila svoj dar na Gabin stomak i povukla bi se; trenutak kasnije bi ga stavila bliže Gabinoj ruci. Potom bi ga premestila na stočić. Kristin se, s druge strane, neprestano pomerala. Sela bi na krevet, stajala pored prozora, unosila se majci u lice, i sve vreme ne bi ni reč rekla.

„Šta je danas bilo u školi?“ upitao ju je Travis kad je poslednji put bila u poseti. „Siguran sam da mama želi da čuje svaku pojedinost.“

Umesto odgovora, Kristin se okrenula ka njemu. „Zašto?“ upitala je tonom koji je odavao tugu i prkos. „Znaš da ne može da me čuje.“

Kafeterija se u bolnici nalazila u prizemlju i Travis je često tamo odlazio, uglavnom da bi čuo još neki glas osim sopstvenog. Obično je stizao u vreme ručka i u poslednjih nekoliko nedelja počeo je da prepoznaje redovne posetioce. Uglavnom su to bili zaposleni, ali i jedna starija žena koja je izgleda bila tu kad god bi došao. Nikad nije razgovarao sa njom, ali je od Grečen saznao da je muž te žene već bio na Odeljenju intenzivne nege kad je Gabi primljena. Nekakve komplikacije sa dijabetesom; kad god bi ugledao ovu ženu kako jede supu, pomislio bi na njenog muža. Bilo je lako zamisliti najgore: pacijent priključen na desetinu mašina, beskonačni niz operacija, moguća amputacija, čovek koji se jedva drži u životu. Nije mu priličilo da pita, a čak nije bio siguran želi li da zna istinu, ako ni zbog čega drugog a onda zato što nije bio u stanju da pokaže zabrinutost koju bi, znao je, trebalo da pokaže. Činilo mu se da je izgubio sposobnost da saoseća.

Ipak, posmatrao ju je, razmišljajući šta bi mogao da sazna od nje. Dok njemu čvor u želucu nije dozvoljavao da proguta više od nekoliko zalogaja ma šta da je jeo, ona ne samo da bi pojela ceo obrok već se činilo da joj i prija. Dok je njemu bilo nemoguće da se dovoljno dugo usredsredi na bilo šta izuzev na sopstvene potrebe i svakodnevni život svojih kćerki, ona je uz ručak čitala romane i primetio je više puta da se čak tiho nasmeje kad bi naišla na pasus koji joj je zabavan. I za razliku od njega, zadržala je sposobnost za osmeh i spremno ga upućivala svima koji su prolazili pored njenog stola.

Ponekad, u tom osmehu, mislio je da vidi trag usamljenosti, čak i dok se prekorevao što zamišlja nešto što verovatno i ne postoji. Nije mogao a da ne razmišlja o njenom braku. Zbog njenih godina pretpostavljao je da su proslavili srebrnu, ako ne i zlatnu godišnjicu braka. Najverovatnije su imali decu, iako ih on nikad nije video. Ali više od toga nije mogao da nasluti. Pitao se jesu li bili srećni, jer se činilo da ona muževljevu bolest prima mirno, dok je on hodao bolničkim hodnicima kao da bi se zbog jednog pogrešnog koraka mogao sručiti na pod.

Pitao se, na primer, je li joj muž ikad zasadio grmove ruža, kao što je Travis uradio za Gabi kad je ostala u drugom stanju sa Kristin. Travis se sećao kako je izgledala dok je sedela na tremu, s jednom rukom na stomaku, i spomenula kako u dvorištu iza kuće treba zasaditi cveće. Gledajući je dok je to govorila, Travis joj je mogao uslišiti želju jednako koliko i disati pod vodom, ali, premda su mu ruke bile izgrebane i jagodice prstiju krvave

pošto je zasadio grmove, ruže su cvetale na dan kad je Kristin rođena. U bolnicu joj je doneo buket tih ruža.

Pitao se je li je muž gledao krajičkom oka kao što je Travis gledao Gabi dok su se njihova deca igrala na ljuljaškama u parku. Voleo je kad bi se Gabino lice ozarilo od ponosa. Često bi je uzeo za ruku i poželeo da je drži zauvek.

Pitao se je li je muž smatrao lepom kad se tek probudi, raščupane kose, kao što je Travis mislio kad bi ugledao Gabi. Ponekad, uprkos organizovanom jutarnjem metežu, jednostavno bi još nekoliko minuta ležali zagrljeni kao da jedno od drugog crpe snagu koja im je neophodna za predstojeći dan.

Travis nije znao je li njegov brak naročito srećan ili su svi brakovi poput njegovog. Znao je jedino da je on bez Gabi potpuno izgubljen, dok su drugi, uključujući i ženu u kafeteriji, nekako nalazili snage da nastave. Nije znao da li da se divi ovoj ženi ili da je sažaljeva. Uvek bi se okrenuo pre nego što bi primetila da je gleda. Iza njega, neka porodica je ušla, brbljajući uzbuđeno i noseći balone; na kasi je primetio mladića kako po džepovima traži sitninu. Travis odgurnu poslužavnik osećajući mučninu. Sendvič je tek napola pojeo. Razmišljao je da li da ga ponese u sobu, ali je znao da ga neće pojesti. Okrenuo se prema prozoru.

Kafeterija je gledala na mali prostor sa zelenilom i Travis je gledao kako se spoljašnji svet menja. Uskoro će stići proleće i zamišljao je kako počinju da se obrazuju pupoljčići cvetova drena. U poslednja tri meseca odavde je video svakojake vremenske prilike. Gledao je kišu i sunce i video kako vetar duva brzinom od preko osamdeset kilometara na čas povijajući borove u daljini gotovo do pucanja. Pre tri nedelje gledao je kako s neba pada grad a samo nekoliko minuta kasnije pojavila se veličanstvena duga koja kao da je uokvirila grmove azaleja. Boje, toliko jarke da su izgledale žive, navele su ga da pomisli da nam priroda ponekad šalje znake, da je važno setiti se da radost uvek sledi posle očaja. No časak kasnije, duga je nestala, ponovo je padao grad, a on je shvatio da je radost ponekad samo opsena.

Devetnaest

Sredinom popodneva nebo se naoblačilo; bilo je vreme za Gabine uobičajene aktivnosti. Mada je obavila jutarnje vežbe, a sestra će kasnije uveče doći da ponovo vežba s njom, upitao je Grečen je li u redu da on to isto uradi i po podne.

„Mislim da bi joj se to dopalo“, rekla je Grečen.

Pokazala mu je šta da radi, proveravajući razume li Travis da svaki mišić i svaki zglob zahtevaju pažnju. Dok su Grečen i ostale sestre uvek počinjale od Gabinih prstiju na rukama, Travis je započeo od nožnih prstiju. Skinuo je čaršav i uzeo joj stopalo, savijajući joj mali prst gore-dole, jednom pa drugi put, a zatim prešao na susedni.

Travis je zavoleo da ovo čini za nju. Dodir njene kože bio je dovoljan da rasplamsa desetina uspomena: sećao se kako joj je masirao stopala dok je bila u drugom stanju, lagane opojne masaže leđa uz svetlost sveća kada se činilo da Gabi prede, kako joj je masirao ruku kad ju je isteglila podižući kesu pseće hrane. Koliko god da mu je nedostajao razgovor sa Gabi, ponekad je verovao da je običan dodir ono što mu najviše nedostaje. Više od mesec dana mu je bilo potrebno da traži dozvolu od Grečen da pomaže u vežbama, i za to vreme, kad god bi pomilovao Gabinu nogu, osećao se kao da je koristi. Nije bilo važno što su u braku; važno je bilo to što je to bio jednostran čin, nekako lišen poštovanja prema ženi koju obožava.

Ali ovo...

Ovo joj je trebalo. Ovo joj je *neophodno*. Bez toga bi njeni mišići atrofirali, pa čak i da se probudi - kad se probudi, brzo se ispravio - bez ovoga bi bila zauvek vezana za postelju. Makar je tako sebi govorio. Duboko u sebi znao je da je i njemu to potrebno, ako ništa drugo a ono da oseti toplinu njene kože i blago pulsiranje krvi u njenom ručnom zglobu. U takvim trenucima bio je najubeđeniji da će se Gabi oporaviti; da će njeno telo samo sebe isceliti.

Završio je s prstima i prešao na njene gležnjeve; zatim joj je istezao kolena, savijao ih do njenih grudi i ponovo ispravljao. Ponekad, dok je ležala na sofi i prelistavala časopise, Gabi bi odsutno protegnula nogu tačno na taj način. Bio je to pokret kakav bi napravila balerina a Gabi je to činila jednako graciozno.

„Prija li ti ovo, ljubavi?“

Divno je. Hvala ti. Malo sam se bila ukočila.

Znao je da zamišlja njen odgovor, da se Gabi nije pomerila. Ali njen glas kao da se stvarao niotkud kad god bi ovako vežbao s njom. Ponekad se pitao počinje li da gubi razum.

„Kako si?“

Umirem od dosade, ako želiš da znaš istinu. Usput, hvala ti za cveće. Divno je. Jesi li ga kupio kod Frika?

„Gde drugo?“

Kako su devojčice? Ovog puta mi reci istinu.

Travis je prešao na drugo koleno. „Dobro su. Ali, nedostaješ im i teško im je. Ponekad ne znam šta da radim.“

Radiš najbolje što umeš, je li? Zar ne govorimo to uvek jedno drugome?

„U pravu si.“

To je sve što očekujem. A one će biti u redu. Snažnije su nego što izgledaju.

„Znam. Na tebe su.“

Travis je zamišljao kako ga gleda, pomalo nesigurna.

Mršav si. Previše mršav.

„Ne jedem mnogo.“

Brinem se za tebe. Moraš da vodiš računa o sebi. Zbog devojčica. Zbog mene.

„Uvek ću biti pored tebe.“

Znam. Toga se i plašim. Sećaš li se Keneta i Elenor Bejker?

Travis prekinu istezanje. „Da.“

Onda znaš o čemu pričam.

Uzdahnuo je i nastavio s vežbom. „Da.“

U mislima mu njen glas postade nežniji.

Sećaš li se kad si sve nas prošle godine naterao da kampujemo u planinama? Kako si obećao da ćemo devojčice i ja u tome uživati?

Počeo je da joj masira prste na rukama. „Kako si se toga setila?“

Ovde razmišljam o svačemu. Šta drugo mogu da radim? Bilo kako bilo, sećaš li se kad smo tek stigli tamo, nismo čak ni šatore postavili - samo smo istovarili kamion - iako smo čuli kako u daljini grmi, jer si ti želeo da nam pokažeš jezero? I kako smo morali da pešačimo skoro kilometar donde, a baš kad smo stigli na obalu, nebo se otvorilo i samo je krenulo da... pljušti? Kiša je lila kao da šiba iz creva. A kad smo se vratili u kamp, sve je bilo potpuno mokro. Bila sam vrlo ljuta na tebe i naterala sam te da nas sve odvedeš u hotel.

„Sećam se.“

Žao mi je zbog toga. Nije trebalo onako da pobesnim. Iako si bio kriv.

„Zašto sam uvek ja kriv?“

Zamišljao je kako mu namiguje dok joj je glavu nežno okretao s jedne na drugu stranu.

Zato što divno podnosiš kad ja to kažem.

Sagnuo se i poljubio je u čelo.

„Toliko mi nedostaješ.“

I ti meni.

Grlo mu se stezalo dok je završavao vežbu, *znajući* da će Gabin glas opet utihnuti. Primaknuo je svoje lice njenom. „Ti znaš da moraš da se probudiš, je l' da? Potrebna si devojčicama. Potrebna si meni.“

Znam. Pokušavam.

„Moraš da požuriš.“

Ništa nije rekla i Travis je znao da je preterao.

„Volim te, Gabi.“

I ja tebe volim.

„Mogu li nešto da učinim? Da spustim roletne? Da ti donesem nešto od kuće?“

Hoćeš li da sediš još malo sa mnom? Veoma sam umorna.

„Naravno.“

I držaćeš me za ruku?

Klimnuo je glavom i ponovo je pokrio čaršavom. Seo je na stolicu pored kreveta i uzeo je za ruku, lagano joj palcem milujući dlan. Napolju se opet pojavi golub, a iza njega su nebom plovili teški oblaci stvarajući prizore iz drugih svetova. Voleo je svoju ženu, ali je mrzeo to u šta se život s njom pretvorio, proklinjući sebe što čak tako i misli. Poljubio joj je jagodice jednog po jednog prsta i prineo njen dlan svom obrazu. Držao ga je tako,

osećajući njenu toplinu i želeći da napravi makar najmanji pokret, ali kako se ništa nije desilo, odmaknuo je njenu ruku i ne primetivši da golub zuri u njega.

Elenor Bejker je bila tridesetosmogodišnja domaćica i majka dvojice sinova koje je obožavala. Pre osam godina je došla na Odeljenje za hitne slučajeve povraćajući i žaleći se na nesnosan bol u potiljku. Gabi, koja je menjala prijateljicu, radila je upravo tog dana, ali nije ona pregledala Elenor. Elenor je primljena u bolnicu i Gabi ništa nije znala o njoj sve do narednog ponedeljka kad je shvatila da su Elenor, kad se u nedelju ujutro nije probudila, smestili na Odeljenje intenzivne nege. „Ukratko“, rekla je jedna medicinska sestra, „zaspala je i nije se probudila.“

Uzrok njene kome bio je težak slučaj virusnog meningitisa.

Njen muž Kenet, profesor istorije u Srednjoj školi Istočni Karteret, koji je bio društven, ljubazan momak, dane je provodio u bolnici. Gabi ga je vremenom upoznala; najpre bi se tu i tamo učtivo pozdravili, ali kako je vreme odmicalo, razgovori su im postajali sve duži. Kenet je obožavao svoju ženu i decu, uvek je u bolnicu dolazio u urednom džemperu i ispeglanim bleožutim pantalonama, i pio je *Planinsku rosu* na litre. Bio je pobožan katolik, i Gabi ga je često zaticala kako se moli uz ženin krevet. Sinovi su im se zvali Metju i Mark.

Travis je sve to znao pošto je Gabi pričala o njemu kad bi došla s posla. Ne u početku, ali kasnije, pošto su se malo sprijateljili. Njihovi razgovori su uvek bili isti - Gabi se pitala kako je mogao da dolazi svakog dana, šta je mislio dok je sedeo u tišini pored svoje žene.

„Uvek izgleda toliko tužno“, rekla je Gabi.

„Zato što i jeste tužan. Žena mu je u komi.“

„Ali on je tamo sve vreme. Šta je s njegovom decom?“

Nedelje su se pretvorile u mesece i Elenor Bejker je na kraju prebačena u dom za negu. Meseci su se pretvorili u jednu a zatim i drugu godinu. Pomisao na Elenor Bejker bi na kraju izbledela da Kenet Bejker nije kupovao u istom supermarketu kao i Gabi. Povremeno bi naleteli jedno na drugo i uvek bi razgovor skrenuo na Elenorino stanje. Nikad nije bilo nikakve promene.

Ali s godinama, kako su se i dalje susretali, Gabi je primetila da se Kenet promenio. „Još je tu“, bila je rečenica kojom je opisivao Elenorino stanje. Oči su mu zablistale kad je govorio o Elenor, a sada su bile bezizrazne; tamo gde je nekad bilo ljubavi sada se videla samo apatija. Crna kosa mu je za nekoliko godina posedela, a toliko je omršao da je odeća visila na njemu.

Činilo se da Gabi u supermarketu ne može proći pored polica sa žitaricama a da ne naiđe na Keneta, koji joj se počeo poveravati. Izgledalo je kao da mu je potrebna, da joj ispriča šta se događa, i u tim susretima Kenet bi navodio sve strašnije od strašnijeg - izgubio je posao, ostao je bez kuće, nije mogao da dočeka da mu deca odu iz kuće, stariji sin je napustio srednju školu a mlađi je ponovo uhapšen zbog prodaje droge. *Ponovo*. Tu reč je Gabi naglasila kad je kasnije razgovor prepričavala Travisu. Takođe je rekla kako je sigurna da je Kenet bio pijan kad su se sreli.

„Toliko mi ga je žao“, reče Gabi.

„Znam da jeste“, kazao je Travis.

Zatim je opet ućutala. „Ponekad mislim da bi bilo lakše da mu je žena umrla.“

Zureći kroz prozor, Travis je mislio na Keneta i Elenor Bejker. Nije znao je li Elenor i dalje u domu i je li još živa. Posle nesreće se gotovo svakog dana sećao tih razgovora, sećao se onoga što mu je Gabi rekla. Pitao se jesu li Kenet i Elenor Bejker u njihov život došli s razlogom. Koliko ljudi, na kraju krajeva, poznaje nekoga ko je u komi? Izgledalo je

toliko... *nestvarno*, jednako verovatno kao poseta ostrvu na kojem žive dinosaurusi ili prizor letećeg tanjira koji raznosi Empajer stejt bilding.

Ali Gabi je radila u bolnici, a ako je i postojao nekakav razlog što su Bejkerovi ušli u njihov život, kakav je to razlog bio? Da ga upozori da je osuđen na propast? Da će mu kćerke krenuti stranputicom? Takvih misli se užasavao i to je bio razlog što je vodio računa da uvek bude kod kuće kad mu se kćerke vrate iz škole. To je bio razlog što će ih odvesti u zabavni park *Bus* čim se škola završi, i to je bio razlog što je dozvolio da Kristin prespava kod drugarice. Budio se svakog jutra misleći kako, premda se muče, što je normalno, i dalje zahteva da se lepo ponašaju i kod kuće i u školi, i to je bio razlog što bi ih obe, kad su bile neposlušne, za kaznu poslao u njihove sobe. Jer, sve to bi i Gabi uradila.

Njegovi tast i tašta su ponekad mislili da je prestrog prema devojkicama. To nije bilo iznenađujuće. Naročito je njegova tašta oduvek bila sklona da kritikuje. Dok su Gabi i njen otac bili u stanju da ćaskaju preko telefona po čitav sat, s majkom je uvek kratko razgovarala. U početku su Travis i Gabi uobičajene porodične praznike provodili u Savani i Gabi bi se uvek ojađena vratila kući; kad su im se rodile kćerke, najzad je rekla roditeljima kako želi da započne sopstvenu prazničnu tradiciju. Ona želi da ih vidi, ali moraju oni doći u Bofort. Nikad nisu došli.

Posle nesreće, međutim, njeni roditelji su se smestili u hotel u Morhed Sitiju da bi bili blizu svoje kćeri pa su prvog meseca njih troje često bili zajedno u Gabinoj sobi. Premda mu nikad nisu rekli da njega krive za nesreću, Travis je to mogao da oseti po njihovom uzdržanom ponašanju. Kad bi provodili vreme sa Kristin i Lizom, uvek je to bilo van kuće - izlasci na sladoled ili picu - i retko bi u kući ostali duže od dva-tri minuta.

Posle izvesnog vremena, morali su da se vrate i sada su povremeno dolazili za vikend. Kad bi došli, Travis se trudio da se drži podalje od bolnice. Sebi je govorio da je to zato što i oni treba da provedu vreme sa svojom kćeri, i delimično to i jeste bilo tačno. Nije želeo da prizna da se držao po strani zato što su ga stalno, iako nenamerno, podsećali da je on odgovoran što je Gabi u bolnici.

Njegovi prijatelji su reagovali kako je i očekivao. Alison, Megan i Liz su na smenu prvih šest nedelja spremale večeru. S godinama su postale bliske sa Gabi i ponekad se činilo kao da Travis njima mora da bude oslonac. Pojavile bi se crvenih očiju, s usiljenim osmehom, držeći taperver posude do vrha napunjene lazanjom ili đuvečom, prilozima i svakojakim poslasticama. Uvek su naročito naglašavale da su pripremile piletinu umesto crvenog mesa kako bi i Travis jeo.

Posebno su bile dobre prema devojkicama. U početku su često u naručju držale rasplakane devojkice, a Kristin se naročito vezala za Liz. Liz bi joj plela pletenice, pomagala joj da napravi narukvice od perlica i obično bi najmanje pola sata sa Kristin šutirala fudbalsku loptu. U kući bi počele da šapuću čim bi Travis izašao iz sobe. Pitao se šta jedna drugoj govore. Znajući Liz, bio je uveren da bi mu prenela kad bi smatrala da je nešto važno, ali obično je samo kazala da Kristin želi da razgovara. Vremenom je postao zahvalan što Liz dolazi jednako koliko joj je i zavidio na odnosu sa Kristin.

Liza je, s druge strane, bila prisnija sa Megan. Crtale bi za kuhinjskim stolom ili bi sedeći jedna uz drugu gledale televiziju; ponekad bi Travis posmatrao kako se Liza sklupča uz Megan onako kako je to radila sa Gabi. U tim trenucima su izgledale bezmalo kao majka i kćerka i na jedan tren bi Travis osetio kao da mu je porodica ponovo na okupu.

Alison se, s druge strane, starala da devojkice shvate da i pored toga što su tužne i potresene, i dalje imaju obaveze. Podsećala ih je da pospreme svoje sobe, pomagala im oko

domaćih zadataka, i uvek im govorila da svoje tanjire i pribor odnesu u sudoperu. Pri tom je bila nežna ali i nepopustljiva, i dok su njegove kćerke ponekad izbegavale svoje obaveze kad Alison ne bi došla, ipak se to događalo ređe nego što je Travis očekivao. Izgleda da su podsvesno žudele za urednim životom, a Alison je bila tačno ono što im je potrebno.

Uz njih tri i njegovu majku - koja je bila u kući svako popodne i uglavnom vikendom - Travis je retko bio sam sa kćerima nakon nesreće, a one su bile u stanju da se ponašaju kao roditelji na način na koji on jednostavno nije mogao. Bilo mu je neophodno da oni to urade umesto njega. Jedva je bio u stanju da ujutro ustane iz kreveta a gotovo sve vreme bio je na ivici suza. Krivica ga je teško opteretila, i to ne samo zbog nesreće. Nije znao šta da radi i gde treba da bude. Kad je bio u bolnici, želeo je da bude kod kuće sa kćerkama; kad je bio kod kuće sa kćerkama, želeo je da je u poseti kod Gabi. Ništa nikad nije izgledalo kako treba.

Ali posle šest nedelja bacanja viška hrane u kantu za đubre, Travis je najzad rekao svojim prijateljicama da su i dalje dobrodošle, ali da više ne treba da mu spremaju večeru. Nije želeo ni da svraćaju svakog dana. Tada je, imajući u mislima sliku Keneta Bejkera, već znao da mora preuzeti kontrolu nad onim što mu je ostalo od života. Morao je postati otac kakav je nekad bio, otac kakav je Gabi želela da on bude, i malo-pomalo, uspeo je. Nije bilo lako i premda je i dalje bilo prilika kad se činilo da Kristin i Lizi nedostaje tuđa pažnja, to im je obilato nadoknađivao pažnjom koju im je opet počeo pokazivati. Nije bilo kao da se sve vratilo u normalne tokove, ali sada, posle tri meseca, njihovi životi su bili normalni koliko se to moglo očekivati. Preuzimajući odgovornost za svoje kćerke, Travis je ponekad mislio da je spasao samog sebe.

Nezgodno je bilo što mu je posle nesreće ostajalo malo vremena za Džoa, Meta i Lerda. Iako su i dalje povremeno dolazili na pivo kad bi devojčice otišle na spavanje, razgovorali su ukočeno. Sve što su govorili često je delovalo nekako... *pogrešno*. Kad bi pitali za Gabi, nije bio raspoložen da govori o njoj. Kad bi pokušali da razgovaraju o nečem drugom, Travis se pitao zašto izgleda kao da se trude da izbegnu razgovor o Gabi. Znao je da nije pravedan, ali pored njih je uvek uočavao razliku između njihovog i svog života. Uprkos njihovoj ljubaznosti i strpljenju, uprkos njihovom saosećanju, hvatao je sebe kako pomišlja da će za neko vreme Džo otići kući kod Megan i da će tiho pričati sklopčani u krevetu; kad bi mu Met stavio ruku na rame, pitao se je li Liz drago što je Met došao kod njega ili joj je bila potrebna njegova pomoć u kući. I odnos sa Lerdom bio je sasvim isti, pa je često, i pored svoje volje u njihovom prisustvu bio neobjašnjivo ljut. Dok je on bio prisiljen da stalno živi sa nezamislivim, njihove brige se se pojavljivale i nestajale, i nikako nije uspevao da umakne besu koji mu se rađao pri pomisli kako sve to nije pravedno. Želeo je ono što oni imaju i znao da oni nikad neće razumeti njegov gubitak ma koliko se trudili. Mrzeo je sebe što tako razmišlja i pokušavao da prikrije gnev, ali imao je osećaj da su njegovi prijatelji shvatili da se sve promenilo, iako nisu znali šta se, zapravo, događa. Postepeno su se njihove posete skratile i prorodile. Mrzeo je sebe i zbog toga, zbog tog jaza koji je stvorio između njih i sebe, ali nije znao kako da to popravi.

U trenucima mira razmišljao je o svojoj ljutnji na prijatelje dok je prema njihovim ženama osećao samo zahvalnost. Sedeo je na tremu i razmišljao o svemu tome, i prošle je nedelje uhvatio sebe kako gleda mesečev srp, konačno prihvatajući ono čega je sve vreme bio svestan. Razlika je, znao je, bila u tome što su Megan, Alison i Liz svoju podršku usredsredile na njegove kćeri, dok su Džo, Met i Lerd svoju podršku pružali njemu. Njegove kćerke su to zaslužile.

On je, međutim, zaslužio da bude kažnjen.

Dvadeset

Sedeći uz Gabi, Travis baci pogled na svoj sat. Bilo je skoro pola tri i obično bi se u to vreme spremao da se pozdravi sa Gabi kako bi bio kod kuće kad devojčice stignu iz škole. Danas, međutim, Kristin odlazi u posetu kod drugarice, a Liza ide na rođendansku zabavu u akvarijum u Pajm Nol Šorsu, pa nijedna neće doći kući pre večere. Činjenica da su danas obe njegove kćeri imale planove posle škole predstavljala je srećnu okolnost, jer je inako morao da ostane duže. Kasnije je morao da ode na sastanak sa neurologom i bolničkim administratorom.

Znao je razlog sastanka i nije nimalo sumnjao da će oni pokazati saosećanje i umeren, utešan ton. Neurolog će mu reći da Gabi, pošto u bolnici više ništa ne mogu da urade za nju, treba da se premesti u dom. Uveravaće ga da je njeno stanje stabilno, da će rizik biti minimalan i da će je lekar pregledati svake nedelje. Uz to, verovatno će mu reći da je osoblje u domu sasvim sposobno da joj pruži negu koja joj je svakodnevno neophodna. Ako se Travis pobuni, administrator će se verovatno umešati i primetiti da njihovo osiguranje, ukoliko Gabi nije na Odeljenju za intenzivnu negu, pokriva samo tromesečni boravak u bolnici. Mogao bi i da slegne ramenima i spomene da bolnica, premda joj je uloga da služi lokalnoj zajednici, nema sobu u kojoj bi Gabi dugoročno mogla ostati iako je tu nekad radila. Zaista ništa drugo nije mogao da uradi. Ukratko, zajedno će se postarati da bude kako oni žele.

No, ne shvataju da takva odluka nije sasvim jednostavna. Ispod površine je vrebala činjenica da se, dok je Gabi u bolnici, pretpostavlja da će se uskoro probuditi, jer uvek su ovde ležali pacijenti u privremenoj komi. U blizini pacijenata u privremenoj komi treba da budu lekari i sestre kako bi brzo pratili promene koje upućuju na poboljšanje koje su sve vreme i očekivali. U domu se pretpostavlja da se Gabi nikad neće probuditi. Travis nije bio spreman da to prihvati, ali izgleda da neće biti u mogućnosti da bira.

Ali Gabi je imala izbora i na kraju njegoova odluka neće biti zasnovana na onome što mu kažu neurolog i administrator. Svoju odluku će zasnovati na onome što misli da bi Gabi želela.

Napolju, sa prozorske daske, golub je odleteo, a Travis se pitao je li otišao da obiđe druge pacijente, kao lekar u viziti, i ako jeste, jesu li drugi pacijenti primećivali goluba kao on.

„Izvini što sam malopre plakao“, šapnu Travis. Zagledan u Gabi, posmatrao je kako joj se grudi dižu i spuštaju sa svakim dahom. „Nisam mogao da se suzdržim.“

Nije se zavaravao da će ovog puta čuti njen glas. To se događalo samo jednom dnevno.

„Znaš li šta volim kod tebe?“ upita. „Izuzev uglavnom svega?“ Prisili se da se osmehne. „Volim kako se ponašaš prema Moli. Usput, ona je dobro. Kukovi su joj pomalo slabi i još voli da leži u visokoj travi kad god ima priliku. Kad god je vidim da to radi, mislim na one naše prve zajedničke godine. Sećaš se kako smo vodili pse u šetnju na plažu? Kad smo odlazili rano da bismo mogli da ih pustimo s povodaca kako bi trčali? To su bila toliko... mirna jutra, i voleo sam da te gledam kako se smeješ dok juriš Moli ukруг i pokušavaš da je potapšeš po guzi. Poludela bi kad si joj to radila, oči su joj blistale, isplazila bi jezik i čekala da napraviš sledeći pokret.“

Zastao je iznenađeno primetivši da se golub vratio. Mora da mu se dopada da ga sluša, zaključiti.

„Tu sam shvatio da ćeš biti divna majka, usput budi rečeno. Zbog toga kakva si prema Moli. Čak i prvi put kad smo se sreli...” Zavrte glavom dok su mu se slike nizale pred očima. „Verovala ili ne, uvek mi se dopadalo kako si one noći besno odjurila iz moje kuće. Bila si kao medvedica koja štiti svoje mlade. Nemoguće je biti toliko ljut ako nisi sposoban za duboku ljubav, i gledajući te kako se ophodiš prema Moli - s mnogo ljubavi i pažnje, s mnogo brige i kako nikom na svetu ne daš da je pipne - znao sam da ćeš baš takva biti i sa decom.”

Prstom joj je prelazio po ruci. „Znaš li koliko mi to znači? Saznanje koliko voliš naše kćerke? Predstavu nemaš koliko mi je to snage davalo sve ove godine.”

Prislonio je svoje lice uz njeno uvo. „Volim te, Gabi, više nego što ćeš ikad znati. Ti imaš sve što sam uvek želeo da ima moja žena. Ti si sva nada i svaki san koje sam ikad imao, i usrećila si me više nego što je moguće. Ne želim da se toga ikad odrekнем. Ne mogu. Možeš li to da razumeš?”

Čekao je odgovor, ali ga nije bilo. Nikada ga nije bilo, kao da mu bog govori da njegova ljubav nekako nije dovoljna. Zureći u Gabi, odjednom se oseti vrlo staro i vrlo umorno. Popravio je čaršav, osećajući se usamljeno i daleko od svoje žene. Znao je da ju je njegova ljubav nekako izneverila.

„Molim te“, šapnu. „Moraš da se probudiš, ljubavi. Molim te? Vreme nam ističe.”

„Hej“, reče Stefani. U farmerkama i majici nije ličila na uspešnog stručnjaka kakav je postala. Živela je u Čepel Hilu, radila kao stariji menadžer projekta u biotehnoškoj firmi koja je brzo rasla, ali u poslednja tri meseca u Bofortu je provodila tri-četiri dana nedeljno. Posle nesreće, Travis je jedino s njom zaista mogao da razgovara. Jedino je ona znala sve njegove tajne.

„Hej“, reče Travis.

Prišla je krevetu i nagnula se. „Hej, Gabi“, reče i poljubi je u obraz. „Jesi okej?”

Travis je voleo kako se njegova sestra ophodi prema Gabi. Izuzev Travisa, još samo njoj nikad nije bilo nelagodno u Gabinom prisustvu.

Stefani privuče stolicu i sede bliže Travisu. „A kako si ti, veliki brate?”

„Okej“, reče.

Stefani ga kratko odmeri. „Izgledaš očajno.”

„Hvala.”

„Ne jedeš dovoljno.” Zavukla je ruku u tašnu i izvukla kesicu kikirikija. „Pojede ovo.”

„Nisam gladan. Malopre sam ručao.”

„Koliko si pojeo?”

„Dovoljno.”

„Udovolji mi, okej?” Zubima je otvorila kesicu. „Samo pojede ovo i obećavam da ti više ništa neću reći i da te neću gnjaviti.”

„To uvek kažeš kad si ovde.”

„Zato što uvek izgledaš očajno.” Nakrivila je glavu prema Gabi. „Kladim se da je i ona isto rekla, je l' da?” Nikad nije dovođila u pitanje Travisove tvrdnje da čuje Gabin glas, a ako jeste, onda joj glas nije odavao nikakvu zabrinutost.

„Da, rekla je.”

Gurnula je kesicu prema njemu. „Onda uzmi kikiriki.”

Travis uze kesicu i spusti je u krilo.

„Sad stavi malo u usta, žvači i progutaj.“

Zvučala je kao njihova majka. „Je li ti ikad iko rekao da ponekad umeš da budeš pomalo gnjavež?“

„Svakog dana mi to govore. I veruj mi, tebi treba neko takav. Imaš sreće što me znaš. Ja sam za tebe prava blagodat.“

Prvi put se od jutros iskreno nasmejao. „To može i tako da se nazove.“ Na dlan je istresao malo kikirikija i počeo da žvaće. „Kako stoje stvari s tobom i Bretom?“

Stefani se poslednje dve godine zabavljala sa Bretom Vitnijem. Bret, jedan od najuspešnijih finansijskih menadžera u zemlji, bio je prebogat, zgodan i mnogi su ga smatrali najpoželjnijim neženjom južno od Delavara i Pensilvanije.

„I dalje smo zajedno.“

„Nevolje u raju?“

Slegnula je ramenima. „Opet me zaprosio.“

I šta si rekla?“

„Isto što i ranije.“

„Kako je podneo?“

„Dobro. O, opet je bio u onoj njegovoj fazi 'povređen sam i ljut', ali se unormalio posle dva-tri dana. Prošli vikend smo proveli u Njujorku.“

„Zašto se jednostavno ne udaš za njega?“

Slegnula je ramenima. „Verovatno i hoću.“

„Da ti onda pomognem. Možda bi trebalo da pristaneš kad te pita.“

„Zašto? Opet će me pitati.“

„Zvučiš vrlo sigurno kad to kažeš.“

„I jesam. I pristaću kad budem sigurna da želi da se venča sa mnom.“

„Tri puta te je prosió. Koliko sigurnija možeš biti?“

„On samo misli da želi da mu ja budem žena. Bret je od onih što vole izazove, a trenutno sam izazov ja. Sve dok budem izazov, prosiće me. A kad budem znala da je zaista spreman, tada ću reći 'da'.“

„Ne znam...“

„Veruj mi“, reče Stefani. „Poznajem muškarce i umem s njima.“ Oči joj nestašno zasvetlucaše. „Zna da mi nije potreban i to ga praktično ubija.“

„Ne“, reče. „Sasvim sigurno ti nije potreban.“

„Dakle, da promenimo temu, kada ćeš početi da radiš?“

„Uskoro“, promrmlja Travis.

Uzela je dva-tri kikirikija iz kesice i ubacila ih u usta. „Ti znaš da tata više nije baš mlad.“

„Znam.“

„Dakle... sledeće nedelje?“

Kad Travis nije odgovorio, Stefani prekrsti ruke. „Okej, evo šta će biti pošto se ti očito još nisi odlučio. Počećeš da se pojavljuješ na klinici i tamo ćeš svaki dan da provodiš najmanje jedan sat. To ti je novi raspored. I možeš da zatvoriš petkom u podne. Tako će tata tamo biti samo četiri popodneva nedeljno.“

Pogleda je iskosa. „Vidim da si o ovome mnogo razmišljala.“

„Neko mora. I samo da znaš, ovo nije samo zbog tate. Ti moraš da se vratiš na posao.“

„Šta ako ja mislim da nisam spreman?“

„Baš šteta. Ipak tako uradi. Ako ne zbog sebe, uradi to zbog Kristin i Lize.“

„O čemu pričaš?“

„O tvojim kćerkama. Sećaš se njih?“

„Znam ko su...“

„I voliš ih, je li?“

„Kakvo je to pitanje?“

„Onda, ako ih voliš“, reče ignorišući njegovo pitanje, „moraš opet da počneš da se ponašaš kao roditelj. A to znači da moraš da se vratiš na posao.“

„Zašto?“

„Zato“, reče Stefani, „što treba da im pokažeš da, ma šta strašno da ti se dogodi u životu, moraš i dalje da živiš. To je tvoja obaveza. Ko će ih drugi tome naučiti?“

„Stef...“

„Ne kažem da će biti lako, ali ti kažem da nemaš izbora. Na kraju krajeva, ni ti njima nisi dozvolio da odustanu, zar ne? I dalje idu u školu, je li? I dalje vodiš računa da urade domaće zadatke, tačno?“

Travis ništa ne reče.

„Dakle, ako očekuješ od njih da ispunjavaju svoje obaveze - a njima je šest i osam godina - onda i ti moraš da ispunjavaš svoje. Moraju da vide da se ti vraćaš u normalu, a posao je deo toga. Žao mi je. To je život.“

Travis zavrte glavom osećajući kako mu bes raste. „Ti ne razumeš.“

„Sasvim razumem.“

Prineo je prste nosu i stisnuo ga. „Gabi je...“

Kad nije nastavio, Stefani spusti dlan na njegovo koleno. „Strasna? Inteligentna? Ljubazna? Poštena? Zabavna? Puna razumevanja? Strpljiva? Sve što si uvek očekivao od žene i majke svoje dece? Drugim rečima, savršena?“

Pogledao ju je iznenađeno.

„Znam“, tiho reče Stefani. „I ja je volim. Uvek sam je volela. Ona mi nije samo sestra koju nikad nisam imala, već i najbolja prijateljica. Ponekad mislim da mi je ona jedini pravi prijatelj. I u pravu si - divna je za tebe i decu. Bolje nisi mogao da prođeš. Zašto misliš da se stalno vraćam ovamo? Nije to samo zbog nje i zbog tebe. Činim to i zbog sebe. Ona i meni nedostaje.“

Ne znajući kako da odgovori, Travis je ćutao. Stefani u tišini uzdahnu.

„Jesi li odlučio šta ćeš da uradiš?“

Travis proguta knedlu. „Ne“, priznade. „Još nisam.“

„Prošlo je tri meseca.“

„Znam.“

„Kad je sastanak?“

„Treba da se nađem s njima za pola sata.“

Gledajući brata, Stefani prihvati ovo. „Okej. Znaš šta? Pustiću te da još malo razmisliš o tome. Ja idem kod tebe da se vidim sa devojkicama.“

„Nisu tamo, ali doći će kasnije.“

„Imaš li išta protiv da ih tamo sačekam?“

„Samo idi. Ključ je...“

Nije mu dozvolila da završi. „Ispod gipsane žabe na tremu? Da, znam. I ako te zanima, prilično sam sigurna da bi to i lopovi shvatili.“

Osmehnuo se. „Volim te, Stef.“

„I ja tebe volim, Travis. I znaš da na mene možeš da računam, je li?“

„Znam.“

„Uvek. U svako doba.“

„Znam.“

Gledajući ga, najzad klimnu glavom. „Čekaću te, okej? Želim da znam šta se dešava.“

„Okej.“

Ustala je, dohvatila tašnu i prebacila je preko ramena. Poljubila je brata u kosu.

„Vidimo se kasnije, okej, Gabi?“ rekla je ne očekujući odgovor. Već je krenula iz sobe, kad je opet začula Travisov glas.

„Dokle treba ići u ime ljubavi?“

Stefani se napola okrenu. „I ranije si me to pitao.“

„Znam.“ Travis je oklevao. „Ali pitam te šta misliš da treba da uradim.“

„Onda ću ti reći ono što ti uvek kažem. Na tebi je da odlučiš kako ćeš ovo rešiti.“

„Šta to znači u mom slučaju?“

Na licu joj bio gotovo bespomoćan izraz. „Ne znam, Trave. Šta misliš da znači?“

Dvadeset jedan

Prošlo je nešto više od dve godine otkako je Gabi naletela na Keneta Bejkera jedne letnje večeri po kakvima je Bofort bio čuven. Kako je svirala živa muzika a preko noći su desetine čamaca privezane uz dokove, večer je bilo savršeno da Travis izvede Gabi i decu na sladoled u centar grada. Dok su stajali u redu sa decom, Gabi je nehajno spomenula kako je videla predivan poster u jednoj radnji pored koje su prošli. Travis se nasmešio. Dotad se već navikao na njene znakove.

„Što ne odeš da pogledaš?“ rekao je. „Ja ću ostati sa devojkama. Hajde.“

Zadržala se duže nego što je očekivao a kad se vratila, na licu joj se video nemir. Kasnije, pošto su otišli kući i devojčice smestili u krevet, Gabi je sela na sofu, očigledno zamišljena.

„Jesi li okej?“ upitao ju je.

Gabi se promeškola na sofi. „Srela sam Keneta Bejkera“, priznala je. „Kad ste otišli po sladoled.“

„Je li? Kako je on?“

Uzdahnula je. „Shvataš li da je njegova žena već šest godina u komi? *Šest godina*. Možeš li da zamisliš kako mora da se on oseća?“

„Ne“, odgovori Travis. „Ne mogu.“

„Izgleda kao starac.“

„Siguran sam da bih i ja ostario. Prolazi kroz nešto užasno.“

Klimnula je glavom, ali joj se na licu i dalje ogledao nemir. „Besan je. Kao da je mrzi. Rekao je da je posećuje tek tu i tamo. A njegova deca...“ Izgubljena u mislima, nije uspela da dovrši rečenicu.

Travis je zurio u Gabi. „O čemu se ovde radi?“

„Bi li ti mene posećivao? Ako se meni dogodi takvo nešto?“

Prvi put je osetio strah, iako nije znao zašto. „Naravno da bih.“

Na licu joj se skoro ukazala tuga. „Ali posle nekog vremena bi dolazio sve ređe.“

„Ja bih tebe stalno posećivao.“

„I vremenom bi me zamrzeo.“

„Nikad te ne bih zamrzeo.“

„Kenet mrzi Elenor.“

„Ja nisam Kenet.“ Odmahnuo je glavom. „Zašto uopšte pričamo o ovome?“

„Zato što te volim.“

Zaustio je da joj odgovori, ali ga je zaustavila pokretom ruke. „Pusti me da završim, okej?“ Zastala je da sredi misli. „Kad je Elenor tek primljena u bolnicu, bilo je jasno koliko je Kenet voli. To sam primećivala kad god smo razgovarali i vremenom, mislim, da mi je ispričao čitavu priču - kako su se u leto posle fakulteta upoznali na plaži, da je, kad ju je prvi put pozvao da izađu, odbila, ali je nekako ipak uspeo da dođe do njenog broja telefona, da joj je prvi put izjavio ljubav kad su njeni roditelji slavili tridesetu godišnjicu braka. Ali on nije samo pričao ove priče - kao da ih je svaki put iznova proživljavao. Na izvestan način podsetio me je na tebe.“

Gabi ga je uhvatila za ruku. „Ti isto to radiš, znaš. Znaš li koliko puta sam slušala kako nekom pričaš kako smo se upoznali? Nemoj pogrešno da me shvatiš - to volim kod tebe. Volim što te uspomene čuvaš u srcu i što tebi znače jednako kao i meni. I... kad to radiš, osećam kako se opet zaljubljuješ u mene. Nekako, to je najdirljivije što činiš za mene.“ Zastala je. „To i što čistiš kuhinju kad sam ja i suviše umorna da je sama sredim.“

I protiv volje se nasmejao. Gabi izgleda nije primetila.

„Danas, međutim, Kenet je bio toliko... ogorčen, i kad sam pitala za Elenor, imala sam osećaj da želi da je mrtva. A kad uporedim to sa onim što je nekad osećao prema njoj, i šta se dogodilo s njegovom decom... to je užasno.“

Kad joj je glas zamro, Travis joj stisnu ruku. „To se nama neće dogoditi...“

„Nije u tome suština. Suština je u tome da ja ne mogu živeti znajući da nisam uradila ono što je trebalo da uradim.“

„O čemu pričaš?“

Palcem mu je prelazila po dlanu. „Mnogo te volim, Travis. Ti si najbolji muž, najbolja osoba koju poznajem. I želim da mi obećaš.“

„Sve što želiš“, rekao je.

Pogledala je pravo u njega. „Želim da obećaš da ćeš me, ako mi se ikad išta desi, pustiti da umrem.“

„Mi smo već pripremili oporuku kako da postupe u slučaju da nismo u stanju da sami odlučujemo o sebi“, usprotivi se Travis. „Uradili smo to kad i običan testament i punomoćje.“

„Znam“, kazala je. „Ali naš advokat se penzionisao i preselio na Floridu a koliko ja znam, niko osim nas troje ne zna da ja ne želim da mi se život produžava u slučaju da ne mogu sama da odlučujem. Ni prema tebi ni prema deci ne bi bilo pošteno da ne živite svoj život, jer vremenom će se mržnja neminovno pojaviti. Ti bi patio i deca bi patila. Današnji susret s Kenetom me je u to uverio, a ne želim da ikad budeš ogorčen na bilo šta što smo zajedno proživeli. Suviše te volim da bih to dozvolila. Smrt je uvek tužna, ali je i neizbežna i zato sam uostalom i potpisala oporuku. Zato što vas sve toliko volim.“ Glas joj je postao nežniji i još odlučniji. Ne želim da budem primorana da kažem svojim roditeljima i sestrama za odluku koju sam donela. Odluku koju smo mi doneli. Ne želim da budem primorana da nađem drugog advokata i da pravim nova dokumenta. Volela bih da mogu da verujem kako ćeš uraditi ono što ja želim. I zato hoću da mi obećaš da ćeš poštovati moje želje.“

Razgovor mu je izgledao nestvarno. „Da... svakako“, rekao je.

„Ne, ne tako. Želim da mi obećaš. Želim da se zakuneš.“

Travis proguta knedlu. „Obećavam da ću uraditi tačno ono što želiš. Kunem se.“

„Ma kako da je teško?“

„Ma kako da je teško.“

„Zato što me voliš.“

„Zato što te volim.“

„Da“, rekla je. „I zato što i ja tebe volim.“

Oporuka koju je Gabi potpisala u advokatskoj kancelariji ispisana je na papirima koje je Travis doneo sa sobom u bolnicu. Između ostalog, pravila su nalagala da se posle dvanaest nedelja prestane s veštačkom ishranom. Danas je bio dan kad je morao da donese odluku.

Sedeći pored Gabi u bolnici, Travis se sećao razgovora koji je te noći vodio sa njom; sećao se zaveta koji joj je dao. U poslednjih nekoliko nedelja stotinu puta je u mislima

ponavljao te reči, a kako se bližio kraj tromesečnog razdoblja, njegova očajnička želja da se Gabi probudi postajala je sve jača. Kao i Stefanina, pa ga je zato i čekala kod kuće. Pre šest nedelja joj je ispričao o obećanju koje je dao Gabi; potreba da to podeli s nekim postala mu je nesnosna.

Narednih šest nedelja nisu mu donele olakšanje. Ne samo da se Gabi nije ni pomerila već nije bilo nikakvog poboljšanja u njenoj moždanoj aktivnosti. Iako je ignorisao očigledno, kazaljke su se pomerale unapred i sada je nastupio čas njegove odluke.

Ponekad, u svojim zamišljenim razgovorima sa njom, pokušavao je da je nagovori da se predomisli. Tvrdio je da ono s obećanjem nije bilo pošteno; da je pristao samo zato što nije postojala verovatnoća za takvo nešto, i što nikad nije ni pomislio da će do toga doći. Priznao je da bi, da je mogao predvideti budućnost, pocepao dokumenta koja je potpisala u advokatskoj kancelariji, jer iako nije mogla da reaguje, i dalje nije bio u stanju da zamisli život bez nje.

On nikad neće biti kao Kenet Bejker. Nije bio ogorčen na Gabi niti će ikad biti. Bila mu je potrebna, bila mu je neophodna nada koju je osećao kad god su bili zajedno. Snagu je crpeo iz dolazaka kod nje. Ranije danas bio je iscrpljen i bezvoljan; kako je dan odmicao, njegovo osećanje dužnosti bivalo je samo snažnije, uveravalo ga je da će biti sposoban da se smeje sa svojim kćerkama, da bude otac kakvog je Gabi želela za svoju decu. Uspevao je tako tri meseca i znao je da bi tako mogao i večno. Ali nije znao kako će, za ime sveta, nastaviti da živi znajući da Gabi više nema. Koliko god da je izgledalo čudno, u novonastaloj situaciji u kojoj se obreo bilo je utešne predvidljivosti.

Napolju, na prozorskoj dasci, golub je išao tamo-amo, pa je Travis pomislio da i on sa njim razmišlja o odluci. Bilo je trenutaka kad je osećao neobičnu bliskost s ovom pticom, kao da golub pokušava da ga nečemu nauči, ali čemu - nije znao. Jednom je poneo mrvicu hleba za goluba, ali nije primetio da zbog mreže neće moći da ih ostavi na sims. Stojeći ispred okna, golub je gledao hleb u njegovoj ruci i nežno gukao. Trenutak kasnije je odleteo, ali se vratio i ostatak popodneva proveo tu. Posle nije ničim pokazivao da ga se plaši. Travis bi kucnuo u okno i golub bi stajao na mestu. Ta neobičnost mu je omogućavala da misli o nečemu drugom dok je sedeo u tihoj sobi. Želeo je da pita goluba: „Hoću li postati ubica?“

Tome su neizbežno vodile njegove misli i po tome se razlikovao od ostalih od kojih se očekivalo da ispune želje navedene u oporukama kakve su ostavljali ljudi nesposobni da donose sopstvene odluke. Takvi su postupali ispravno; njihova odluka zasnivala se na saosećanju. Njegova odluka, međutim, bila je drugačija, makar samo iz logičnih razloga. Posle A i B, ide C. Ali da nije počinio jednu grešku za drugom, ne bi bilo saobraćajne nesreće; da nije bilo saobraćajne nesreće, ne bi bilo kome. On je bio neposredan uzrok njene povrede, ali nije umrla. A sada, potpisom nekih pravnih dokumenata iz svog džepa, mogao je dovršiti posao. Mogao je jednom i zauvek postati odgovoran za njenu smrt. Želudac mu se okrenuo pri pomisli na razliku; kako je vreme prolazilo, kako se dan odluke bližio, jeo je sve manje i manje. Ponekad je izgledalo da bog ne želi samo da Gabi umre već i da Travis zna kako je isključivo on kriv za to.

Gabi bi, bio je siguran, to poricala. Nesreća je bila upravo to - nesreća. I ona je, a ne on, odlučila koliko dugo želi da bude na veštačkoj ishrani. Ipak, nije mogao da zbaci nesnosno breme odgovornosti, iz prostog razloga što niko, izuzev Stefani, nije znao šta Gabi želi. Na kraju će sam morati da donese odluku.

Sivkasta popodnevna svetlost davala je zidovima melanholičan ton. I dalje se osećao kao paralisani. Kupujući vreme, uzeo je cveće sa prozorske daske i prineo ga krevetu. Kad ga je spustio na Gabine grudi i seo, Grečen se pojavila u dovratku. Polako je ušla u sobu;

bez reči je proverila Gabine vitalne funkcije. Nažvrljala je nešto u karton i kratko se osmehnula. Pre mesec dana, dok je s Gabi radio vežbe, činilo mu se da je rekla kako je prilično sigurna da se Travis dopada Grečen.

„Hoće li nas ona napustiti?“, čuo je kako Grečen pita.

Travis je znao da Grečen misli na premeštaj u dom; čuo je kako po hodnicima šapuću da se taj trenutak bliži. Ali Grečen nije znala da njeno pitanje sadrži mnogo više, a nije mogao da smogne snage da joj odgovori.

„Nedostajće mi“, rekla je. „I vi ćete mi nedostajati.“

Izraz njenog lica bio je prepun saosećanja.

„Iskreno to mislim. Ovde radim duže od Gabi i trebalo je da čujete kako je govorila o vama. I o deci, naravno. Videlo se da je, iako obožava svoj posao, uvek bila najsrećnija na kraju dana, kad treba da pođe kući. Nije bila kao mi ostali, koji smo se radovali što je završen posao. Ona se radovala odlasku kući, ponovnom susretu sa svojom porodicom. Iskreno sam joj se divila zbog toga, što je imala takav život.“

Travis nije znao šta da kaže.

Uzdahnula je i Travisu se učini da je ugledao sjaj suza. „Srce mi se cepa kad je vidim ovakvu. I vas. Zna li da sve sestre u bolnici znaju da ste svojoj ženi slali ruže za svaku godišnjicu? Gotovo svaka žena ovde poželela je da joj muž ili mladić tako postupa. A onda, posle nesreće, kako se ponašate prema njoj... Znam da ste tužni i besni, ali videla sam vas kad vežbate s njom. Čula sam šta kažete i... kao da vi i ona imate nekakvu vezu koja se ne može prekinuti. To je pretužno, a ipak lepo. I užasno se osećam zbog ovoga kroz šta oboje prolazite. Molim se za vas dvoje svake noći.“

Travis oseti kako mu se grlo steže.

„Pokušavam valjda da kažem da zbog vas dvoje verujem da prava ljubav postoji. I da je čak ni najstrašniji trenuci ne mogu uništiti.“ Zastala je, po licu joj se videlo da misli kako je previše rekla, i okrenula se. Trenutak kasnije, dok se spremala da izađe iz sobe, osetio je kako mu je spustila ruku na rame. Ruka joj je bila topla i laka i zadržala se tek na tren, a zatim je nestala i Travis je još jednom ostao sam sa svojom odlukom.

Došlo je vreme. Pogledavši na sat, znao je da više ne može da čeka. Drugi su čekali njega. Prišao je prozoru da spusti roletne. Iz navike je uključio televizor. Znao je da će ga sestre kasnije isključiti, ali nije želeo da Gabi leži sama u prostoriji u kojoj vlada tišina muklija i od grobne.

Često je sebe zamišljao kako pokušava da objasni kako se to dogodilo. Video je sebe kako odmahuje glavom u neverici dok sedi za kuhinjskim stolom sa svojim roditeljima. „Ne znam zašto se probudila“, čuo je svoje reči. „Koliko ja znam, ne postoji čarobni odgovor. Bilo je kao i svaki drugi put kad sam dolazio... izuzev što je otvorila oči.“ Zamišljao je svoju majku u suzama radosnicama, video sebe kako zove telefonom Gabine roditelje. Ponekad mu je to izgledalo toliko jasno kao da se zaista dogodilo, i prestao bi da diše doživljavajući čudo.

Ali sada nije verovao da će to ikad biti moguće i sa suprotnog kraja sobe zurio je u nju. Ko su bili Gabi i on? Zašto je sve ovako ispalo? Nekad bi imao razumne odgovore na ta pitanja, ali to je vreme odavno prošlo. Sada mu ništa nije bilo jasno. Iznad nje je tiho zujala fluorescentna svetiljka, a on se pitao šta da uradi. I dalje nije znao. Ali jedno je znao: ona je još živa, a gde ima života, uvek ima i nade. Zagledao se u nju pitajući se kako neko toliko blizak i toliko prisutan može ostati toliko dalek.

Danas je morao da donese odluku. Reći istinu značilo je da će Gabi umreti; slagati znači ne ispuniti Gabinu želju. Želeo je da mu ona kaže šta da uradi i odnekud, iz daljine, zamišljao je njen odgovor.

Već sam ti rekla, ljubavi. Znaš šta moraš da uradiš.

Ali odluka je, želeo je da kaže, zasnovana na pogrešnim pretpostavkama. Kad bi mogao da se vrati u taj trenutak, nikad ne bi dao obećanje, i pitao se da li bi mu čak i tražila da joj obeća. Bi li donela istu odluku da je znala da je zbog njega u komi? Ili da je znala da bi, kad bi joj isključili veštačku ishranu i kad bi je gledao kako lagano umire od gladi, to ubilo i jedan deo njega? Ili da joj kaže kako veruje da bi bio bolji otac ako ona ostane živa, čak i da se nikad ne oporavi?

Bilo je to više nego što je mogao podneti i osećao je kako u mislima počinje da vrišti - *Molim te, probudi se!* Odjek kao da je uzdrmao svaki atom njegovog bića. *Molim te, ljubavi. Učini to zbog mene. Zbog naših kćerki. Potrebna si im. Potrebna si meni. Otvori oči pre no što odem, dok još ima vremena...*

I na trenutak pomisli da je ugledao trzaj, mogao se zakleti da je video kako se pomerila. Grlo mu se toliko steglo da nije mogao da progovori, ali kao i uvek, stvarnost se potvrdila, i znao je da je to bila samo opsena. Ona se u krevetu uopšte nije pomerila, i posmatrajući je kroz suze, osećao je kako mu duša umire.

Vreme je da pođe, ali morao je da uradi još nešto. Kao i svi, i on je znao priču o Snežani, o poljupcu kojim je princ razvejao zle čini. O tome je razmišljao svaki put kad je odlazio od Gabi, ali sad mu se učinilo da to mora da uradi. To je bilo to, njegova poslednja šansa. I protiv volje, osetio je mali talas nade na pomisao da bi nekako ovog puta moglo biti drugačije. Sva njegova ljubav uvek je bila prisutna, ali konačnost nije, i možda je taj spoj magična formula koja mu je nedostajala. Smirio se i prišao krevetu, ubeđujući sebe da će ovog puta uspeti. Ovaj poljubac, za razliku od svih ostalih, nadahnuće njena pluća životom. Gabi će zaječati, na tren zbunjena, ali će onda shvatiti šta Travis radi. Osetiće kako joj je udahnuo život. Osetiće obilje njegove ljubavi i sa strašću koja će ga iznenaditi uzvratice mu poljubac.

Približio se, primičući svoje lice njenom, i osećao kako se njen topli dah meša s njegovim. Zatvorio je oči zaboravljajući na hiljade drugih poljubaca i spustio svoje usne na njene. Na tren, kao da je sevnula varnica i odjednom je osetio kako mu se Gabi polako vraća. Ona je bila ruka na koju se oslanjao u nevoljnim vremenima, ona je noću bila šapat na jastuku pored njega. Uspeće, mislio je, ovo će zaista uspeti... i dok mu je srce kao ludo tuklo u grudima, napokon shvati da se ništa nije promenilo.

Odmičući se, mogao je još jedino da joj prstom nežno pomiluje obraz. Glas mu je bio promukao, jedva glasniji od šapata.

„Zbogom, ljubavi.“

Dvadeset dva

Dokle čovek treba da ide u ime ljubavi?

Travis je i dalje razmišljao o ovom pitanju dok se parkirao pred kućom, iako je već doneo odluku. Stefanina kola stajala su napolju, ali izuzev dnevne sobe, čitava kuća bila je u mraku. Ne bi podneo praznu kuću, to bi bilo previše.

Oseti oštru studen kad je izašao iz kola, te jače privuče jaknu oko tela. Mesec još nije izašao sasvim a zvezde su svetlucale; ako se usredsredi, znao je da se još može setiti imena sazvežđa koja mu je Gabi nekad pokazivala. Kratko se osmehnu sećajući se te večeri. Davna slika bila je jasna kao i nebo nad njim, ali je odagna znajući da nema snage da joj dopusti da se zadrži. Ne večeras.

Travnjak je blistao od vlage nagoveštavajući da će se preko noći uhvatiti inje. Podsetio je sebe da pripremi rukavice i šalove za devojčice kako ujutro ne bi morao da juri. Uskoro će njih dve stići kući i premda je bio umoran, nedostajale su mu. Zavukao je ruke u džepove i išao uz stepenice, ka ulaznim vratima.

Stefani se okrenula kad ga je čula da ulazi. Osećao je da pokušava da rastumači izraz njegovog lica. Krenula je prema njemu.

„Travise“, rekla je.

„Hej, Stef.“ Skinuo je jaknu shvativši da se ne seća vožnje do kuće.

„Jesi li dobro?“

Nije odmah odgovorio. „Ne znam.“

Stavila je dlan na njegovu ruku. Glas joj je bio nežan. „Da ti donesem nešto da popiješ?“

„Prijala bi mi čaša vode.“

Činilo se da joj je laknulo što može nešto da uradi. „Vraćam se za sekund.“

Seo je na sofu i naslonio glavu unazad osećajući se iscrpljeno kao da je čitav dan proveo u okeanu boreći se sa talasima. Stefani se vratila donoseći mu čašu vode.

„Kristin je zvala. Malo će zakasniti. Liza je krenula kući.“

„Okej“, reče. Klimnuo je glavom a zatim se zagledao u porodičnu fotografiju.

„Želiš li da razgovaraš?“

Otpio je gutljaj vode, tek sada shvatajući koliko mu je grlo bilo suvo. „Jesi li razmišljala o pitanju koje sam ti postavio? Dokle treba ići u ime ljubavi?“

Razmišljala je načas. „Mislim da sam ti odgovorila.“

„Jesi. Nekako.“

„Šta? Hoćeš da mi kažeš da odgovor nije bio dovoljno dobar?“

Nasmešio se zahvalan što je Stefani i dalje u stanju da mu odbrusi kao i uvek. „Zapravo sam želeo da saznam šta bi radila da si na mom mestu.“

„Znam šta si želeo“, rekla je oklevajući, „ali... ne znam, Trave. Zaista ne znam. Ne mogu da zamislim da moram doneti takvu odluku i, da budem iskrena, mislim da niko ne može.“ Uzdahnula je. „Ponekad poželim da mi nisi ni rekao.“

„Verovatno i nije trebalo. Nisam imao nikakvo pravo da te time opteretim.“

Odmahnula je glavom. „Nisam tako mislila. Znam da si morao s nekim da razgovaraš i drago mi je što si se meni poverio. Samo se osećam strašno zbog onog što proživljavaš.“

Nesreća, tvoje povrede, briga o deci, žena u komi... i još moraš odlučiti da li da poštuješ Gabine želje ili ne? To je za svakoga previše.“

Travis ništa ne reče.

„Brinem se za tebe“, dodade. „Jedva spavam otkako si mi ispričao.“

„Izvini.“

„Ne izvinjavaj se. Treba da se ja tebi izvinim. Trebalo je da se doselim ovamo odmah posle nesreće. Trebalo je da češće obilazim Gabi. Trebalo je da budem tu kad god ti je bilo potrebno da pričaš s nekim.“

„U redu je. Drago mi je što nisi ostavila posao. Naporno si radila da bi stigla dotle, a i Gabi je to znala. Osim toga, bila si ovde mnogo više nego što sam mislio da ćeš biti.“

„Samo mi je žao što ti se sve to događa.“

Zagrlio ju je. „Znam“, reče.

Zajedno su sedeli u tišini. Travis je čuo kako se peć uključila kad je Stefani uzdahnula. „Želim da znaš da ću biti uz tebe ma šta da odlučiš, okej? Ja više nego svi ostali znam koliko voliš Gabi.“

Travis se okrenu prema prozoru. Kroz okno je video kako u kući njegovih suseda svetla bleskaju u tami. „Nisam mogao to da uradim“, najzad reče.

Pokušavao je da sabere misli. „Mislio sam da mogu i čak sam uvežbavao šta ću reći kad budem govorio lekarima da prestanu veštački da je hrane. Znam da je Gabi to želela, ali... na kraju nisam mogao to da učinim. Čak i da je do kraja života posećujem u domu, to je i dalje bolje od života koji bih mogao provesti s nekim drugim. I suviše je volim da bih je pustio da ode.“

Stefani mu se blede osmehnu. „Znam“, reče. „Videla sam ti to na licu kad si ušao.“

„Misliš li da sam postupio ispravno?“

„Da“, bez oklevanja je odgovorila.

„Za mene ili za Gabi?“

„Za oboje.“

Proguta je knedlu. „Misliš li da će se probuditi?“

Stefani ga pogleda u oči. „Da, mislim. Uvek sam u to verovala. Vas dvoje... postoji nešto neobjašnjivo između vas dvoje. Hoću da kažem, sve - kako gledate jedno drugo, kako se ona opusti kad joj staviš ruku na leđa, kao da oboje uvek znate šta ono drugo misli... uvek mi je to delovalo izuzetno. To je još jedan razlog zbog kojeg stalno odgađam brak. Znam da želim nešto poput onog što vas dvoje imate, a još nisam sigurna da sam to pronašla. Nisam sigurna da ću ikad i naći. A s takvom ljubavlju... kažu da je sve moguće, zar ne? Ti voliš Gabi i Gabi voli tebe, i ne mogu da zamislim svet u kojem vas dvoje niste zajedno. Zajedno onako kako treba da budete.“

Travis je ćutao razmišljajući o njenim rečima.

„I, šta je sledeće?“ upita Stefani. „Treba li ti pomoć da spališ oporuku?“

I pored napetosti, Travis se nasmeja. „Možda kasnije.“

„A advokat? Neće dolaziti da te proganja, je li?“

„S njim se godinama nisam čuo.“

„Vidiš, to je još jedan znak da si postupio ispravno.“

„Valjda.“

„Šta je sa domom?“

„Prebaciće je sledeće nedelje. Samo moram sve da priprelim.“

„Treba li ti pomoć?“

Protrljao je slepoočnice osećajući nesnosan umor. „Da“, reče. „Voleo bih da mi pomogneš.“

„Hej!“ Blago ga je prodrmusala. „Doneo si ispravnu odluku. Ne treba da osećaš grizu savesti ni zbog čega. Uradio si jedino što si mogao. Ona želi da živi. Želi priliku da se vrati tebi i devojčicama.“

„Znam. Ali...“

Nije mogao da završi rečenicu. Prošlost je nestala a budućnost je tek trebalo da dođe, i znao je da svoj život mora usredsrediti na sadašnjicu... ipak, svakodnevnica mu je delovala beskonačno i nepodnošljivo.

„Plašim se“, najzad priznade.

„Znam“, reče Stefani zagrlivši ga. „I ja se plašim.“

Epilog

Jun 2007.

Mrki zimski pejzaž ustuknuo je pred raskošnim bojama kasnog proleća i dok je sedeo na tremu iza kuće, Travis je čuo ptice. Desetine, možda i stotine njih dozivale su i cvrkutale i svaki bi čas iz drveća uzletelo jato čvoraka, praveći u letu raspored ravan pravoj koreografiji.

Bila je subota po podne i Kristin i Liza su se još igrale na ljuljašci od automobilske gume koju je Travis okačio nedelju dana ranije. Pošto je želeo da se devojčice ljuljaju duže i sporije - nešto drugačije od obične ljuljaške - odsekao je nekoliko nižih grana a zatim privezao konopac za drvo što je mogao više. Tog jutra je sat vremena gurao ljuljašku slušajući kako njegove kćerke ciče od oduševljenja; kad je zastao, košulja mu se prilepila za oznojena leđa. A devojčice su tražile još.

„Pustite tatu da predahne“, prošištao je. „Tata je umoran. Zašto malo ne gurate jedna drugu.“

Njihovo razočaranje, koje se jasno videlo po izrazu lica i spuštenim ramenima, trajalo je svega nekoliko trenutaka. Ubrzo su ponovo vriskale. Usana izvijenih u blagi osmeh, Travis je gledao kako se ljuljaju. Voleo je melodiju njihovog smeha i raznežio se gledajući ih kako uživaju u zajedničkoj igri. Nadao se da će uvek biti ovako bliske. Voleo je pomisao kako će, ako su on i Stefani ikakav pokazatelj, i njih dve biti još prisnije u poznijim godinama. Makar se nadao. Nada je, naučio je, ponekad sve što čovek ima, a u poslednja četiri meseca naučio je da je prigrli.

Otkako je doneo odluku, život mu se postepeno vraćao u nekakvo normalno stanje. Ili je makar podsećalo na to. Sa Stefani je obišao pet-šest domova. Pre tih poseta, mislio je da su svi domovi slabo osvetljena, prljava mesta gde izgubljeni, kukavni pacijenti lutaju noću hodnicima a čuvaju ih bolnički tehničari koji su granični slučajevi poremećenih ličnosti. Ispostavilo se da ništa od toga nije istina. Bar ne u domovima koje su Stefani i on obišli.

Domovi su uglavnom bili svetli i prozračni, a vodili su ih uviđavni, savesni sredovečni i pristojno odeveni muškarci i žene koji su se zdušno trudili da dokažu kako su njihove ustanove čistije od većine ostalih i da im je osoblje ljubazno, brižljivo i stručno. Dok je Travis u ovim obilascima razmišljao bi li Gabi bila srećna na ovakvom mestu i hoće li biti najmlađi pacijent u domu, Stefani je postavljala teška pitanja. Raspitivala se o prethodnom radnom iskustvu osoblja, postupcima u hitnim slučajevima i naglas se pitala kojom brzinom se rešavaju pritužbe. Dok je šetala hodnicima, potrudila se da stavi do znanja kako dobro poznaje svaku uredbu i propis koje zakon nalaže. Smišljala je situacije do kojih bi moglo doći i pitala kako bi ih rešavali i osoblje i upravnik; interesovala se koliko puta dnevno će Gabi okretati kako ne bi dobila dekubitus. Povremeno je Travisu ličila na tužioca koji nastoji da nekog osudi za zločin, i mada je iznervirala nekoliko upravnika, Travis joj je bio zahvalan na predostrožnosti. U stanju u kojem je bio jedva je mogao da funkcioniše, ali je kao kroz maglu znao da Stefani postavlja neophodna pitanja.

Na kraju je Gabi kolima hitne pomoći prebačena u dom kojim je upravljao čovek po imenu Eliot Haris, svega nekoliko ulica dalje od bolnice. Haris je zadivio ne samo Travisa

već i Stefani, i ona je popunila gotovo sve obrasce u njegovoj kancelariji. Nagovestila je - bilo istina ili ne - da poznaje ljude u zakonodavnim telima savezne države i postarala se da Gabi dobije lepu zasebnu sobu koja gleda na dvorište. Kad ju je Travis posetio, gurnuo je krevet prema prozoru i istresao joj jastuke. Zamišljao je da Gabi uživa u suncu i u zvucima iz dvorišta, gde su se okupljali prijatelji i rođaci. Rekla mu je to jednom kad joj je savijao noge. Takođe mu je rekla da razume njegovu odluku i da joj je drago što je tako odlučio. Ili, tačnije, zamišljao je da mu je rekla.

Pošto ju je smestio u dom i proveo veći deo sledeće nedelje s njom dok su se oboje prilagođavali novoj sredini, vratio se na posao. Poslušao je Stefanin savet i počeo da radi četiri dana nedeljno do ranih popodnevnih časova, a otac ga je zamenjivao u popodnevnim časovima. Nije shvatao koliko mu nedostaje kontakt sa drugim ljudima, a kad je ručao sa ocem, otkrio je da je u stanju da pojede gotovo ceo obrok. Naravno, redovan posao zahtevao je da uklapa vreme sa Gabi. Pošto bi devojčice ispratio u školu, odlazio je u dom gde je provodio jedan sat; nakon posla bi još sat proveo kod Gabi pre nego što devojčice stignu kući. Petkom je kod nje provodio gotovo čitav dan, a vikendom je obično uspevao da ostane po nekoliko sati. To je zavisilo od rasporeda koje su imale devojčice, a na tome bi i Gabi insistirala. Ponekad su vikendom želele da mu se pridruže, ali uglavnom nisu htele ili nisu imale vremena jer su igrale fudbalske utakmice, odlazile na zabave ili da voze rolere. Nekako, otkako ga nije mučila odluka o tome hoće li Gabi živeti ili umreti, Travisu više nije kao nekad smetalo to što se devojčice sve više udaljavaju od majke. Njegove kćerke su radile ono što su morale da bi prebolele i nastavile svoj život, baš kao i on. Imao je dovoljno godina da zna da svako drugačije podnosi tugu i malo-pomalo svi oni su naizgled prihvatili novi život. A onda, jednog popodneva, devet nedelja nakon što je prebačena u dom, golub se pojavio na Gabinom prozoru.

Travis najpre nije verovao. Istini za volju, nije ni bio siguran da je to isti onaj golub. Ko bi to mogao znati? Sivi i beli i crni s tamnim, sitnim očima - i, okej, često dosadni - svi su izgledali veoma slično. A ipak, gledajući ga... *znao* je da je to ista ptica. *Morala* je biti. Hodao je tamo-amo, nije se uplašio kad je Travis prišao oknu, a njegovo gugutanje je zvučalo... nekako *poznato*. Milion ljudi bi mu reklo da je lud i negde u sebi bi znao da su u pravu, ali ipak...

Bio je to isti golub ma kako ludo to zvučalo.

Gledao ga je u čudu, zaprepašćen, a sledećeg dana doneo je malo hleba i stavio mrvice na prozorsku dasku. Potom je redovno pogledao u prozor čekajući da se golub opet pojavi, ali više nikad nije došao. U danima nakon što se golub pojavio, Travis je bio potišten što više ne dolazi. Ponekad, u trenucima sanjarenja, voleo je da misli da je golub samo došao da ih obiđe, da proveru da li Travis i dalje čuva Gabi. Ili to, rekao je sebi, ili je došao da mu kaže da ne gubi nadu, da je njegova odluka ipak bila ispravna.

Sedeći na tremu iza kuće i prisećajući se tog trenutka, čudio se što je u stanju da posmatra svoje srećne kćerke i da i sam oseća veliki deo njihove radosti. Jedva je prepoznao ovo osećanje blagodeti, osećanje da je sve u redu. Je li pojava goluba najavljujivala promene koje će im se desiti u životu? Pretpostavljao je da je ljudski razmišljati o ovakvim stvarima. Ostatak priče prepričavaće do kraja života.

A evo šta se dogodilo. Bilo je prepodne, šest dana nakon što se golub ponovo pojavio, i Travis je radio u klinici. U jednoj prostoriji bila je bolesna mačka, u drugoj štenci dobermana koje je trebalo da vakciniše. U trećoj prostoriji Travis je šio ranu mešancu labradora i zlatnog retrivera koji se posekao provlačeći se kroz bodljikavu žicu. Upravo je završio poslednji šav, zavezao čvor i hteo da kaže vlasniku da vodi računa kako se rana ne

bi inficirala, kad je pomoćnica bez kucanja ušla u sobu. Travis se iznenadio što ovako ulazi i prekida ga.

„Na vezi je Eliot Haris“, rekla je. „Mora da razgovara sa vama.“

„Možete li da uzmete poruku?“, upita Travis pogledavši psa i njegovog vlasnika.

„Rekao je da ne može da čeka. Hitno je.“

Travis se izvinio klijentu i rekao pomoćnici da završi. Otišao je u svoju kancelariju i zatvorio vrata. Upaljena lampica na telefonu davala je znak da Haris čeka na vezi.

Kad se danas priseti toga, nije siguran šta je očekivao da čuje. Jeste, međutim, imao loše predosećanje dok je prinosio slušalicu uvu. Bio je to prvi - i jedini - put da ga je Eliot Haris zvao na posao. Pripremio se a zatim pritisnuo dugme.

„Travis Parker pored telefona“, rekao je u slušalicu.

„Doktore Parker, ovde Eliot Haris“, rekao je upravnik. Iz mirnog glasa ništa se nije moglo naslutiti. „Mislim da treba da dođete u dom što brže možete.“

U kratkoj tišini koja je usledila Travis je pomislio na milion stvari: da je Gabi prestala da diše, da joj se stanje pogoršalo, da je nekako sva nada izgubljena. U tom trenutku Travis je stiskao slušalicu kao da pokušava da se odbrani od onoga što sledi.

„Je li Gabi dobro?“ najzad je upitao jedva izgovarajući reči.

Usledila je nova pauza koja je verovatno trajala sekund-dva. Tren oka koji mu se učinio kao godine, tako je to sada opisivao, ali posle dve reči koje je potom čuo ispustio je slušalicu.

Bio je zlokobno miran kad je napustio ordinaciju. Makar su mu tako posle rekli njegovi pomoćnici - njegov izraz nije odavao šta se dogodilo. Pričali su kako su ga posmatrali dok je prolazio pored prijavnice, nesvestan njihovog prisustva. Svi, od osoblja do vlasnika koji su doveli svoje životinje u kliniku, znali su da je Travisova žena u domu. Madlin, osamnaestogodišnjakinja koja je radila na prijavnici, gledala ga je razrogačenih očiju dok joj je prilazio. Dotad su gotovo svi u ordinaciji znali da su ga zvali iz doma. U malim gradovima vesti se saznaju gotovo istog trena.

„Hoćeš li da pozoveš mog tatu i kažeš mu da dođe?“ upita je Travis. „Moram da odem u dom.“

„Hoću, naravno“, odgovorila je Madlin. Oklevala je. „Je li vam dobro?“

„Bi li mogla da me odvezeš? Mislim da sada ne bi trebalo da sedam za volan.“

„Naravno“, rekla je, prestravljena. „Samo da najpre telefoniram, okej?“

Dok je okretala broj, Travis je stajao kao paralisiran. U čekaonici je vladao tajac; čak su i životinje nekako osetile da se nešto dešava. Čuo je kako Madlin razgovara s njegovim tatom, kao iz velike daljine; u stvari, jedva je znao i gde se nalazi. Tek kad je Madlin spustila slušalicu i rekla mu da će njegov otac odmah doći, Travis kao da je prepoznao gde je. Video je strah na Madlininom licu. Možda zato što je mlada i neiskusna, postavila je pitanje koje je svima bilo na pameti.

„Šta se dogodilo?“

Travis je video saosećanje i brigu koja im se ocrtavala na licima. Većina njih ga je poznavala godinama; neki su ga znali još kad je bio dete. Neki, uglavnom osoblje, dobro su poznavali Gabi i posle nesreće su prošli kroz razdoblje gotovo nalik oplakivanju. To se nikog nije ticalo, a ipak i jeste, zato što su njegovi koreni bili ovde. Bofort je bio njihov dom i, osvrćući se, Travis je prepoznao njihovu radoznalost kao nešto slično porodičnoj ljubavi. Ipak, nije znao šta da im kaže. Ovaj dan je zamišljao hiljadu puta, ali sada je, međutim, sve bilo prazno. Mogao je da čuje sopstveno disanje. Kad bi se potrudio, verovatno bi osetio kako mu srce kuca u grudima; ali njegove misli su bile i suviše daleko da bi ih pohvatao a

kamoli pretočio u reči. Nije znao šta da misli. Pitao se je li dobro čuo Harisa ili je sve to samo san; pitao se nije li pogrešno razumeo. U mislima je ponovo slušao razgovor, tragao za skrivenim značenjem, pokušavao da shvati smisao reči, ali ma koliko da je nastojao, nije bio u stanju da se dovoljno dugo usredsredi, čak ni da oseti emociju koju je trebalo da oseti. Strah ga je sprečavao da bilo šta oseća. Kasnije će svoja osećanja opisivati kao klackalicu na čijem se jednom kraju nalazila vrhunska sreća a na drugom potpuni gubitak, dok je on stajao na sredini, u raskoraku, misleći kako bi se stropoštao ako napravi jedan jedini pokret u bilo kojem smeru.

U klinici je spustio ruku na pult, da se smiri. Madlin je zaobišla pult zveckajući ključevima. Travis je pogledao po čekaonici, pa u Madlin, pa u pod. Kad je podigao pogled, mogao je jedino da ponovi ono što je pre nekoliko trenutaka čuo preko telefona.

„Probudila se“, najzad reče.

Dvanaest minuta kasnije, posle trideset prelaženja iz jedne u drugu traku i tri semafora na kojima je sigurno bilo upaljeno žuto, a možda i crveno svetlo, Madlin se parkirala ispred ulaza u dom. Travis nije progovorio ni reč otkako je ušao u kola, ali se zahvalno osmehnuo kad je izlazio.

Vožnja mu nije pomogla da jasnije misli. Nadao se mimo svake nade i bio uzbuđen preko svake mere; istovremeno se nije mogao otresti pomisli da je nekako ipak pogrešno razumeo. Možda se probudila na tren i opet pala u komu; možda je neko pogrešno preneo informaciju. Možda je Haris mislio na neku nepoznatu medicinsku pojavu koja poboljšava funkciju mozga, a ne na ono što je očigledno. U glavi mu se vrtelo od naizmeničnih talasa nade i očaja dok je prilazio ulazu.

Eliot Haris ga je čekao, a Travis je izgledao smirenije nego što je mislio da će ikad više biti.

„Već sam pozvao lekara i neurologa i stići će za nekoliko minuta“, rekao je. „Zašto ne odete gore u njenu sobu?“

„Dobro joj je, je li?“

Haris, čovek koga je Travis jedva poznavao, stavio mu je ruku na rame vodeći ga napred. „Idite i vidite je“, reče. „Pita za vas.“

Neko mu je otvorio vrata - ma koliko se trudio, nije se mogao setiti čak ni je li to bio muškarac ili žena - i Travis je ušao u zgradu. Brzo je skrenuo desno ka stepeništu i što se više peo koračao je sve nesigurnije. Na drugom spratu je otvorio vrata i ugledao medicinsku sestru i bolničara, kao da očekuju njega. Po njihovim uzbuđenim licima, pretpostavio je da su morali videti kad je ušao i da su hteli da mu kažu šta se događa, ali se nije zaustavio i oni ga propustiše da prođe. Kad je napravio sledeći korak, osetio je kako mu noge klecaju. Naslonio se na zid da se na trenutak smiri, a zatim napravio još jedan korak prema Gabinoj sobi.

Njena je bila druga soba sleva i vrata su bila otvorena. Kako se približavao, čuo je žamor. Na vratima je oklevao, poželevši da se makar očešljao, ali je znao da to nije važno. Ušao je u sobu i Grečenino lice se ozari.

„Bila sam pored doktora u bolnici kad su ga pozvali i jednostavno sam morala da dođem i vidim...“

Travis ju je jedva čuo. Jedino što je video bila je Gabi, njegova žena, jedva pridignuta u bolničkom krevetu. Izgledala je dezorijentisano, ali mu je njen osmeh kad ga je ugledala rekao sve što mu je trebalo da zna.

„Znam da vas dvoje imate da razgovarate o mnogo čemu...“ nastavljala je Grečen u pozadini.

„Gabi?“, najzad prošapta Travis.

„Travis“, graknu ona. Glas joj je zvučao drugačije, škripav i promukao od ćutanja, ali ipak je to bio Gabin glas. Travis je polako prišao krevetu, ne skidajući oka s nje, nesvestan da Grečen već izlazi i zatvara vrata za sobom.

„Gabi?“ ponavljao je gotovo u neverici. U snu, ili u onome što je mislio da je san, gledao ju je kako pomera ruku sa kreveta na stomak, kao da joj to oduzima svu snagu.

Seo je na krevet pored nje.

„Gde si bio?“, upitala je zaplićući jezikom, ali svejedno puna ljubavi, nedvosmisleno puna života. Budna. „Nisam znala gde si.“

„Sad sam ovde“, rekao je Travis i tada briznuo u plač, zajecao i zaridao. Primaknuo se Gabi, žudeći bolno za njenim zagrljajem, a kad je osetio njenu ruku na svojim leđima, zaridao je još jače. Nije sanjao. Gabi ga je grlila; znala je ko je on i koliko mu ona znači. Stvarnost, bilo je jedino što je mislio, ovog puta je stvarnost...

Kako Travis nije hteo da se odvoji od Gabi, narednih nekoliko dana tata ga je zamenjivao u klinici. Tek odskora njegovo radno vreme je počelo da liči na stari raspored, a o vikendima poput ovog, sa devojkicama razigranim i nasmejanim u dvorištu i sa Gabi u kuhinji, ponekad bi se uhvatio kako po mislima prebira pojedinosti prošlogodišnjih događaja. Sećanja na dane koje je proveo u bolnici bila su mu nekako nejasna, zamagljena, kao da ih je i sam proveo tek nešto svesniji od Gabi.

Gabi se, naravno, nije vratila iz kome bez posledica. Izgubila je mnogo na težini, mišići su joj atrofirali a obamrlost joj nikako nije popuštala u levoj strani tela. Prošli su dani dok nije bila u stanju da stoji uspravno bez pomoći. Terapija je bila izluđujuće spora; čak i sad bi svakodnevno provodila po nekoliko sati sa terapeutom, a u početku bi se često iznervirala što ne može da obavlja jednostavne radnje koje je nekad uzimala zdravo za gotovo. Mrzela je svoj ispijeni odraz u ogledalu i više puta je primetila da izgleda starije petnaest godina. U takvim trenucima Travis joj je uvek govorio da je lepa i da ni u šta nije siguran kao u to.

Kristin i Lizi je trebalo malo vremena da se naviknu. Onog popodneva kad se Gabi probudila, Travis je zamolio Eliota Harisa da pozove njegovu majku kako bi otišla po devojkice u školu. Porodica je sat kasnije opet bila na okupu, ali kad su ušle u sobu, ni Kristin ni Liza nisu želele da priđu majci. Umesto toga čvrsto su se držale Trávisa i odgovarale jednosložnim rečenicama na sva Gabina pitanja. Tek posle pola sata, Liza se napokon uvukla u krevet pored majke. Kristin se otvorila tek narednog dana, ali i tada je bila uzdržana, kao da je Gabi neko koga vidi prvi put u životu. Te noći, pošto je Gabi ponovo prebačena u bolnicu a Travis odveo devojkice kući, Kristin je pitala „Je li se mama zaista vratila ili će opet da zaspi“. Premda su lekari objasnili da su prilično sigurni da Gabi neće ponovo pasti u komu, ipak to nisu sasvim isključili kao mogućnost, makar za neko vreme. Kristinin strah odražavao je i Travisov i kad god bi zatekao Gabi da spava ili se jednostavno odmara nakon naporene terapije, Travis bi osetio grč u želucu i počeo bi plitko disati. Nežno bi je gurkao i sve više bi ga obuzimala panika da Gabi više neće otvoriti oči. A kad bi se najzad promeškolljila, nije uspevao da prikrije olakšanje i zahvalnost. Iako je Gabi u početku razumela njegovu zabrinutost - i priznala da ta pomisao i nju plaši - ubrzo je to počelo da je izluđuje. Prošle nedelje, dok je mesec bio visoko na nebu i čuli se zrikavci, ležala je pored njega i Travis joj je blago gurkao ruku. Otvorila je oči, pogledala na sat i videla da je tek prošlo tri ujutro. Trenutak kasnije uspravila se u krevetu i besno ga pogledala.

„Moraš ovo prestati da radiš! Potreban mi je san. Neisprekidan, uredan san, kao i svakom drugom! Iscrpljena sam, zar ne možeš to da shvatiš? Ne želim da proživim ostatak života znajući da ćeš me ti drmusati svakog sata!“

To je bilo sve što mu je rekla; što se čak nije ni moglo smatrati svađom pošto nije imao vremena da odgovori pre no što se namestila okrenuvši mu leđa i gunđajući za sebe - ali Travis je to doživeo kao... nešto što bi učinila *prava Gabi* pa je uzdahnua s olakšanjem. Ako se ona više ne brine da će ponovo pasti u komu - a klela mu se da je tako - onda je znao da ni on više ne mora da brine. Ili barem da je može pustiti da spava. Istini za volju, pitao se hoće li strah ikad sasvim nestati. Sada, usred noći, jednostavno ju je slušao kako diše, a kad bi primetio nešto što se nije dešavalo dok je bila u komi, napokon bi se okrenuo na drugu stranu i nastavio da spava.

Svi su se oni prilagođavali i Travis je znao da za to treba remena. Mnogo vremena. Tek je trebalo da pričaju o činjenici da nije poštovao njenu oporuku i pitao se hoće li uopšte o tome pričati. Tek je trebalo da ispriča Gabi o zamišljenim razgovorima koje je vodila s njim dok je bila u bolnici, a ona nije imala mnogo šta da kaže o samoj komi. Ničega se nije sećala - ni mirisa, ni zvukova s televizora, ni njegovog dodira. „Kao da je vreme jednostavno... *nestalo*.“

No, to je bilo u redu. Sve je bilo kako i treba da bude. Čuo je kako mu se iza leđa otvaraju vrata s mrežom i okrenuo se. U daljini je video Moli kako leži u visokoj travi malo dalje od kuće; Mobi, starac kakav je postao, spavao je u uglu. Travis se nasmešio ugledavši kako Gabi krišom posmatra svoje kćeri i primeti zadovoljstvo na njenom licu. Dok je Kristin gurala Lizu na ljuljašci i obe se naobuzdano smejale, Gabi je sela u stolicu za ljuljanje pored Trvisa.

„Ručak je gotov“, reče. „Ali mislim da ću ih pustiti da se još malo igraju. Toliko uživaju.“

„Zaista uživaju. Iscrpele su me.“

„Misliš li da bismo kasnije možda, kad Stefani dođe, svi mogli da odemo do akvarijuma? I možda posle na picu? Čeznem za picom.“

Nasmešio se razmišljajući kako bi zauvek mogao da ostane u ovom trenutku. „Zvuči odlično. O, da, sad se setih. Zaboravio sam da ti kažem da te je mama zvala dok si se tuširala.“

„Javiću joj se malo kasnije. Moram da zovem majstora za pumpu za grejanje. Sinoć je bilo pretoplo u sobi kod devojčica.“

„Verovatno ja mogu da je popravim.“

„Ne bih rekla. Poslednji put kad si je popravio, morali smo da kupimo novu. Sećaš se?“

„Sećam se da mi nisi dala dovoljno vremena.“

„Da, da“, našali se Gabi i namignu mu. „Želiš li da jedemo ovde ili unutra?“

Pretvarao se da razmišlja o njenom pitanju znajući da je zapravo svejedno. Ovde ili tamo, svi će biti na okupu. Bio je sa ženom i kćerkama koje je voleo, a može li iko poželeti išta više od toga? Sunce je blistalo, cveće cvetalo, a dan prolazio bezbrižno i lako, da je bilo prosto nemoguće zamisliti prethodnu zimu. Bio je to sasvim običan dan, kao i svaki drugi. No, najvažnije je bilo da je sve upravo onako kako treba da bude.